FIICELE IERUSALIMULUI

Charlotte Mendelson

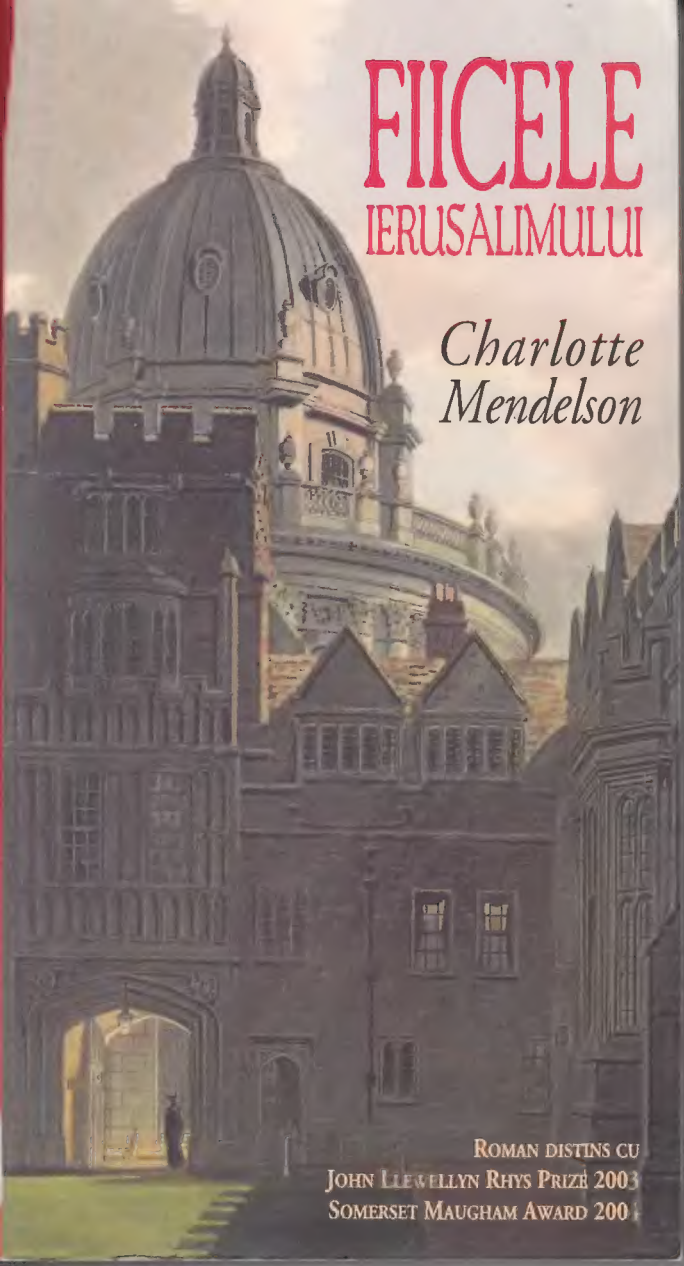

ROMAN DISTINS CU
JOHN LLEWELLYN RHYS PRIZE 2003
SOMERSET MAUGHAM AWARD 2004

Charlotte Mendelson s-a născut în 1972 la Londra. A copilărit la Oxford, unde a făcut şi studii universitare de istorie, deşi, aşa cum mărturiseşte, ar fi preferat să studieze literatura engleză la Leeds. Prima sa povestire a fost publicată în *New Writing 7* şi difuzată la Radio 4, iar ulterior i-au apărut romanele *Love in Idleness* (2001), *Fiicele Ierusalimului* (2003) şi *When We Are Bad* (2007). Scrie periodic articole pentru publicaţiile *TLS*, *Guardian*, *Independent on Sunday* şi *Observer*. A fost distinsă cu numeroase premii, precum: John Llewellyn Rhys Prize, Somerset Maugham Award, London Arts New London Writers' Award, K. Blundell Trust Award. În prezent trăieşte la Londra.

Redactor: Daria Bârsan
Tehnoredactare computerizată: Corina Huțan, Cristina Aprodu
Coperta: Andreea Apostol
Ilustrația copertei: Exterior al Colegiului Brasenose
și al Bibliotecii Radcliffe, ilustrație din *History of Oxford*
gravată de J. Bluck, colecția Stapleton/Bridgeman

Charlotte Mendelson, *Daughters of Jerusalem*
Copyright © Charlotte Mendelson 2003
All rights reserved.

Toate drepturile asupra acestei ediții sunt rezervate
Editurii LEDA, parte componentă
a GRUPULUI EDITORIAL CORINT.

ISBN 978-973-102-171-3

Timbrul literar se plătește Uniunii Scriitorilor din România
Cont: RO65RNCB0082000508720001, B.C.R.,
Sucursala UNIREA

Pentru comenzi și informații adresați-vă la:
Editura LEDA
Difuzare și Clubul Cărții
Calea Plevnei, nr. 145, sector 6, cod poștal 060012, București
Tel.: 021.319.88.22, 021.319.88.33, 021.319.88.77
Fax: 021.319.88.66
E-mail: vanzari@edituracorint.ro
Magazinul virtual: **www.edituracorint.ro;**
www.ledabooks.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MENDELSON, CHARLOTTE
Fiicele Ierusalimului / Charlotte Mendelson; trad.:
Roxana Evanghelie. - București: Leda, 2008
ISBN 978-973-102-171-3

I. Evanghelie, Roxana (trad.)

821.111-31=135.1

Charlotte Mendelson

FIICELE IERUSALIMULUI

Traducere din limba engleză
de Roxana Evanghelie

LEDA
GRUPUL EDITORIAL CORINT

Pentru Joanna

şi pentru Max, Kati şi Rachel,

Cu dragoste

Mulțumiri

Sunt foarte recunoscătoare atât pentru programul New London Writers's Award, cât şi membrilor consiliului fundației Kathleen Blundell, a căror generozitate m-a ajutat să termin această carte.

Le mulțumesc, de asemenea:

Lui Carol Ann Duffy şi editurii Anvil Press Poetry pentru permisiunea de a folosi un fragment din poemul „Oppenheim's Cup and Saucer" (*Standing Female Nude*, 1985)

Mariei Rejt, lui Stephanie Cabot, Candice Voysey, Kate Saunders, Sarah Turner, Lucy Hale şi echipei de la vânzări.

Lui Theodore Mendelson

Şi Joannei Briscoe, căreia îi aparține această carte.

„Regele Solomon a poruncit să i se facă un tron de nuntă, de cedru din Liban:

Stâlpii lui sunt din argint, coviltirul e de aur, iar jilțul de profiră cu mijlocul de izvoade, drag odor al dragostei fiicelor Ierusalimului."[1]

Cântarea Cântărilor, 3:10

[1] Biblia tradusă după textele originale ebraice şi greceşti de preoții profesori Vasile Radu şi Gala Galaction, din înalta inițiativă a Majestății Sale Regele Carol al II-lea, Bucureşti, Fundația pentru Literatură şi Artă Regele Carol al II-lea, 1939, p. 664 (n. tr.).

Prolog

Octombrie 1979

Săptămâna zero

O petrecere de copii în ținutul în care moda a rămas pe loc. Un băiețel roşu în obraji, cu bretele bătrâneşti, albe, trase pe deasupra jachetei matlasate de culoare bleumarin, se chinuieşte să întindă nişte brânză topită pe o felie de pâine integrală. Altul, într-o haină din lână groasă, cu glugă, greşit încheiată, şi mai mult ca sigur în pijama, construieşte pe un teanc de ziare alb-negru o catapultă romană în miniatură, folosind bețe de chibrituri în loc de buşteni şi o bomboană de ciocolată cu lichior, pe jumătate golită de conținut, în locul pietrei. În colț, un copilaş de sex nedeterminat citeşte *Asterix şi Obelix*, în franceză, de la coadă la cap. A confundat franceza cu ebraica, o limbă savantă pe care orice copil ar trebui să o cunoască. Sub masă, opt fetițe în rochii de petrecere creț, din catifea reiată, chicotesc sub un prosop violet, cu totul invizibile, chiar şi una pentru alta. Iar în

pragul uşii, nemişcată ca o santinelă şi cu mintea ca un bol opac, sora celei mai zâmbăreţe şi mai îndopate cu dulciuri dintre ele, uitând de jocurile sale secrete cu cifre, le priveşte în linişte printr-un tunel de invidie, rece şi luminos.

Unde sunt adulţii? În spatele fetei care stă în picioare, în bucătărie. Cinci femei beau cafea, căutând cu privirea un loc în care să ascundă bomboanele de ciocolată necomestibile. Patru bărbaţi stau în genunchi pe dalele reci de piatră, angajaţi într-un vechi joc de cuvinte în limbile moarte alese de ei.

— Victor, spune Bannett, profesorul de histopatologie, care are ceva lipicios, ca mierea, pe toată mâneca, nu pot să cred că ţi-ai imaginat că nu ne vom da seama. Nu e decât un diftong în hitită, cum bine ştii.

— Hmm, mârâie Victor, un bărbat brunet, adus de spate, care seamănă cu un ciobănesc german.

Îşi încruntă sprâncenele încărunţite şi se uită aspru la tânăra sa nevastă, mai îngrijită decât celelalte femei, care curăţă ciocolata de pe cana de lapte a gazdei. Jean nu ştie hitită; nu se simte în largul ei aici. Deşi îi simte privirea ameninţătoare în spate, nu-şi ia ochii de la chiuveta murdară şi de la prăjitura cu mere de lângă ea.

Prea nervos ca să continue acest joc ca între bărbaţi, Victor îngaimă o scuză şi, ştergându-şi mâinile

de haina veche, cenuşie, se ridică în picioare. Îi ia ceva timp. Într-un final, frecându-şi degetele, se întoarce şi o zăreşte pe fiica sa cea mare stând în pragul uşii, cu privirea ațintită în cealaltă cameră. Este brunetă, cu ochii lipsiți de viață şi un aspect sălbatic: o combinație nereuşită între genele părinților ei.

Victor stă cu capul incomod aplecat, sub o grindă.

— Eve, spune enervat, vino aici. Ai putea să înveți ceva din asta.

Fără tragere de inimă, încă savurându-şi ura, Eve se întoarce. Sarafanul îi e prea strâmt la umeri, iar dresurile mici de la opt ani îi încing pulpele de nouă ani şi îi dau furnicături.

— Mamă! spune ea. Putem să... ?

Mama, pregătindu-şi expresia feței — tolerantă, calmă —, termină de şters cana, apoi mâinile, aruncă o privire spre noile sale cizme, maronii, inspiră adânc, îşi ridică privirea şi, văzând fața îmbufnată şi îndrăzneață a lui Eve, simte cum îi dispare zâmbetul.

— Mamă! spune Eve.

Bărbia îi e mânjită de ciocolată.

— Mai târziu, draga mea. În curând. Întreabă-l pe... Victor, n-ai chemat-o tu pentru ceva?

În timpul acesta, Victor, cu o răbdare de pustnic, a urmărit din picioare jocul celorlalți bărbați.

— Gerundiv, cu siguranță, spune el, apoi își aduce aminte de fiica lui. Hai încoace. Stai aici, ca să-i poți vedea.

O poliță subțire, neagră, se întinde de-a lungul peretelui bucătăriei semirustice, deasupra șemineului. Se potrivește perfect cu grinzile, iar Eve, ca și tatăl ei, trebuie să-și aplece puțin capul ca să poată sta dedesubt. Nu este prea înaltă pentru vârsta ei, dar, pe lângă această grindă joasă și copiii care se joacă sub masă, se simte ca un uriaș.

— *Dimitos*, spune asistentul decanului[1], Potson, care are părul prea lung, pantalonii prea scurți, și poartă ori de câte ori are ocazia straie de călugăr în loc de haine normale.

— *Mugga*[2], spune un american deșirat, aproape la fel de înalt ca și tatăl lui Eve.

— Întrebare? spune tatăl lui Eve.

Se holbează îndelung la bărbatul slăbănog, parcă fără să-și dea seama că e necuviincios.

Zâmbetul ironic al bărbatului slăbănog rămâne neschimbat.

---

[1] Această funcție, în engl. *Junior Dean*, desemnează o persoană în ierarhia unei facultăți direct subordonată biroului decanului, al cărei rol este să ajute la buna integrare a studenților din anul I. Este mai mult o funcție de prestigiu, decât de autoritate directă în cadrul facultății (n. tr.).

[2] O specie de eucalipt care crește în zonele cu umiditate crescută (în engl.) (n. red.).

— Norvegiana veche. Înăbuşitor[1], spune într-un final, lăsându-se pe călcâie.

Tatăl lui Eve îl scrutează cu privirea. Eve ar trebui să-i distragă atenția, altfel se va enerva din ce în ce mai mult, ca apa care dă în clocot, iar când într-un final vor reuşi s-o scoată de sub masă pe sora ei care râde prosteşte şi se vor afla în maşină, drumul lor spre casă, care ar putea fi pătruns de liniştea nopții şi de aspectul straniu al câmpurilor, animat de discuții mature, va fi în schimb o tiradă lungă şi furioasă, iar sora ei va insista să-şi țină capul pe genunchii ei, gâdilând-o cu părul lung de prințesă, iar Eve nu se va putea abține să n-o ciupească şi toată seara se va duce de râpă.

Celelalte mame discută ca şi cum ar fi prietene, deşi nu sunt. Mama ei este mai grasă şi mai drăguță decât toate celelalte, mai ales decât cea cu care stă de vorbă acum, o femeie înaltă şi ciudată, îmbrăcată îngrozitor: mama băiețelului cu catapulta romană. Aceasta chiar seamănă cu o romană, crede Eve, dar cel puțin a făcut-o să râdă pe mama ei, ascunzându-şi bomboana într-o cizmă de lângă uşă, iar lui Eve i-a zâmbit, arătându-i o ploşniță, pe care Eve, din păcate, a strivit-o. Eve nu are chef să se lase distrată. Mama sa râde din nou, deşi întreaga săptămână s-a

[1] În original *muggy* (n. red.).

plâns că-i e groază de această petrecere. Oare vorbesc despre ea? Eve se concentrează asupra jocului şi încearcă să-şi pună mintea la treabă. Cu degetele maronii trage nervoasă de copcile gulerului.

— *Sula*[1].

Sprâncenele tatălui său exprimă nedumerirea.

— Gâscă de mare.

— Pentru numele lui Dumnezeu.

— Tată..., spune ea, scoţând capul de sub poliţă şi, cu o bufnitură puternică, ca şi cum întreaga lume s-ar fi prăbuşit cu ea cu tot, ceva se sparge în bucăţi pe gresia de la picioarele ei.

Aerul devine deodată sufocant. Camera încremeneşte. Toţi adulţii din cameră şi-au îndreptat atenţia asupra ei. Debusolată, le zâmbeşte şi vede că toţi aşteaptă să spună ceva.

— Ăăă... ce? Buzele parcă i-ar fi cusute. Nu eu... , începe ea, pentru că asta aştepta lumea să audă, deşi e sigură că nu a fost vina ei.

După o pauză groaznică, toată lumea revine la viaţă, asemenea unor statui însufleţite: verde şi maro şi mâini şi picioare au început să se învârtejească parcă văzute dintr-un carusel, iar porţelanul care s-a

[1] Specie de păsări de mare, inclusiv gâsca de mare (în engl.) (n. red.).

spart — aşchii de sticlă şi smalţ roşu-închis — este adunat cu grijă pe masa din bucătărie.

— Era o farfurie, spune cineva, în timp ce mama lui Eve repetă:

— Îmi pare rău, îmi pare atât de rău.

Tot ce-i trece prin cap lui Eve este: ce ciudat. E sigură că ar fi văzut farfuria, dacă ar fi fost pe polița de deasupra ei; de altfel, cum ar fi putut s-o răstoarne doar întorcându-şi capul? Nu se poate să fi fost vina ei; cu toţii se înşală amarnic.

Totuşi, toată lumea se agită acum să strângă resturile şi să consoleze gazda, iar ea îşi dă seama, din felul în care ceilalţi evită să se uite la ea, că farfuria era valoroasă şi toţi cred că ea a spart-o: era obiectul cel mai de preţ din toată casa.

— N-a fost vina mea! spune ea din nou, şi mai insistent, dar lacrimi mari se preling pe obrajii mamei fetei sărbătorite şi, cu toate că-i zâmbeşte larg lui Eve, e evident că o consideră vinovată. Chiar n-a fost. Farfuria nu era acolo...

— Nu-i nimic, spune ea.

Acum că a fost iertată, e prea târziu ca Eve să mai dea explicaţii, deşi va continua să-şi explice la nesfârşit în sinea ei, zile şi ani la rând, cu aceeaşi groază paralizantă, sperând mereu că certitudinea sa este întemeiată. Între timp însă, până ce mama ei va hotărî că e momentul să plece, se ghemuieşte pe

scaunul mic de la intrare, cu obrajii roşii, şi se joacă cu un lemn pentru foc, ascultând-o, peste zgomotul măturii şi al flecărelilor, pe Phoebe, sora ei de sub masă, care va fi auzit ce s-a întâmplat, care se va bucura pe socoteala ei, care râde, lipsită de orice vină şi responsabilitate.

Mai târziu, pe drumul de întoarcere la Oxford cu cel mai vechi Volvo din lume, Eve ascultă. Părinţii săi n-au adus vorba de farfurie, nici faţă de ea ea, nici între ei, ceea ce agravează lucrurile. Încă nu-şi poate da seama cum ar fi putut s-o spargă. Totuşi, în timp ce-şi luau rămas-bun în holul întunecos şi înghesuit, încercând să evite maldărele de ziare şi teancurile de cărţi de înălţimea unui copil, în aer plutea un fior de gheaţă, iar Eve ştie că părinţii ei o consideră vinovată de cele întâmplate.

Maşina alunecă, lin ca o barcă, pe drumul care duce spre oraş. Pretinzând că e epuizată, ca de fiecare dată, Phoebe stă acum întinsă în poala lui Eve, încercând să aţipească. Deşi părul ei moale şi bălai nu poate pătrunde prin carourile din dresurile lui Eve, numai ideea senzaţiei de mâncărime pe care i-ar da-o este revoltătoare. Capul său fierbinte se loveşte greoi de coapsele lui Eve, imobilizând-o pe scaun. Ca să se liniştească, Eve desenează modele fermecate

pe geamul aburit şi aşteaptă momentul unei pauze în conversaţie. Are un plan.

— Nu cred că l-a văzut, spune mama sa.

În întunericul cu nuanţe multicolore, cocul ei străluceşte argintiu precum o armură, sau un far care luminează pentru Phoebe. Ceafa tatălui ei, mai înalt decât mama sa cu mai bine de un cap, lasă să se întrevadă unde anume ar avea nevoie de o tunsoare; mănunchiuri subţiri de puf se prelungesc până la guler. Priviţi din spate, par mai bătrâni decât sunt. Când Eve va fi trăit încă de două ori pe atât, el ar putea să nu mai fie. Încearcă să-i atingă cu degetul firele ascunse de păr cărunt.

— E ridicol, îi spune el mamei. Bineînţeles că a făcut-o. Unu, nu e proastă, şi doi, ştie despre ce e vorba. Totuşi, chiar dacă ai fi spus...

— Dar mâna lui...

Urmează o pauză. Timpanele lui Eve vibrează de efortul aşteptării.

— *Cave puellam*[1], spune tatăl ei.

Latina e un titlu de glorie, dar şi un ecran de protecţie. Va trebui s-o înveţe de una singură, s-o stăpânească mai bine decât mama ei, chiar mai bine decât tatăl ei, şi să le afle toate secretele. Ceea ce îi aminteşte de celălalt plan pe care îl avea, cu mult mai captivant.

[1] Fereşte-te de fată (în lat.) (n. red.).

Sora sa a învățat de curând să înoate. Zbenguielile sale cu împroşcături în toată piscina o uimesc şi o încântă pe mama lor şi, atunci când este adus mai mult cu forța, şi pe tatăl lor. Eve ştie şi ea să înoate cât de cât, iar de curând a dat câteva examene de admitere la o şcoală, Oxford Girls' („Aşa şi trebuie", a spus tatăl său cu asprime, când ea stătea pe treaptă, iar el o îmbrățişa), a luat Gradul I[1] la pian şi are o trusă de chimie. Dar acum nu mai ştie ce să facă. Mirosul de clor al piscinei, copiii vânjoşi, cu herpesuri şi treninguri lucioase, o sperie. Aşteaptă lângă geam, în timp ce mama sa, pe marginea încinsă şi urât mirositoare a piscinei pentru copii, o încurajează pe sora ei cu zâmbete, semne cu mâna şi priviri drăgăstoase. Eve se uită în gol, ca şi când ar vrea să găsească punctul cel mai îndepărtat, şi se gândeşte cum să câştige dragostea mamei sale.

S-a gândit deja la ceva, dar s-ar putea să nu meargă. Tatăl ei, care ar trebui să-şi dea acordul, nu e tocmai uşor de mulțumit, cu toate că Phoebe reuşeşte de fiecare dată acest lucru. Mama lor e ceva mai îngăduitoare, dar totuşi Eve se teme că nici ea nu va fi mulțumită, din motive care-i scapă. Are nevoie de

[1] Gradul 1 este o formă de examinare a ABRSM, *Associated Board of the Royal Schools of Music* (n. tr.).

ceva care să-i încânte în mod sigur pe amândoi, în stilul amuzant şi atletic pe care Phoebe şi l-a însuşit, dar nu-şi poate imagina ce ar putea fi (Eve cade de pe capră într-o demonstraţie de gimnastică, arătând îngrozitor în echipamentul de sport; Eve, plină de lipici, le arată părinţilor un cocoloş de papier mâché kaki).

— Ai văzut cum s-a năpustit Phoebe la prăjitura de ciocolată? şopteşte tatăl său, care pare să fie tot mai binedispus, cu fiecare minut ce trece de când au părăsit casa aceea rece. A trecut în goană pe lângă toate dulciurile alea nenorocite şi şi-a înfipt mâna direct în ea. Sub nasul tuturor. Foarte amuzant.

— Aşa-i, zice Phoebe, trezită la ţanc. Şi-am halit-o pe toată.

— Nu chiar pe toată, o admonestează mama lor, cu blândeţe. Am văzut c-ai mai lăsat o bucăţică...

— Păi, n-aveam de gând să mănânc chestiile alea enervante cu nucă. Sau castravetele. A trebuit să casc ochii mari.

— Să caşti ochii! zice tatăl lor încântat. Să caşti ochii! Chiar aşa!

— Tată, zice Eve.

A sosit momentul.

— Tată, ăăă, auzi, vrei, vrei să mă înveţi greacă?

Linişte în toată maşina. Eve îşi ţine respiraţia şi, în acelaşi timp, mama ei se agită pe scaun, iar Phoebe

își răsucește capul mătăsos să se uite la ea: Phoebe e amuzată; mama sa nu.

— Păi, spune tatăl ei.

Acesta schimbă viteza cu un scrâșnet ascuțit. Eve ar vrea să poată da timpul înapoi ca pe un mosor uriaș. Nu-i pasă de limba greacă, nici nu știe ce e greaca. Pur și simplu i s-a părut potrivit să facă asta atunci.

— Sau... poate... eu..., începe ea, de parcă ar avea prune în gură.

Mama ei se întoarce și, deși în mașină e întuneric, lui Eve i se pare că o vede cum clatină din cap. Phoebe se ridică în fund, se face că-și bagă degetul pe gât, apoi se joacă iar cu banda de cauciuc dintre geam și portieră.

— Păi, spune tatăl său, iar în acel moment ceva neașteptat, la care tânjește de mult, se ondulează în inflexiunile vocii lui. Nu e o idee chiar așa de rea. Poate vom încerca. O să merg la biblioteca Blackwell mâine. Nu-i așa, Jean?

Eve zâmbește, simțind acum, la finalul călătoriei, că ar putea să fie îndeajuns de somnoroasă, drăgălașă și ușoară, încât tatăl ei s-o ducă înăuntru în brațe, sub cerul înstelat, iar mama ei să fie copleșită de iubire, și Phoebe închisă în siguranță în mașină. Apoi aude un oftat și vocea mamei sale.

— Ei bine, n-aş fi crezut..., spune ea, plină de îndoială. Nu ştiam nimic despre asta.

Se uită pe fereastră.

— Dacă ea crede că are timpul necesar, pe lângă lecţiile de muzică şi de teatru, atunci... Măcar există cărţi pentru tineri?

— Probabil. Doar suntem la Oxford totuşi, zice tatăl lui Eve.

— Atunci încearcă dacă vrei, răspunde mama ei, pe acelaşi ton zdrobitor ce exprimă îndoiala, apoi vocea-i redevine limpede şi puternică, pentru Phoebe: De ce nu? Şi în timp ce ei se ocupă de asta, draga mea, hai să mergem din nou la piscină, vrei? *Ştiu* că poţi să înoţi zece metri; pentru asta ai primi insigna aceea minunată cu delfinul. S-ar putea să primeşti şi un costum de baie nou. Hai să încercăm.

Lumina din maşină se stinge. Eve simte privirea insistentă a lui Phoebe, care o fixează necontenit, până când e nevoită să se întoarcă. Zâmbetul surorii ei e dintr-odată luminat de o lampă stradală; ochi strălucitori şi dinţi albi, ascuţiţi. Victorie — amândouă sunt conştiente de asta. Eve îşi fereşte privirea.

Partea întâi

Trimestrul Michaelmas[1]

Octombrie 1986

[1] *Michaelmas Term* este primul trimestru al unui an universitar la Oxford. El durează din septembrie sau octombrie până la Crăciun; numele său vine de la Sărbătoarea de Sf. Mihail şi a Tuturor Îngerilor, pe 29 septembrie (n. tr.).

Prima săptămână

Toate s-au împlinit. E toamnă, o zi cu un cer senin, albastru, plină de freamătul frunzelor şi clopote peste tot în jur, ca nişte gemete melodioase. Jean Lux pedalează încet, de parcă ar durea-o ceva, iar aerul rece îi biciuieşte gulerul deschis al cămăşii. Poartă un veston croşetat care-i stă bine, ca o bluză fără mâneci ceva mai elegantă, dacă există aşa ceva, iar în timp ce pedalează se întreabă dacă femeile pe lângă care trece o iau drept cu totul altcineva: o persoană mai conservatoare, principială, o soție ca toate celelalte soții.

În această după-amiază, în loc să se întoarcă direct acasă, a pedalat până la magazinul iranian de pe Aristotel Lane ca să cumpere pâine, apoi a ales cel mai lung drum posibil înapoi. Cu toate acestea, nu-şi poate scoate încrengătura de gânduri din minte. A fost o după-amiază lungă şi fără spor la Arhive.

Scopul lui Jean în momentul de față este să transcrie, cu atenție infinită și lipsă de interes, detaliile în legătură cu fiecare carte și obiect din colecția bibliotecii St Thomas într-un volum imens, cu coperte de piele, al cărui predecesor a devenit de curând neîncăpător, din cauza unei donații recente și aproape nedorite. Jean bănuiește că există alternative mecanice: fie computere, fie un instrument cu care să fotografiezi paginile existente. Însă Hedley, custodele-șef, este prea orbit de propria avansare ca să-i mai pese. În afară de asta, dacă ar ridica această problemă, și-ar putea pierde slujba.

Așa că și-a petrecut ziua traducând cu dificultate mai multe înregistrări în italiană; a avut o mică neînțelegere cu Hedley, pentru că acesta a folosit lampa ei de birou, și a făcut o descriere a treizeci și una de fotografii voalate ale săpăturilor de la Aleppo, care, după părerea unui donator recent, un savant misterios din Rodos, ar trebui conservate.

Acum, în timp ce pedalează, încearcă să simtă energia latentă din mușchii ei slabi; așa cum, la finalul fiecărei zile de muncă la Arhive, încearcă să-și încordeze mintea, prefăcându-se că așteaptă ceva mai solicitant, ceva care — ei bine, să merite osteneala.

Ultimul gând nu este însă unul în voia căruia să se lase des. Își atinge cu degetele mâinii drepte pielea fierbinte a pieptului — în timp ce, neîndemânatică,

încearcă să țină cârma cu mâna stângă — pentru a-şi aduce aminte cine e. Gândeşte-te la lucrurile mărunte, îşi spune.

— Mâine va lua prânzul la universitate cu prietena ei cea mai bună.

— Tatăl său îşi ia încă pastilele; apărătoarea de la bicicletă pare să se fi reparat singură.

— Proiectat pe cerul senin şi albastru, conturul neclar al turlelor, domurilor şi turnurilor îi limpezeşte încă mintea, chiar şi după atâția ani.

— În după-amiaza aceasta, de la fereastra Cabinetului — biroul arhiviştilor — a observat un zidar al facultății înlocuind o porțiune de canelură de-a lungul curții pătrate. L-a mai văzut şi cu alte ocazii, din spate, pe acest zidar, pentru care ea e o necunoscută — precum copacii sau pietrele din pavaj — şi ceva din balansarea acelui ciocan greoi, bătaia lui liniştitoare şi mirosul pătrunzător şi proaspăt al prafului de piatră au emoționat-o. A observat zvâcnirea şi încordarea muşchilor prin haine de parcă ar fi fost în transă. Doar după ceva timp şi-a dat seama că zidarul era de fapt o femeie.

— Cu condiția ca nici unul dintre bobocii de anul acesta să nu se dovedească dereglat mintal, şi dacă reuşeşte să nu se lase cooptat de echipa Comitetului pentru Cazare (B: perdele), ceea ce se va hotărî în prima săptămână a trimestrului şi a anului

universitar — ziua de care se teme soția oricărui profesor universitar — Victor e destul de binedispus, față de cum e el de obicei.

— Şi lucrul cel mai încântător, cel mai incitant, astăzi este seara în care începe să-şi pună în practică micile ei planuri.

Şi-a dat seama că, pur şi simplu, nu face nimic pentru ea şi, începând cu seara aceasta, a hotărât că lucrurile trebuie să se schimbe. Câtă vreme banii şi timpul îi vor permite, o să-şi facă pe plac, din când în când. Va începe să trăiască. Îşi încleştează pumnii moi pe ghidon. Orice i s-ar spune, va fi pregătită.

Pentru că Jean s-a săturat. Nu de căsnicia sa, cu toate că e conştientă de faptul că alte femei s-ar descuraja în fața provocării pe care o reprezintă Victor: să-l menții prezentabil, să-i scuzi stângăciile de comportament în societate şi, cel mai greu dintre toate, să-i protejezi egoul imens, dar atât de fragil, de duşmanii din afară sau dinăuntru. Nu s-a săturat nici de slujba ei, în ciuda după-amiezilor toride din Cabinet, înconjurată de lucrări savante şi de moartea lentă a muştelor, care îi dau o letargie adolescentină. Nici de trupul său, aşa cum este, lent şi dând semne clare de îmbătrânire, nici de casa ei sărăcăcioasă şi, de altfel, nici de fiicele sale.

Nu, se gândeşte ea, încetinind şi mai mult în timp ce un bătrân gârbovit, cu umerii plaţi ca ai unei bovine, traversează strada bâiguind ceva, s-a săturat de *toate astea* — castelele cenuşii din Banbury Road, unde se află departamentele de Germană veche, Filologie şi Artă Chineză, mamele mergând pe bicicletă cu părul lor sârmos, parc-ar fi nişte găini năpârlite pe roţi, umiditatea, sunetul neîntrerupt de scârţâit de vioară, bătrânii cârcotaşi şi tinerii spasmodici, năvala turiştilor... toate astea. S-a săturat de faptul că fiecare femeie şleampătă sau bătrân jegos pe lângă care trece *nu este* asemenea ei, ci foarte probabil unul dintre cei mai inteligenţi oameni ai lumii: un laureat al Premiului Nobel, un biochimist deschizător de drumuri, un rector de universitate care are un mobilier vechi de cinci secole. S-a săturat de catifea bleumarin, arcade gotice, smochini celebri, neveste ponosite de profesori, pivniţe, fluvii, copii geniali, bâlbâieli şi frunze aurii ornamentale. Este vina *ta*, se gândeşte, apropiindu-se de facultatea soţului său, în timp ce-l zăreşte pe vecinul ei, un botanist de-a dreptul mut, care încearcă să-şi descurce barba dintr-un păducel. Nici unul dintre voi nu este normal. Chiar nu este normal. Iar eu sunt.

O ia la goană de-a lungul mai multor benzi de circulaţie şi dirijează bicicleta fără să mai pedaleze spre intrarea pietruită a cicliştilor de la Colegiul

St James, zâmbindu-i politicos lui Arthur, fost ajutor de maestru de ceremonii al Universității, pensionat și în prezent portar, care-i deschide bariera pentru a o lăsa să treacă. Arthur se încruntă la zgomotul groaznic pe care-l face apărătoarea de noroi a bicicletei și nici nu o recunoaște. Apoi, pentru că ciclismul în incinta facultății este interzis prin regulament, chiar și pentru Jean, care are treizeci și nouă de ani, aceasta își conduce conștiincioasă bicicleta spre un șir de case în stil victorian ale unor familii de profesori universitari, înșirate la umbra rece a clădirii Sir David Milthrop, în susul aleii, către ultima, sau poate prima casă.

În spatele porții laterale, bicicleta fiicei sale celei mari așteaptă. Jean observă că aceasta a luat fără să ceară două din abțibildurile în formă de stea ale surorii sale și le-a lipit, puțin strâmb, pe mânerele ghidonului. Phoebe se va supăra: s-ar putea să nu-i mai rămână suficiente pentru a-și putea acoperi cadrul, așa cum a spus astăzi la micul dejun. Jean îi va da bani să-și mai cumpere — mai târziu, după ce anunțul va fi făcut.

Casa miroase a chimen. Unul din rarele accese nervoase ale lui Victor de a se apuca de gătit a avut loc seara trecută. Jean scoate un pachet de cârnăciori din sacoșă: săptămâna asta Phoebe nu prea mai mănâncă altceva.

— Am ajuns, strigă ea. E cineva acasă?

Urmează o scurtă pauză vădit indignată. Apoi se aude vocea lui Eve de jos, din bucătărie:

— Da, eu.

— Sora ta n-a venit încă? strigă Jean.

Devine agitată; respiră repede şi greu. Nu trebuie să ezite. Va fi hotărâtă.

Încă o pauză. Acuzaţii nerostite se răspândesc până în vestibul ca un gaz toxic. Dintre toţi oamenii, Jean Lux, care s-a străduit atât de mult, a adus pe lume o fiică dificilă, ranchiunoasă. Încearcă să găsească un motiv să nu coboare.

— Nu, din câte ştiu, răspunde Eve.

Jean oftează, schiţează un zâmbet, îşi scoate clamele cu care şi-a prins pantalonii ca să nu şi-i agaţe la bicicletă şi îşi netezeşte părul. Deja se simte prea agitată, atât de încordată, încât ar putea să dea la iveală planurile sale înainte de vreme, punându-le astfel în pericol. Sunt în stare să fac asta, îşi spune. Sunt o femeie relativ tânără, deşi numele, trupul, fiicele şi soţul meu, toate mă fac să mă simt bătrână, dar am şi eu, într-un fel, personalitatea mea. Nimeni, cu atât mai puţin o fată de şaisprezece ani, n-ar trebui să mă facă să mă îndoiesc de asta. Îşi atârnă geanta de stâlpul scării în spirală, deasupra celei a lui Eve. Apoi, cu zâmbetul deja pierdut, coboară.

Ceva mai târziu în aceeaşi seară. Phoebe, ca de obicei în întârziere la cină, îşi distrează părinţii cu întâmplări de la şcoală. Datorită facultăţii tatălui ei, care cuprinde o mare parte din nordul Oxfordului, Phoebe merge la şcoală la The Gate, unde copiii învaţă gramatică îmbrăcaţi în haine uzate din catifea, unde sunt preţuite autonomia şi tricotatul, unde orele de sport se petrec în mare parte în şi pe râul Cherwell. Phoebe descrie ora de înot de azi, când un student care le era instructor a fost păcălit că toată clasa lui Phoebe se înecase. Chipul lui Eve nu exprimă nimic.

— Deci stăteam pe mal, spune Phoebe, şi arătam înspre râu, şi pentru că nu-mi mai aminteam cum *se chema* locul în care se ascundeau, păream cu atât mai panicată, iar el şi-a *ridicat* repede sutana...

— Sutana? întreabă mama lor, amuzându-se în mod vizibil.

Părinţii nu se mai satură de asta, de fiorul pe care îl transmite maestrul lor de circ în vârstă de treisprezece ani. Chipul lui Phoebe exprimă o seminevinovăţie copilărească: câţiva pistrui ca boabele de piper, ochi mari migdalaţi, păr des, de culoarea aurului patinat. Parcă genele părinţilor săi au privilegiat-o: gingăşia alb-trandafirie pierdută a mamei lor şi privirea încruntată şi întunecată a tatălui au produs o frumuseţe cu pielea ca mierea şi ochii ver-

zui, dar şi una bej, de culoarea cafelei cu lapte care nu se poate bea, cu păr şi sprâncene rebele, negre, de proporţii biblice, şi o căutătură de care oamenii se feresc.

— O, spune Phoebe cu un zâmbet de superioritate.

Chiar şi bucătăria pare să se alăture acestei conspiraţii în favoarea ei: lemnul de pin o face pe Eve să arate mai palidă, dar surorii ei i se potriveşte.

— Nu v-am spus? E vicar sau ceva de genul ăsta. Iar de sutană îi atârna mătasea broaştei şi plângea, sau poate că era doar apă...

Părinţii se apleacă înainte. Ochii sunt de vină, se gândeşte Eve: felul în care arată, de parcă doar atunci s-ar fi trezit, îi face să pară mai înguşti, dar probabil mai sexy, ceea ce e mai rău. Şi, bineînţeles, Phoebe nu trebuie să poarte ochelari de fiecare dată când citeşte sau scrie — ceea ce Eve face în cea mai mare parte a timpului.

Se uită la mama ei, care îi zâmbeşte; dar acum Eve este prea agasată ca să i se alăture.

— Zi mai departe, spune nerăbdătoare, deşi nu avusese intenţia să vorbească deloc.

— *Zic*, răspunde Phoebe, cu mâinile în buzunare, lăsându-se pe spate în scaun.

Nimeni nu va îndrăzni să-i spună să se oprească.

— Mai vrei nişte suc de portocale? o întreabă mama lor pe Phoebe. Ar trebui să bei, face bine la răceală. Eve, nu chiar pe tot. Lasă-i puţin şi surorii tale.

— În fine, spune Phoebe, dând pe gât al treilea pahar deja. Îmi dau seama că e nevoie de ceva mai mult, aşa că mă prefac că scot un geamăt şi mă las pe spate pe un trunchi de copac, arătând ezitant în direcţia în care s-au dus ceilalţi, iar el se uită la mine şi...

Părinţii săi îi mănâncă deja din palmă.

— Se întoarce...

Nişte fraieri.

— Şi se avântă direct în râu!

Eve urmăreşte cum Phoebe îşi studiază victorioasă publicul. Tatăl ei chicoteşte neputincios; mama sa, întruchiparea raţiunii, încearcă să pară îngrozită, dar totuşi râde şi ea înfundat, în timp ce strânge farfuriile, cu ajutorul lui Eve. Phoebe îşi împinge scaunul înainte izbindu-l de masă, ca să-şi mai toarne suc de portocale, iar din mânecă îi scapă o brichetă violet în farfurioara de unt. Buzele ei iau forma unui „O" încordat, de la „O, la dracu", dar nici unul dintre părinţi n-a observat. În bucata de unt s-a format un crater adânc.

Eve ştie că pentru Phoebe frica este incitantă, nu e o senzaţie jalnică de paralizie cum e pentru ea. Numai acum câteva luni şi-a dat seama de asta. Odată l-a însoţit pe tatăl său în întunericul calm al unei nopţi de vară, până la capătul grădinii; cu toate că era trecut bine de ora zece, acesta voia să planteze menta într-un vas mai mare şi să-i explice determinismul istoric, iar ea nu-l putea refuza. În timp ce se apropiau de şopron, Eve a zărit-o pe Phoebe, rânjind cu ochii larg deschişi, lângă maldărul de îngrăşământ, şi ţinând ceva între dinţi. În spirit de solidaritate, Eve i-a zâmbit înapoi, înainte să-şi dea seama că sora ei avea în gură un muc de ţigară aprins, îndreptat spre interior. Tatăl lor, spre ruşinea crescândă a lui Eve, a început să recite ceva în latină, la un metru de locul unde stătea Phoebe şi s-a ridicat să plece: menta era ofilită. Eve, deşi cuprinsă de dorinţa de a o demasca pe Phoebe — oare nu ştia că fumatul e *periculos*? — n-a făcut decât să dea din cap şi l-a urmat în casă, lăsând-o pe sora sa, care rânjea în continuare, în propriul ei univers stelar.

Acum Phoebe înşfacă bricheta unsuroasă şi o ascunde sub masă. Ia un cuţit, îl trece prin unt şi îşi unge cartoful. Apoi, cu chipul relaxat, se uită în sus şi descoperă că sora sa o priveşte insistent.

— Ce e?

— Nimic, spune Eve.

Ca pisicile care-şi renegociază teritoriul, fetele se întorc, apoi se privesc din nou. Phoebe o fixează cu ochii ei ca agrişele şi bărbia ridicată. Eve îi întâlneşte privirea şi începe repede să dea înapoi. Phoebe îşi menţine poziţia până când Eve îşi întoarce privirea.

— Şi ce s-a întâmplat după? întreabă mama lor.

Phoebe începe să descrie panica oarbă a instructorului şi descoperirea treptată a adevărului, dar Eve nu mai ascultă. Îi e greaţă, din nou. De săptămâni întregi, de când a început clasa a unsprezecea, se simte agitată, ca un sac de nervi şi, cu cât încearcă mai mult să se calmeze, cu atât îi e mai rău. Tatăl său n-o ajută cu nimic; pentru el, care a fost un copil refugiat, examenele de nivel avansat nu înseamnă nimic. A obţinut o bursă la Oxford imediat după război, fiind orfan şi singurul susţinător al familiei, iar engleza nici n-a fost prima lui limbă — nici măcar a treia. Mama ei, de câte ori Eve îndrăzneşte să aducă vorba de examene — mult mai rar decât şi-ar dori de fapt — pur şi simplu repetă:

— Ei, sunt sigură că o să te descurci.

Asta o scoate din fire pe Eve, pentru că scopul nu e să te descurci. Aşa s-a întâmplat şi cu examenele de nivel mediu, după cum tot încearcă să le explice: numai notele maxime contează, iar unele fete, inclusiv majoritatea prietenelor ei, au luat zece sau zece

plus, ca să nu mai vorbim de ciudata de anul trecut. Anul acesta va fi încontinuu evaluată; anul viitor are admiterea la Oxbridge şi examenele pentru nivelul avansat, iar pentru toate acestea va fi examinată şi va fi considerată nepregătită. Acest gând o face să tremure de frică, de parcă prin stomac îi circulă acid sau la rădăcina părului o zgârie bucăţi de gheaţă. Căci Eve va pica examenele pentru nivelul avansat: va lua note de opt şi şapte, dacă are noroc. Nu e nici sora ei, nici tatăl ei: ea e urâtă şi osândită.

În afară de asta, mama ei îi creează o stare de iritare. Îi tot oferă lucruri: mai multă supă, mai multă carne de pui, ca o penitentă. Ce încearcă să ascundă? Eve, spre deosebire de prietenele surorii ei, nu se crede în stare să citească gândurile. Totuşi, e sigură că ceva se petrece.

Se uită la tatăl ei, dar el nu-i întoarce privirea. E normal; se concentrează de obicei asupra picţilor războinici sau se gândeşte la invitaţii prin rotaţie la Masa de Onoare a universităţii, la care stau profesorii. Ca şi el, ar trebui să se perfecţioneze: să repete la pianul lor împrumutat, de ale cărui clape dezacordate îi e frică să se atingă, să mai înveţe teorie muzicală, să încerce să-şi îmbunătăţească reverul pe teren, sau să înveţe singură limba germană. Lucrurile pe care ar trebui să le facă sunt fără sfârşit, dar se simte prea înfierbântată şi prea împovărată ca să

se poată mişca. Îşi apasă cu putere antebraţul sub masă, încercând să nu tresară.

— Vrea cineva un măr? întreabă mama sa, care pare că încearcă prin agitaţia ei să-l facă pe Victor să ridice ochii de pe foaie.

El scrie în caiet, absent. Ce e cu ea? S-a întâmplat, ca niciodată, ceva extraordinar la serviciu? E bolnavă?

— Phoebe, ia un măr, spune ea, în timp ce-şi roade unghia de la degetul mare. Victor!

Nu pare bolnavă, conchide Eve. E prea plinuţă; nu e chiar grasă, doar obrajii şi mâinile îi sunt. E încă tânără pentru o mamă, bănuieşte Eve, dar gâtul începe să i se încreţească, formând pliuri asemănătoare unui colier tribal, iar părul ei des, odată blond, este acum cenuşiu, mult diferit de al lui Phoebe. Totuşi, ochii albaştri, strălucitori, şi trăsăturile plăcute o salvează. O fac mai frumoasă decât va fi Eve vreodată.

Cum ar fi oare, se întreabă Eve experimental, dacă mama ei ar fi *într-adevăr* bolnavă?

Jean îşi şterge mâinile, ca şi cum s-ar pregăti pentru o luptă.

— Victor, spune ea îngrijorată.

Eve se ridică în capul oaselor. Phoebe, care a început să deseneze pe furiş semne de yin-yang pe marginile corecturilor neatinse ale tatălui lor, pune

jos pixul cu pastă turcoaz, şi îşi înalţă capul. Numai tatăl lor, în haina cea mai urât mirositoare, e netulburat. Coperta caietului său e cenuşie şi încreţită, de parcă ar fi din piele de elefant. Fredonează în timp ce scrie. Oare fredonează de obicei?

— Victor, spune mama lor. Victor!

Acesta ridică ochii, încruntându-se, de parcă şi-ar răsuci globul ocular pentru a cuprinde din nou lumea.

— Hmmm?

— Eu...

Fiecare privire fixă are o textură diferită: a lui Phoebe e compactă, ca un val îngheţat; a tatălui lor e clocotitoare, prea încărcată de gânduri întunecate ca să se poată concentra; a lui Eve e ca un burete galben, în aşteptare.

— Am hotărât..., începe mama lor.

Jean îşi tot închide şi deschide unul din nasturii de la cămaşă.

— Am hotărât...

— Cu siguranţă ai hotărât ceva, spune tatăl lor. Dar ce?

Eve priveşte poziţia fermă a mamei sale — parcă ar fi o şarlotă.

— Ei bine, zice ea, lăsând nasturele şi punând bolul de salată înapoi pe masă. M-am tot gândit. Ştii că-mi făceam griji pentru mătuşa Rose, din Franţa, şi

simțeam că trebuie s-o vizitez înainte... Victor! Doar ți-am spus.

— Se poate, spune tatăl lui Eve, lăsând în cele din urmă caietul jos.

— Acum că trimestrul a început, iar tu şi, hm, Eve v-ați acomodat, m-am gândit... Phoebe s-a descurcat extraordinar de bine cu revista...

Eve se pregăteşte să pufnească disprețuitor — sora sa a făcut două fotografii neclare, iar părinții săi sunt încă plini de mândrie prostească —, dar mama sa o reduce la tăcere cu o privire. Stă cu brațele încrucişate. Aşteaptă, devenind din ce în ce mai nervoasă. Din momentul în care a remarcat agitația mamei sale, a avut o presimțire vagă că totul are legătură cu Phoebe.

Phoebe stă cu ochii întredeschişi, ca o şopârlă somnoroasă.

— ...Aşa că m-am gândit că poate, ca răsplată şi, ştii tu, ca s-o motivez, aş putea... Eve a mers acolo în acel schimb şcolar pentru limba franceză, dar Phoebe n-a fost... aşa că... A, şi în plus Phoebe mai face încă franceză, nu-i aşa, Phe, spre deosebire de Eve, aşa că...

Îi aruncă o privire vinovată lui Eve, muşcându-şi buza. Eve ridică fața spre ea, dar mama ei s-a întors deja către Phoebe, care stă cu mâinile încleştate, în aşteptare. Eve observă că asta îi dă încredere.

— Aşa că, zice în grabă, m-am gândit c-aş putea s-o iau cu mine.

Eve rămâne cu gura deschisă. Trupul său pare să fi înghețat. Încet, întreaga masă prinde viață: Victor îşi loveşte urechea cu creionul; Phoebe, cu ochii mari, într-un acces de fericire, ridică brațele în aer şi se agită în direcția mamei lor; însăşi mama lor, parcă mulțumită şi surprinsă, încearcă să-i răspundă soțului său, să primească îmbrățişări, să evite privirea lui Eve şi să se bucure de curajul său, toate deodată.

— Numai câteva zile, spune mama ei. Pentru ziua mea de naştere, sau să zicem că sărbătoresc patruzeci de ani mai devreme. O să mergem cu feribotul şi voi folosi banii pe care-i mai am şi, poate..., zice ea, uitându-se la Eve, care nu-i dă atenție, poate mergem cu toții data viitoare? Victor, te rog!

Victor priveşte supărat, dar e genul de supărare care tinde să cedeze. Sentimentul inițial, acela pe care şi l-a îngăduit, este uşurarea că va rămâne acasă cu cărțile lui, fără nici o mătuşă, fără mers la cumpărături. Mai mult, este inconştient sedus de gândul că soția şi fiica sa mai mică se vor plimba împreună pe bulevardele pariziene, ca nişte domnişoare.

Apoi se uită către cealaltă. Aceasta încearcă să ia cu degetul ceva invizibil de pe masă. O lacrimă

căzută din ochiul ei întunecat s-a spart pe lemnul palid.

— Hmmm, zice el cât poate de tare.

Eve se uită în sus, copleşită de milă de sine: starea care o caracterizează cel mai bine.

— Hmmm, zice el iar.

Celelalte două, cele care se duc la Paris, gânguresc îmbrăţişate, pline de emoţie şi încântare. Victor se gândeşte la averea mamei lui Jean: o femeie nevoiaşă, care a murit cu aproape o mie de lire înfăşurate într-un ştergar de bucătărie, sub pat. Pe prosopul de bucătărie era scris de o mână tremurândă: „Pentru Jean, când va avea nevoie." Victor ştie ce înseamnă asta; înseamnă: „pentru când va avea nevoie să evadeze."

Nu pot să economisească ce a rămas din aceşti bani, dar ca să zicem aşa, să împiedice călătoria ar fi exact ceea ce soacra lui s-ar fi aşteptat să facă, bărbatul ăsta care i-a furat fiica frumoasă şi palidă. Nu-i va spune nimic lui Jean. Se vor descurca ei cumva.

— Ei bine, Evie, spune el îndată. Nu prea e nevoie de noi, se pare.

Ea dă din cap şi îşi şterge nasul de încheietură, lăsând o dâră lucioasă, dizgraţioasă, pe dosul mâinii.

— Va trebui să ai grijă de mine, spune el.

Într-un final, ea schiţează un zâmbet. Excluşii familiei Lux au hotărât să rămână uniţi.

Ora douăsprezece şi douăzeci de minute la St Thomas. Un pic prea devreme, Jean Lux închide uşa interioară a Cabinetului şi scoate plăcuţa cu numele, pentru a arăta că e absentă. Există întotdeauna şansa ca, pentru prima dată în zece ani, cineva s-o caute pentru o chestiune urgentă. Apoi, poate mai repede ca de obicei, îşi croieşte drum pe scara abruptă de lemn spre curtea dreptunghiulară.

Ca de obicei, ameţeşte până ajunge jos; ca de obicei, îi zâmbeşte lui Crushard cel posac, care, în pofida pălăriei, a taliei şi a hipertensiunii, este cât se poate de departe de idealul portarului-şef — respectuos, serviabil; ca de obicei, este prinsă în mulţimea sălbatică de tineri care se îngrămădesc în sus pe scări, către sala de mese a universităţii, în ciuda eforturilor sale de a se strecura pieziş printre ei. Apoi, cu răsuflarea întretăiată, intră în cantina Camerei Seniorilor[1], unde ea, care nu este nici cadru universitar, nici student, are voie să mănânce.

[1] *Senior Common Room* (SCR); în universităţile britanice de tradiţie corpul academic este structurat în trei camere *(rooms)*: *Junior Common Room* pentru studenţi, *Middle Common Room* pentru cei care fac studii postuniversitare, *Senior Common Room* pentru membrii consiliului de conducere şi profesori de diferite grade (n. tr.).

Nu că ar fi ceva în neregulă cu carantina, după cum a botezat colega ei de prânz cantina, îşi spune ea. Este o sală rotundă, cu boltă şi, fiind atât de puţin grandioasă faţă de sala de mese a membrilor facultăţii, este mai potrivită pentru mirosul de piure de cartofi care le învăluie pe amândouă. Mai mult, ea atrage o alegere interesantă de parteneri de masă.

Aici se află Giuseppe Bowker, fiul cu ochi lipsiţi de culoare al renumitului Bowker şi al nevestei lui necorespunzătoare de origine napolitană. Viaţa lui Giuseppe este latina Imperiului — se zice că a fost conceput numai pentru a moşteni biblioteca extraordinară a tatălui său, dar inima lui este în Sud. Tot timpul tras la faţă şi chinuit, mintea sa strălucită este oprimată: nu de misterele surselor lui Pliniu, ci de orice savantă mieroasă care-l prinde în mrejele ei la una din multele conferinţe la care participă în Italia, ţara lui natală.

Tot aici e Godric Nestor-Stears, ca de obicei în impermeabilul său, cu ghiozdanul din piele legat strâns în jurul burţii ca un şcolar îmbătrânit sau un pescar pe care lumea l-ar evita. La fel ca şi Jean, Nestor-Stears e legat de universitate numai prin faptul că i se oferă o sinecură şi sprijin; el lucrează de fapt pentru Dicţionarul Oxford al limbii engleze, numai că face asta în cadrul universităţii, într-o cameră de protocol, în care se zvoneşte că ar fi un urs împăiat,

colivii cu păsări vii şi toate dicţionarele care s-au publicat vreodată de la cel al lui Johnson, sau mai înainte.

— Le-ar putea împrumuta Bibliotecii Bodleian, a glumit odată Jean cu un cunoscut de la facultate, ştiind foarte bine că Biblioteca Bodleian nici nu dă, nici nu ia cu împrumut.

— Ar putea să le înapoieze, cu siguranţă, a răspuns acesta.

Totuşi, Godric poate să citească în treizeci şi patru de limbi, aşa că nimeni nu se sinchiseşte. Pungile lui de la librării pline cu hârţoage — servieta de Oxford — îi înconjoară biroul ca o băltoacă. Ia o îmbucătură de scrumbie afumată, lasă jos furculiţa, apoi e cuprins de spasme şi dă din cap pentru câteva secunde fascinante, până când acest tic nervos îi trece. Apoi ia din nou furculiţa şi începe acelaşi proces de la capăt. De asemenea, vorbeşte singur încontinuu, scuturând disprețuitor din cap şi zâmbind nervos, nu priveşte pe nimeni în ochi şi consultă frecvent o busolă. Lui Jean îi place să-l privească cel mai mult când un nou funcţionar dă cu ochii de el pentru prima dată.

Lângă el stă Clive, pe care aproape că nici nu-l mai observi de bătrân ce e. Clive a fost odată cercetător ştiinţific pe limba engleză cuprinsă între anii 1100–1500, dar rolul său acum este să îngrijească

grădinile universității, și se spune că ar cunoaște vârsta și starea sănătății fiecărei plante de acolo. Se presupune că ar fi și ceva lider; poate al unui grup de experți sau al unei fundații caritabile internaționale, dar e considerat prea plictisitor pentru ca cineva să-l întrebe.

Clive, Godric, Giuseppe; aceștia sunt clienții obișnuiți ai carantinei. Ca și Giuseppe, ea alege de fiecare dată din meniul prescurtat, deși fără entuziasmul lui încordat. Ceilalți doi aleg de fiecare dată același lucru: Godric, scrumbie afumată și pâine albă; Clive, supă de legume. Jean nu știe de unde provin aceste alimente și îi e teamă că, dacă ar comanda și ea scrumbie, sau ar cere altceva, Hever, majordomul indecent de bătrân al carantinei, va cere să fie dată afară.

În timp ce așteaptă, Jean hotărăște ca într-una din zile, poate, să-i cumpere lui Phoebe o scrumbie. Conține chestii uleioase care, speră ea, s-ar putea dovedi benefice: i-ar putea reda strălucirea părului sau ar putea s-o încarce cu energie. Pare, într-adevăr, cam obosită zilele astea.

Încă nici un semn. Se uită prietenoasă la Giuseppe, pentru care disprețul pentru femeile anglo-saxone pe cale de a încărunți și conștiința faptului că până și aici se simte depășit de situație se contopesc într-un salut zilnic ce exprimă scârbă de sine afișată cu

mândrie. Foarte încurcată, ca de obicei, își întoarce privirea. Godric mângâie marginea clătitei și caută agitat ceva în ghiozdan. Clive, care pare mai mult mort decât viu, dar merge, se spune, zece mile pe zi prin Grădinile Botanice, încearcă un zâmbet insipid.

„Mor, Oxford, mor", îi trece lui Jean prin cap, fără să vrea.

Apoi se aude zgomot de pași pe pardoseală, reverberând din lambriurile înnegrite ale coridorului. Ce ușurare: a sosit Helena.

Veștile lui Jean sunt prea îmbucurătoare ca să le poată reține; simte cum se zbat în interiorul ei ca un animal în captivitate și răbufnesc. Face anunțul:

— Le-am spus despre Franța.

Deasupra ei, ochii Helenei strălucesc într-un mod curios — sau poate nu? E prea repede ca să-și dea seama.

Poate e doar unghiul care i-a creat impresia asta. Pentru că, de îndată ce a găsit un scaun și și-a aranjat geanta de cărți paraguayană, ponchoul verde marin, pungile pline de hârtii și legume, s-a așezat, și s-a întors din nou către prietena sa, Helena arată perfect normal, atât cât de normal poate să arate Helena.

— Doamne Sfinte, spune ea, părând acum încântată (poate că, până la urmă, Jean și-a imaginat). Ești curajoasă. Cum a fost?

De fiecare dată când se întâlnesc, părul ei ciufulit pare din ce în ce mai cărunt, puntea nasului ei roman pare mai osoasă, înălțimea ei, dacă vine vorba, și mai exagerată, și cu toate astea, se gândește Jean, Helena este minunată. Godric, Giuseppe, voi pierdeți dacă o ignorați. Valorează mai mult decât veți însemna voi vreodată.

Pentru că Helena e renumită. Trăsăturile sale fin conturate, palide, neglijența ei asemănătoare Virginiei Woolf, părul groaznic și hainele neinspirate o aseamănă cu majoritatea mamelor din Oxfordul de Nord, cu toate acestea, știe atât de multe despre insecte, despre crisalide și larve și despre cromozomii care pecetluiesc soarta neînsemnată a viitorului nostru, încât profesori străini îi lasă cadouri la ușă, iar studenții vin de la Boston și Dar es Salaam ca să fie aproape de ea. Cea de-a doua monografie a sa, o capodoperă a darwinismului apocaliptic, continuă să se vândă mai bine decât operele omologilor săi în douăzeci și trei de țări; recent lăudata serie de prelegeri este deja în tipar. Are firimituri de pâine în pliurile bluzei sale bretone.

Helena își freacă energic urechea cu o mână uscată și goală. De la moartea lui Simon, soțul ei surprinzător de chipeș, își poartă verigheta pe cealaltă mână.

— O tocană irlandeză, Hever, te rog, spune ea.

— Cred că şi pentru mine la fel, Hever, te rog, dacă nu te superi, spune Jean, zâmbind reţinută.

Îi e teamă de Hever, iar el e conştient de asta.

— Deci spune-mi, zice Helena, spune-mi *tot*.

Jean oftează, zâmbeşte, desfătându-se pentru scurt timp să creeze suspans cu povestea sa eroică.

— Păi...

Singurul membru al publicului ei pare atent şi binevoitor; bărbaţii de la capătul îndepărtat al mesei se pierd în ticuri nervoase şi mormăieli, neatenţi la ce se întâmplă. Dintr-odată îi e frică să-i spună, de parcă, dacă ar înlătura învelişul, s-ar altera la contactul cu aerul şi i-ar expune toate neajunsurile, lăsând o crustă fină de praf în locul emoţiei sale. Fii curajoasă, îşi spune: să nu uit, pot să fiu curajoasă.

Prima dată când a întâlnit-o pe Helena, acum şapte ani, a avut curaj. Jean a fost cea care a abordat-o, căutând cu disperare o diversiune, iar în decurs de zece minute, Helena s-a dovedit superioară tuturor cunoştinţelor lui Jean. A salvat-o — nu doar de acea petrecere, dar şi de o plictiseală înspăimântătoare, care te absoarbe pe nesimţite. Cui altcuiva ar putea să-i povestească realizările ei, oricât de mici? Numai Helenei. Aşa că începe.

Sub masă, Helena răsuceşte şi desface tivul bluzei sale lungi, bleumarin.

— Ei bine, draga mea, spune Jean, evident că toată seara am fost nerăbdătoare să spun ceva şi mi-era groază de asta în acelaşi timp. Adică, ştiu că nu e nici pe departe un anunț important, după standardele normale.

— Nu, zice Helena.

— Dar pentru mine este. A trecut atât de mult de când n-am mai făcut ceva pentru *mine.* Parcă e o... eliberare, într-un fel. Sau începutul ei. Înțelegi?

— Păi... înțeleg. Teoretic.

— Aşadar, încercam să pregătesc cina, să fac una-alta prin bucătărie, să găsesc mazărea, să prăjesc cârnăciorii lui Phoebe, iar în tot acest timp mintea mea era în cu totul altă parte — nu mai exista nimic decât *asta.* Înțelegi.

Helena dă aprobator din cap; înțelege.

— Iar Phoebe ne povestea o întâmplare foarte haioasă...

Helena îşi coboară privirea; are propria ei părere despre poveştile lui Phoebe şi despre mofturile ei în privința mâncării.

— ...iar Eve o sâcâia, aşa cum face de obicei — şi ştii că toată lumea spune că n-are nici un efect asupra lui Phoebe, cel puțin Victor aşa pretinde, dar eu sunt *sigură* că-i face rău, numai că ea nu lasă să se vadă asta. Dar eu...

Helena, parcă pentru prima oară, observă cum un model de firişoare verzi acoperă albastrul ochilor lui Jean, asemenea unui fulg de zăpadă. Pentru ea, repetițiile din natură sunt o plăcere personală; le ține aproape, pentru momentele grele. Din păcate însă, aceste momente au devenit din ce în ce mai frecvente.

— Helena, eşti bine?

Helena se uită în altă parte. Deşi nu crede în ştiința iridologiei, se teme că într-una din zile, destul de curând, dintr-o singură privire atentă, Jean va vedea în ochii ei tot adevărul. Pentru că Helena are un secret, ca un parazit, iar viața ei se mistuie de efortul de a-l ține ascuns. Trebuie să rămână neştiut.

— Da, mă simt chiar foarte bine, spune veselă, iar spre surprinderea ei, chiar se simte bine, cu toate că muşchii îi sunt intens încordați. Zi mai departe.

— Deci, începe Jean nesigură, dar povestea ei se deapănă singură. Victor îşi tot făcea însemnări în caiet, lăsându-le pe fete în seama mea — s-a pricopsit cu un curs despre dreptul picților şi ştii că nu poate să-i sufere pe picți...

Helena scoate un sunet neutru. A crescut prin saloane oficiale şi, deşi acum e departe de această lume, încă se pricepe bine la menținerea aparențelor sociale.

— ...Aşa că eram numai eu cu fetele certărețe, în comparație cu care picții au fost o națiune paşnică, şi chiar de lucrurile *astea* am nevoie să scap. Aşa că pur şi simplu am explodat.

— Bine ai făcut, spune Helena.

— Aşa cum am plănuit amândouă, aproape cuvânt cu cuvânt.

— Şi ei ce-au spus?

— Păi, Phe a fost înnebunită, a fost atât de drăguț. E ființa cea mai recunoscătoare când faci ceva pentru ea. Iar Victor...

— Cum a reacționat Victor? Crezi că l-a afectat, cât de puțin?

— Nu... adică, mă îndoiesc că o să observe măcar că am plecat... nu, n-o să-i fie dor de mine. De ce i-ar fi?

A sosit mâncarea.

— Bineînțeles că..., spune Helena, cu dificultate, turnând apă în pahare atât de neîndemânatică, încât o baltă mică se întinde pe lemnul cătrănit, pătrunzând prin noduri şi crăpături. Bineînțeles că îi va fi.

Pe vremea copilăriei, într-o vacanță în Scoția, Helena s-a cățărat în vârful unor stânci cenuşii ascuțite, deasupra apei întunecate. Surorile ei îşi petrecuseră ziua ascunzându-i cărțile şi râzând de ea, dar în acel moment o ignorau, bronzându-se ca nişte foci în bătaia slabă a soarelui nordic. Helena, scrâşnind

din dinți, cu brațele ei subțiri, deja cu pielea de găină, şi costumul de baie ud leoarcă, s-a uitat în jos la ele peste umăr şi apoi din nou la valuri. Fără să vrea într-adevăr, luată prin surprindere de un moment de grație, şi-a arcuit spatele, şi-a ridicat brațele în aer şi a sărit în mare.

Acum, îşi spune. Fă-o. Apa tremură pe tăblia mesei, prinsă în propria ei piele invizibilă. Jean îşi ridică privirea şi îi zâmbeşte. Nu, nu acum.

— Iar Eve... Eve s-a comportat ca de obicei. Adică, da, cred că e o dezamăgire pentru ea, bănuiesc, dar... de fapt... trebuie să-ți fac o mărturisire.

— O mărturisire? întreabă Helena uluită, trăgându-se înapoi de pe marginea prăpastiei.

— E... e... Nu ştiu. Parcă ne *anticipăm* una pe cealaltă.

— Cine?

— Eu şi cu Eve, spune Jean, părând încurcată. Cine credeai?

— Scuze. Scuze. Continuă.

— Este... Nu-mi place să simt asta, cu atât mai puțin s-o spun, dar... tot ceea ce zice ea mă face... mă face să vreau să i-o iau înainte.

— O, zice Helena. Înțeleg. Înțeleg ce vrei să spui. Ți se pare că e... enervantă?

— Ca să fiu sinceră...

— A!

— Eu... tonul defensiv din vocea ei mă face şi *pe mine* defensivă, dar şi protectoare, cred... în fine, pe când Phoebe... mi se pare că mă urmăreşte tot timpul. E atât de... curioasă, nu ştiu cum să spun.

— N-are decât şaisprezece ani.

— Ştiu. Dar ar trebui să vezi ca să înţelegi. Şi chestia e că, fiind atât de diferite, nu vreau ca Phoebe să se simtă... mă rog, deprimată...

— Nu, ai dreptate.

— Dar dorinţa constantă de autodepăşire a lui Eve... Vreau să spun, biata Phoebe, cu examenele pentru nivelul mediu ale lui Eve atât de, mă rog, previzibile, iar anul acesta bineînţeles că încep şi nenorocitele de examene pentru nivelul avansat...

— Câte întrebări au fost, până la urmă?

— Aproape o mie.

— Şi la toate a luat zece?

— La majoritatea. Aproape. E acelaşi lucru. Aşa că e foarte bine, are la ce să se gândească, pe când biata Phoebe... nu e prea plăcut pentru ea să fie în umbra surorii ei. Are nevoie de ceva numai pentru ea. Şi apoi, Eve a fost deja în Franţa. Şi probabil că nici n-ar *vrea* să meargă împreună cu mine. Nu în mijlocul trimestrului.

— Dar pe Phoebe o vei lua?

— Bineînţeles. Vor fi doar câteva zile.

— Când plecaţi?

— Până la sfârşitul lunii; peste două weekenduri, dacă vom putea traversa atunci. Va însemna sfârşitul economiilor mamei, dar în acest fel, chiar poate fi, ştii tu, o vacanță aşa cum trebuie, nu doar o simplă separare de familie. Nu înțeleg de ce Eve se simte atât de nedreptățită... Doar i-am explicat... În fine, nu mai contează. Nu pot să nu-mi trăiesc viața din cauza ei. Ne vom simți minunat.

— Aşa e, zice Helena, străduindu-se să pară încântată, fără să reuşească.

A DOUA SĂPTĂMÂNĂ

Victor scrie scrisori. Şi-a trecut de atâtea ori mâna — cu urme de budincă de lămâie mâncată la prânz — prin păr, care îi e de obicei turtit, încât acum îi stă aproape ţeapăn. Îşi scarpină genunchiul şi mormăie doar pentru sine. Nu merge deloc bine treaba.

Acum patru săptămâni, Henry Glover, colegul său apropiat şi într-o oarecare măsură şi prieten, a suferit un atac cerebral în timpul vecerniei. Nu va mai putea să predea vreodată. Victor l-a vizitat la el acasă în St Bartlemas, ţinând stângaci în mână un buchet de gălbenele şi fără să-şi poată desprinde privirea de pe gâtul colegului său care părea cândva invulnerabil, iar acum avea smocuri de păr argintiu neras şi încreţituri moi, feminine.

Interesul propriu îi abate totuşi gândul şi îi dă putere de concentrare. Chiar şi în timp ce i-a îngăimat Ursulei Glover un rămas-bun în prag, se gândea cui

să-i scrie. Îl va propune pentru postul rămas vacant pe Lewis Depuise, un fost student: e un bun savant şi o persoană pe care Victor ar suporta s-o vadă în preajmă, dacă va fi nevoit.

Când el, Victor, era destul de tânăr, un profesor mai în vârstă i-a oferit o şansă asemănătoare — să scrie un eseu pentru o carte despre sclavie. Victor a profitat de această ocazie. A lucrat asiduu timp de o noapte întreagă, minunată şi istovitoare, dar la finalul ei a creat o bijuterie: *Despre utilitatea sclavilor în regimurile democratice.* Cuprindea perioada Greciei antice, până în Germania anilor '30 şi îi era dedicată mamei lui — care fusese sclavă şi supravieţuise lagărelor de concentrare în care părinţii, fraţii, surorile, soţul şi fiul ei cel mare fuseseră ucişi, în mod democratic. Eseul a fost în egală măsură preamărit şi denigrat. I-a adus un post râvnit de către rivalul său, puţină faimă care i-a dat satisfacţie, câteva conferinţe reuşite cu public deosebit de numeros şi, într-un final, o soţie. Chiar dacă perioada ulterioară a carierei sale s-a bucurat de mai puţină apreciere publică, recunoştinţa, superstiţia şi mai cu seamă vinovăţia îl fac să creadă că binele trebuie întors.

Cu toate acestea, Lewis n-a acoperit niciodată perioada anilor 300–1200, lăsându-l pe Victor să se descurce singur cu prima parte a erei moderne, iar în acei 900 de ani s-au întâmplat o mulţime de lucruri.

Numai gândul că va fi nevoit să le predea schismele bizantine fundamentale unor fete şi unor tineri impertinenţi aflaţi la pubertate îl epuizează pe Victor. Mai mult decât atât, asta înseamnă că opera lui interesantă despre dreptul ostrogoţilor va rămâne neterminată ani de zile de acum înainte.

Însă nu are de ales. Celelalte opţiuni în afara lui Lewis Depuise sunt de neconceput: una dintre ele, în mod deosebit. Săptămâna trecută, îndreptându-se către Masa de Onoare în urma asistentului decanului, care se ştie că n-are tact (sau orice altceva, dacă vine vorba), i s-a părut că a auzit rostindu-se numele acelei persoane. Atunci, coridorul s-a întunecat dintr-odată, Victor s-a împiedicat şi a încremenit la jumătatea scărilor, cu pielea ca de găină, de parcă o fantomă ar fi ieşit dintr-o boltă gotică şi s-ar fi năpustit numai asupra lui. A mers mai departe cu dificultate, cu mintea blocată şi fără gânduri ca o cutie goală dar, în ciuda întrebărilor discrete, nu a putut descoperi nimic altceva. Îşi spune că nu e nici un motiv de îngrijorare. Se va concentra în schimb pe alegerea lui Lewis Depuise. Aşa.

Victor le-a scris tuturor cunoscuţilor, dar simte că ceva tot lipseşte. Nu este el omul care să facă recomandări bune; ştie că referinţele date de el pot părea destul de seci, mai ales pentru cei care apreciază aptitudinile de conducere şi leadership. Ceea ce e

mai important şi îi face această sarcină şi mai dificilă este faptul că oricine va câştiga acest post va deveni rivalul său într-o chestiune foarte importantă. Prelegerea în memoria lui Sir Henry Spenser, care a fost susţinută o dată la fiecare zece ani încă din 1627, va avea loc în ultimul trimestru al acestui an universitar, pe şaisprezece mai sau în jurul acestei datei. Să fii rugat să susţii Prelegerea Spenser este o onoare pentru care cei mai mulţi istorici ar face moarte de om — ceea ce în secolul al XVIII-lea se presupune că se şi întâmpla. Prelegerea a fost ţinută de savanţi din locuri foarte îndepărtate, precum Bombay, Sankt Petersburg şi Cambridge, dar niciodată de când e Victor de către cineva de la universitatea lui, cea care o şi finanţează. Acum totuşi, ca la fiecare cincizeci de ani, a venit rândul unui istoric de la una dintre cele patru universităţi din Oxford, inclusiv de la cea la care predă el. Victor n-a publicat aproape nimic, nu participă la serate care pot fi evitate, nu le-a făcut niciodată complimente profesorilor pentru lucrările lor, nici pentru cravatele sau soţiile lor. Este însă la vârsta la care e de aşteptat să primească distincţii. Mai mult, învestitura presupune un „om bun", în sensul de respectabil, integru, neimplicat în nici un fel de scandal. El îndeplineşte, cel puţin, ultima condiţie. Nu e lipsit de temei să creadă că poate a venit şi timpul său.

Se uită pe geam la castanul impunător de la marginea curții pătrate. Cârcei de iederă ca niște limbi subțiri au început iarăși să pătrundă între pervazul de piatră al ferestrei și zăbrele. Are un îngrijitor, Kenneth, care nu face curat în camere ca alți îngrijitori, ci pur și simplu ascunde obiectele esențiale și goleşte coşurile de gunoi. Îi va spune lui Kenneth să se ocupe de asta.

Astăzi, țiuitul din urechea lui stângă este infernal, de parcă unul dintre studenți ar fi lăsat un aparat de radio sub un scaun. Chiar l-a căutat, neîncrezător, iar acum se simte ridicol. Eşti un bătrân fricos, îşi spune Victor.

În oglindirea roşu-aurie a camerei în geam, îşi imaginează o şuviță de păr lins, negru şi un chip subțire, nesuferit şi îngâmfat. În spatele său, unde n-ar trebui să existe nimic, i se pare că-l vede dezvelindu-şi dinții mici, albi, şi zâmbindu-i, pe Raymond Snow, în prezent conferențiar pe Studii Medievale la Liverpool, contemporanul său de odinioară şi cel mai mare duşman al lui.

Casa e goală. Eve nu suportă să nu găsească pe nimeni acasă; golurile îi creează o stare de neliniște.

— E cineva acasă? strigă ea, în cazul în care tatăl său şi-a uitat haina, sau mama ei lucrează acasă, vinovată şi cu încrâncenare, sau sora sa este acasă cu

prietenii ei periculoşi, lăudându-se că pleacă la Paris.

Eve a avut nişte vise minunate despre o dulce răzbunare şi nişte cuţite. Îşi ridică geanta imensă de cărţi şi pune jos clarinetul. Casa sună a gol la strigătul ei. E linişte. Coboară în bucătărie, în lumina rece de toamnă.

Aici jos, ca şi cum ar fi sub punte — grădina, un petic de frunze maronii, umbra bisericii St James, invizibilă — lumea exterioară încetează să mai existe. Bucătăria lor miroase a apă, din cauza tencuielii reci şi a unui robinet pe care Phoebe insistă să-l lase să picure — pretinde că nu-l poate strânge mai bine. Eve se duce să-l închidă, ezită, apoi îl închide oricum. Taie cu cuţitul o bucată de brânză cerată, pune ceaiul la fiert, scapă o caisă uscată, îi dă cu piciorul sub cuptor, apoi o pescuieşte din nou, citeşte o scrisoare de la Jericho Cycles („Dacă am comanda piesa respectivă, ar dura peste o lună; această sonerie a fost produsă în Suedia şi nu mai este în stoc. Putem să vă sugerăm modelul Dupree? O sonerie rezonabilă, care se aude, dar nu deranjează, la preţul de 1,29 lire (mai puţin reducerea pentru universitate @ 20% = £1,03)"), se gândeşte la mult-zvonita fabrică de arme din spatele magazinului de biciclete, se gândeşte la câinii de pază şi se aşază.

Se simte irascibilă şi plină de sentimente reprimate. Totul îi aminteşte de Paris. Ar trebui să-şi facă tema, dar aceasta o depăşeşte, o zăpăceală ameninţătoare de verbe, omonime şi o sintaxă pe care niciodată nu va fi în stare s-o descurce. Prostia ei o dezgustă. Stă în picioare rezemată de perete, cu haina bleumarin lipită de var şi îşi dă uşor cu capul de zid.

Unde *e* toată lumea?

Ar putea să iasă la plimbare, dar parcurile universităţii sunt sigur înţesate de studenţi rebeli care fumează la umbra copacilor, făcând-o să-i fie ruşine şi teamă. Ar putea să citească, dar nu-i place *Fraţii Karamazov* şi n-are curajul să înceapă ceva nou. Ar putea să invite o prietenă cu care să vorbească despre soţii profesoarelor şi pe care ele două, dacă se iveşte vreodată ocazia, ar putea în cele din urmă să-i sărute. Oricum, sunt atâtea lucruri despre care nu poate vorbi, toate detaliile ruşinoase din viaţa familiei Lux şi a ei, încât a început să-şi dea seama că timpul petrecut cu prietenii înrăutăţeşte lucrurile. În plus, e deznădăjduită.

SUNT DEZNĂDĂJDUITĂ

anunţă ea.

Acustica bucătăriei este adecvată pentru declaraţii.

Frunzăreşte fără interes facturile tatălui său, găsind numai o fişă folosită de la biblioteca St Thomas cu scrisul subţire şi repezit al mamei sale:

Confirmă feribotul 12:15 a.m. joi CASH

Pierzându-şi speranţa de a găsi o distracţie, este pe cale de a citi o reţetă de pate de macrou din ziar, când observă un pachet. Cărţi, se gândeşte optimistă, apoi vede un animal ciudat pe timbru. Per, fostul student finlandez deprimat al tatălui său, i-a trimis pachetul anual de obiecte ciudate.

Per, ca şi tatăl ei, cercetează Evul Mediu timpuriu; e un arheolog, în ciuda zăpezii şi a nopţii nesfârşite. Ambalajul de hârtie e desfăcut, dar cutia dinăuntru pare neatinsă. Eve deschide capacul şi miroase cartonul: pătrunzător şi acru, precum lemnul exotic. În interiorul cutiei, sub un strat de rumeguş roz-gălbui parfumat, se găsesc un corn mic, arcuit, cu un dop negru, bine îndesat; un disc subţire, de culoarea maronie a cornului, dar pătat pe sub stratul lucios de la suprafaţă; o minge grea, din catifea maro-cenuşie, cu o fâşie de blană moale, gri, aplicată pe cusătură. Se gândeşte la otravă, la obiectele antice găsite în morminte; îşi imaginează cum ar fi să le împrăştie sporii în farfuria surorii sale.

Într-un colţ al cutiei mai e ceva ascuns. N-ar trebui să cotrobăiască aşa prin coletele tatălui său, dar îşi spune că o interesează arheologia. În plus, oricât

va fi de răsfățată Phoebe la Paris, oricât de vicleană şi secretoasă va fi la întoarcere, nu va afla niciodată despre asta, se gândeşte Eve, strecurându-şi mâna prin rumeguş, gata să scoată un țipăt. Apoi degetele sale dau de ceva metalic. Ridică obiectul găsit la vedere: un dreptunghi plat, argintiu, de mărimea unei muzicuțe, cu o mărgea mare, aurie, sau o piatră, la unul dintre capete.

Ar trebui să-l pună la loc în cutie, îşi spune, trecându-şi degetul peste teaca argintie. Are încrustat un model ca nişte petale suprapuse sau nişte stropi pe suprafața unei ape — ploaia pe un râu, poate, sau marea îndepărtată. Şi în Finlanda se observă aceste lucruri. Poate că acolo râurile sunt înghețate, iar acest model reprezintă de fapt a grămadă de foci, sau de spermatozoizi...

Eve schițează un zâmbet versat, speră ea, dar nu reuşeşte decât să roşească, chiar şi aici, singură. Metalul este rece şi miroase a minerale; îl apropie de obraz, lângă ochi, şi observă o mică piedică prinsă de mânerul rotund în formă de pietricică, asemenea unei limbi într-o ramă. O loveşte cu unghia, iar aceasta cedează repede, după cum se aştepta, dându-se uşor la o parte.

Deodată, bucătăria se reduce la Eve şi la această cutiuță. Pare să aibă în stomac un grăunte de gheață care se întinde, sau o mică flacără. Ştie ce-i asta.

Mintea îi zboară în voie. Corpul reacționează. Sau poate e invers? Piedica e ridicată. Ține pietricica galbenă în mâna dreaptă, fierbinte, și trage: Excalibur. În mâna stângă are teaca goală de metal. În mâna cealaltă are o sabie argintie.

Sus, Phoebe își face apariția zgomotos.

Eve nu mai are intimitate, sora ei a invadat toate spațiile. Încetișor, introduce cuțitul înapoi în teaca de filigran.

Phoebe își azvârle geanta pe scări.

Eve ține strâns cuțitul; cum ar putea să-l lase din mână? Lama lui ar putea fi acoperită cu otrăvuri vechi. E cel mai frumos lucru pe care l-a văzut vreodată.

Phoebe vine în viteză pe coridor.

Eve pune cutia în buzunar.

Pașii lui Phoebe se aud bubuind pe scări, spre ea.

Lui Eve i s-a uscat gura; nu avea intenția să facă asta. Metalul rece o arde prin fustă, apăsându-i coapsa. Ele merg la Paris, dar Eve are o alinare.

Ușa bucătăriei se izbește în lături. Phoebe a intrat.

Eve se trezește joi foarte devreme, plină de energie. Ar putea să sară din pat și să meargă pe tavan, dacă ar vrea: e o fată ambițioasă, iar costumul ei frumos de gimnastică e ca o împletitură de stele. În cele

câteva momente de tihnă, îşi îndoaie degetele rozalii în lumina soarelui şi se gândeşte de ce echipament ar avea nevoie pentru un spectacol în public, dacă ar fi cazul. Paşii mamei sale se aud scârţâind pe podea, înspre baie. Numai atunci, observând întâmplător graba mamei, atât de neobişnuită şi incitantă, Eve îşi aduce aminte: astăzi este ziua cea mare.

Mintea sa nătângă a amăgit-o. Calcă strâmb pe sârmă şi cade — ce fraieră, a crezut că se descurcă fără plasă de siguranţă — ca un înger pierdut în lumina reflectoarelor. Până se va întoarce astăzi acasă, sora şi mama ei vor fi într-o altă ţară, într-un oraş străin, fără ea. O situaţie nemaiîntâlnită. S-au îndepărtat atât de discret, încât se întreabă dacă au fost vreodată patru persoane în familie de la bun început.

— Phoebe, strigă mama lor din capul scărilor, peste zgomotul uşii înţepenite de la baie. E timpul să plecăm. Grăbeşte-te, scumpo. Nu uita portmoneul pe care ţi l-am dat.

Ce portmoneu? Eve a revenit cu picioarele pe pământ; cămaşa de noapte îi e răsucită la spate, ca un giulgiu jilav. Un milion de fragmente de paiete se joacă pe faţa ei, prin draperiile verzi. Portmoneu?

— Nu-l găsesc, ţipă Phoebe, cu vocea răguşită, tocmai trezită din somn.

— Nu-i nimic. Poţi să foloseşti unul de-al meu.

Oxfordul e plin de case de acest fel, înalte, înguste şi capitonate, încât locatarii pot păstra legătura numai ţipând de la un etaj la altul. Eve a auzit că tatăl unei colege, obsedat de microbii cărţilor din bibliotecă, insistă se pare ca propriii copii să-i vorbească de la distanţă prin interfoane improvizate. Eve înţelege această situaţie: anumite obiecte par într-adevăr contaminate de mâinile murdare, pline de inele de argint şi nicotină, ale unora dintre prietenii surorii sale. De aceea a căpătat obiceiul să deschidă uşile cu mâneca; bineînţeles, nimeni n-a remarcat asta.

Ceasul bate o oră din ce în ce mai înaintată. Phoebe, singură în dormitor, cântă înflăcărată imnul şcolii. Nu e nici măcar ora şapte. Robinetul de la baie este închis.

— L-am găsit, zbiară Phoebe. Dar, mamă, e făcut praf deja.

— Pune-l în bagaj şi gata. Putem oricând să cumpărăm altul de acolo.

Într-un minut, Eve se va duce ranchiunoasă în dormitorul surorii sale pentru a vedea, sub grămezile de haine şi cărţi ieftine, de duzină, ce altceva a reuşit să găsească mama lor: o valiză din piele roşie, crăpată, o umbrelă, o pălărie. Va fi o greşeală din partea ei, dar ştie că nu va putea să stea deoparte. Până atunci totuşi, va zăcea aici, consumată de dor.

Apoi totul se termină. Are două ore de greacă, într-o cameră ca o fiertură de frunze scăldate în soare, aşteptând ca Olive Joll, vecina ei, să observe creionul pe care cineva i l-a înfipt în partea de jos a jachetei. *Ele* sunt acum în tren; Kent, oraşul considerat grădina Angliei, le întâmpină plin de viaţă, iar feribotul aşteaptă. Are un gust sărat în gură; şi-a muşcat buza până la durere. Şi alte fete din această clasă au suferit pierderi neobişnuite: Nancy, fata cea nouă din Scoţia, susţine că mama ei a plecat în Las Vegas; Janey Sebastopol, vedeta de la latină, are un frate mai mare în spitalul de boli mintale Warneford, ţinut în cămaşă de forţă, şi căruia i se administrează zilnic câte patru pastile mari, albastre. Eve ştie foarte bine că pierderea ei e doar temporară, minusculă — o vacanţă scurtă, exclusivă, acasă cu tatăl ei în fiecare seară, până la întoarcerea lor. Cu toate astea, are un nod în gât şi nu se poate concentra la nimic, nici măcar la doamna Dicken, profesoara lor de greacă, incredibil de palidă, al cărei păr a albit prematur în condiţii necunoscute.

În cinci zile...

— Eve Lux, spune doamna Dicken, cu capul său alb aplecat încă asupra notelor. Te rog să fii mai atentă. Mai ai foarte mult de muncă.

E adevărat; Eve îşi lasă capul în jos. La trei pupitre de ea, Apricot Hause, sora lui Dido şi Lavender, îşi strânge coada şi se pregăteşte să obţină nota maximă. La trei sute de mile depărtare, stângacele familiei Lux, cele două femei născute iarna, cu părul lor neted şi ochi albaştri, vor ieşi în curând la cumpărături împreună, ţinându-se de mână. Această vacanţă le va face de nedespărţit. Cu fiecare oră care trece şi fiecare lucru cumpărat, vor deveni mai drăgăstoase decât înainte.

Se vor întoarce după cinci zile lungi. Până atunci însă, este doar fata tatălui său.

S-au înţeles cum vor petrece prima seară. Eve şi tatăl ei recunoscător vor mânca o tocăniţă uşor de făcut din carne de vită şi morcovi, urmată de portocale. Portocalele nu sunt o problemă. Însă tocăniţa...

— Dar, a spus în dimineaţa aceea, în timp ce mama ei scria adresa pe eticheta valizei lui Phoebe. Nu văd cum...

Mama sa, înnodând cu dexteritate eticheta, a arătat cu bărbia înspre cărţile de bucate.

— Ei, asta-i bună, a zis ea, pe un ton blând.

Eve, ca proasta, şi-a imaginat o graţiere: draga mea, hai cu noi — excursia nu va însemna nimic fără tine. Privirile li s-au întâlnit.

Oare ar trebui să-i spun ceva? s-a gândit Jean. Şi-a făcut de lucru cu o altă etichetă, gândindu-se cum să deschidă subiectul. Există oare, s-a întrebat, uitându-se nerăbdătoare la ceas, vreun mod de a exprima regretul fără a încuraja o ceartă? Nu e corect să invoce motivul banilor — nu va face decât s-o îngrijoreze. Sigur Eve e destul de mare ca să înțeleagă? Îi va spune ceva, odată ce termină cu etichetele...

— La naiba, a zis, în timp ce elasticul a cedat, iar gândul s-a pierdut.

Mamele din Oxford nu înjură. Cu toate că Jean Lux este, la prima vedere, una dintre ele, ici-colo apar anumite semne. Hainele îi sunt mai îngrijite; nu-şi taie singură părul. Nu face iaurt de casă. Iar alte mame, bănuieşte Eve, *ar prefera* o fiică mai studioasă şi care să-şi facă mai multe griji: cineva care să nu semene cu Phoebe.

— Mamă!

— Trebuie s-o iau de la capăt. Poți să... ? a zis ea şi i-a întins stiloul.

Eve şi-a încruntat sprâncenele întunecate şi a lăsat ochii în pământ.

— Bine, a spus mama sa, începând să completeze o altă etichetă. Dar zău...

— Nu mai e timp. Trebuie să-mi spui ce *să fac*.

— Să recapitulăm. Tai ceapa, înăbuşi morcovii, adaugi dafin — frunzele alea. O să le las afară. Apoi arunci înăuntru carnea, vinul, apa şi fierbi, fierbi la foc mic, până ajunge el acasă.

— Şi dacă nu vine acasă? a spus Eve.

Mama s-a încruntat.

— De ce să nu vină acasă? Întotdeauna vine.

— Poate interveni o cină, sau un musafir de care a uitat, sau...

— Eve. Ştii foarte bine că va veni acasă. În plus, ai şaisprezece ani. O să te descurci.

Mama sa, ca de multe alte ori, refuza să înţeleagă miezul problemei. Totuşi, i-a fost lăsat în grijă tatăl ei, iar ea va profita din plin de asta. Au cinci zile la dispoziţie împreună, iar Eve va încerca prin orice mijloace să consolideze legătura lor specială.

Astăzi, cu toate că este joi, Helena va lua prânzul singură: Jean e în drum spre Paris. E prea agitată ca să lucreze. Aşa că stă pe scaunul de la fereastră, uitându-se prin geamul de sticlă jivrată în curtea de dedesubt.

Se petrece un fenomen ciudat. De regulă, când Jean e în Oxford, nici nu se pune problema să-i spună ceva. Ea este, până la urmă, prietena cea mai apropiată a Helenei, iar când tentaţia devine prea mare, cum se întâmplă bineînţeles, Helena nu trebuie decât

să-şi imagineze expresia feţei prietenei sale, pentru ca secretul ei să se îngroape din nou, învins. Totuşi, e ca şi cum o parte a secretului s-a ascuns în vagonul conductorului, sau s-a încolăcit în jurul călcâiului lui Jean şi, cu cât se îndepărtează mai mult de Oxford, cu atât devine mai încordat şi mai dureros. Acum i se pare absolut necesar să-i spună fără întârziere, şi nimic, nici măcar gândul la expresia lui Jean când adevărul va ieşi la iveală, nu o poate face să se răzgândească.

A mai avut secrete până acum, bineînţeles. În relaţia cu fiul ei, în căsnicie, în copilărie, întâi de toate când încerca să-şi ascundă cărţile şi insectele chilopode de cele cinci surori ale sale cu picioare lungi, care zburdau în jurul său, nerăbdătoare să se căsătorească şi amatoare de distracţie.

Helena îşi strecoară un deget printr-un colţ al zăbrelelor şi examinează apoi vârful degetului mânjit. Ar putea să aranjeze un weekend urgent de cercetare la Sorbona şi s-o găsească pe Jean. Scoate limba pentru a gusta otrava şi se vede mergând cu paşi mari prin Place de la Concorde, ca un călău cu fustă neagră.

Absenţa lui Jean înseamnă însă şi o uşurare, iar uşurarea este dificilă. Toată dimineaţă s-a gândit că la vremea prânzului va fi liberă, fără să fie nevoită să joace un rol. Conştiinţa acestui fapt este ca o cantitate

prea mare de oxigen, sau un trup tocmai eliberat din lanțuri. Se simte liberă şi periculoasă.

Sunt Helena, îşi repetă: sunt eu însămi. Nu e nevoie să mă ascund.

Asta este, bineînțeles, o minciună.

În curtea de dedesubt, doi profesori se grăbesc fără tragere de inimă, cu robele umflându-se, către Sala Palfrey. O persoană regală de rang minor soseşte astăzi în vizită, iar Dr. Ruske şi Profesorul Cutare — un fost spion sovietic, ceea ce explică declinul comunismului — se simt în mod evident regalişti desăvârşiți. De când s-a mutat aici de la Colegiul St Anne, acum un trimestru, schimbând o cameră scundă, din cărămidă galbenă lăcuită, cu acest hangar profesoral răcoros şi lipsit de culoare, i-au vorbit doar cinci dintre colegii săi, membri ai Colegiului ştiințific, dintre care numai patru în mod direct. Începe să accepte faptul că asta nu se va schimba.

Jean e la Paris. Nu trebuie să se prefacă. Pielea ei emană căldură precum un furnal; secretul ei este singura sursă de căldură din această cameră. Mâinile şi picioarele îi sunt reci, dar inima-i este înflăcărată, enormă.

Victor a încurcat-o. Dacă ar fi fost aici, soția lui şi-ar fi amintit că azi este ziua înscrierilor, din motive complexe ce au de-a face cu acordarea gradelor. În

calitate de decan senior, a fost convins de Hilary Price, decan al titlurilor academice, s-o asiste, iar roba lui pare să fi fost furată.

E deja ora unsprezece fără douăzeci; recolta de anul acesta de pierde-vară şi narcisişti se strânge în curtea Laudian sub privirile lui Carol I al Angliei, evaluând monumentele şi colonadele cu o privire defăimătoare şi cuceritoare. Excavaţiile sistematice ale lui Victor prin teancurile din colţurile camerei sale au devenit mai frenetice: fulare, o haină veche, un halat i se înfăşoară în jurul gleznelor, iar el se împiedică, pierzându-şi echilibrul, între birou şi scaun. Cu doar o săptămână în urmă a purtat roba la Masa de Onoare: în seara când a auzit... n-are importanţă.

Slavă Domnului, iat-o. O pereche zdrenţăroasă de aripi de liliac, gri-verzi decolorate. O trage pe el şi se întoarce spre uşă, apoi îşi aminteşte: unde e gluga?

Naiba s-o ia pe Jean. Ar fi putut măcar să i-o pună la îndemână, dar a fost obsedată de Paris zile la rând. Cu ochii minţii vede cum trenul ei intră într-un tunel întunecat, pe cale să se prăbuşească: n-ar fi trebuit s-o lase să plece. Nişte dinţi mici albi apar la celălalt capăt al tunelului. Scutură capul şi închide strâns ochii pentru a alunga această viziune.

Unsprezece fără zece. Gluga, îşi aminteşte el, e dată la croitor, la Jecks, pentru a fi reparată; Phoebe

a furat-o pentru petrecerea la grădina de vară de la St James, pentru a o folosi pe post de sac de mătase roşie la Cursa Copiilor. Va trebui să împrumute una, fără să fie văzut: nu-şi poate permite să pară ridicol acum când se apropie Prelegerea Spenser.

Se va duce aici, aproape, la Universitatea Balliol, să vadă dacă Peterson e acasă. Cu o singură mână, cu o uşurinţă creată de zeci de ani de întârzieri, îşi pune roba în timp ce încuie uşa interioară şi se grăbeşte pe scări în jos. Cu capul în pământ, cu roba unduindu-se uşor în aerul jilav şi încremenit, traversează curtea şi trece greoi prin ghereta portarului. Apoi, ca o cioară în bătaia soarelui, iese în strada St Giles.

În ciuda orei înaintate, zâmbeşte în sinea lui: câteva ore de festivitate spilcuită îi vor reface tonusul. Ca şi ceilalţi profesori, şi el are o predilecţie pentru lucrurile teatrale. Bibliotecile şi aspectul lui neîngrijit o maschează, dar ea există undeva în interiorul lui; un talent secret. Se imaginează stând în faţa colegilor săi la Prelegerea comemorativă Spenser: holul întunecat, feţele palide îndreptate în sus. Dacă i se va da ocazia, va profita din plin. El, Victor, ştie să facă spectacol.

Trebuie să evadez, îşi spune Helena. Clocoteşte de nervozitate: pe biroul ei, se află un model de ADN făcut din agrafe de hârtie, o bucată de brânză

Cheddar dulce furată din sandviciul de la prânz, cu urme clare de muşcătură şi o fişă de indexare roz, ruptă în 104 bucăţele. Dacă nu-şi poate distrage atenţia, s-ar putea ca o moleculă năzdrăvană, adusă de vânt dinspre Facultatea de Chimie, s-o aprindă şi s-o facă să explodeze, dând la iveală secretul.

Îşi leagă pelerina şi coboară. O ceată împrăştiată de studenţi agitaţi, mai puţin vânjoşi şi cu voci mai scăzute decât adunătura de la St Anne, se îndreaptă spre curtea din faţă în robe scurte şi cravate albe, aşa cum se poartă la Înscriere. Nu par pregătiţi pentru a fi primiţi în colegiu; arată ca nişte câini, poate dalmaţieni — ostentativi, dar prost dresaţi. Îşi face loc printre ei cu grijă, ca un bombardier. Pe unde ar trebui s-o ia? Există şi alei mai bune, prin parcul de căprioare sau pe lângă râu, dar astăzi nu o atrag. Va merge pe strada St Giles, preferată ei datorită faptului că e largă şi luminoasă şi unde va fi în siguranţă, Jean fiind la Paris.

Străzile sunt înţesate de profesori îmbrăcaţi în robe învechite, cu glugi roşii, iar împrăştiaţi printre ei, lucioşi ca nişte papagali, doctori în filosofie, teologie şi muzică, splendizi în mătase violet, catifea albastru-deschis, brocart franţuzesc. Garguiele cu feţele ciobite se uită în jos la ei, ca şi când s-ar pregăti să scuipe. Helena, îngrozită la gândul reacţiei lui Jean dacă, în intimitatea propriei grădini umbroase, ar

afla adevărul, îşi freacă energic ochii cu podul palmei, fiind aproape trântită la pământ de un student în fugă, care o aruncă direct în calea lui Victor Lux.

— Pentru numele lui Dumnezeu, bombăneşte el, eliberându-şi cu brutalitate trena robei.

Ea priveşte în sus, încă pe jumătate orbită şi îşi spune: mă gândeam că trebuie să fie pe aici.

Sunt încremeniți. Helena simte cum începe să roşească, la început puțin, apoi din ce în ce mai mult, până când are impresia că fața ei începe să ardă mocnit. Lui Victor, lumina zilei îi dă în vileag părul alb din urechi, sprâncenele zburlite. Arată ca un animal periculos, aproape neîmblânzit.

Se încruntă la ea, iar coardele vocale îi vibrează, deşi nu spune nimic. Gura îi e încordată. Ea simte furnicături de căldură în moalele capului.

— O! O... Victor, se scuză ea.

El pare că-şi muşcă buza pe dinăuntru.

— Hmmm, spune el. Helena.

Oamenii trec în grupuri în jurul lor, spre începutul sau sfârşitul a ceva.

— Eu ar trebui să..., murmură ea, gesticulând spre o direcție nedefinită.

El aprobă, dând încontinuu din cap.

— Ei bine... , spune ea într-un târziu.

— Da, zice el, de parcă ea l-ar fi eliberat, ocolind-o cu un pas — cu o atenție care nu-i stă în fire — înainte de a merge mai departe.

Într-un fel, a găsit răspunsul la una dintre chestiuni. Acum Helena e conştientă că nu-şi poate petrece următoarele cinci zile frământându-se, aşteptând şi visând la mărturisiri. Trebuie să lucreze, ca şi cum n-ar avea nici o altă preocupare şi, într-un final, poate nici nu va avea.

Aşa că lucrează, ca un demon. Nu se mai gândeşte la nimic altceva, asemenea unui atlet care-şi blochează gândurile. Doar după şase ore, pe când îşi prinde un teanc de hârtii cu ultima agrafă de birou din molecula ADN, îşi aduce aminte de fiul ei.

Pedalează repede spre casa lor din Jericho: nu e un copil îngăduitor şi se aşteaptă ca ea să fie acasă la vremea cinei. Urcând bordura, îşi dă seama că nu poate găsi nici o scuză care l-ar satisface. Epuizată, propteşte bicicleta mov a soacrei sale de pubelele de gunoi şi intră în casă.

În ultimii doi ani de zile, de când soțul ei a murit în mijlocul unei partide de sex chiar cu soția bursierului ei, i-au rămas doar datoriile lui şi mila socrilor ei. Cheltuise tot pe femei — cine, weekenduri departe de casă, două apartamente închiriate simultan în apropierea canalului — abandonând-o pe ea socrilor

săi distrați și blajini, iar ea încearcă acum să-și recâștige independența pierdută. Dacă ar putea să se asigure că Jeffrey nu va afla niciodată despre tatăl său, toate astea n-ar mai conta. Ai ei — după ce dezaprobarea pe care i-au arătat-o toată viața a fost accentuată de mariajul ei pripit cu un medic generalist irlandez sărac, ale cărui flirturi ea le interpreta drept dovezi de respect — nu mai vorbesc cu ea, așa că nu vor ști niciodată ce s-a întâmplat, iar ea câștigă bine acum: un miracol al lumii universitare. Își imaginează cum ar fi putut arăta viața ei și se bucură de norocul pe care l-a avut.

Viața ei are totuși și dezavantaje. Nu există loc pentru secrete. În comparație cu stafiile grațioase din biroul ei universitar, în casa lor micuță ea este o uriașă, poticnindu-se de mobila pipernicită.

— Am ajuns, spune ea și încercă din nou, de data aceasta cu o voce mai ridicată, mai convingătoare: am aju-uns.

Cel puțin, își spune, a evitat ținutul femeilor divorțate din Oxfordul de Nord, unde grădinile sunt mai mici și resentimentele încă vii. Aici în Jericho, în casele vechi, muncitorești, cu terasă, cu ferestre de capelă ascuțite și colți de dragoni deasupra ușilor, nimeni nu trage cu ochiul în curtea altuia și nici nu oferă compasiune. Trece de bucătărie unde, ca de obicei, soacra sa Norah fierbe legume.

Norah ridică privirea: are mâinile ude şi murdare de coji, iar părul îi este umezit din cauza aburului.

— A, e în grădină.

Norah e o femeie cumsecade, dar are ochii fiului său mort. Helena trece repede pe coridor, repetând „Mulţumesc, mulţumesc", şi iese pe uşa din spate. Diseară va da îngheţul; aerul cu miros de alge dinspre canal este jilav şi înţepător. Un păianjen de grădină negru-auriu luceşte în mijlocul pânzei lui, în iederă.

— Am ajuns acasă, strigă ea.

Grădina e plină de freamăt: gândaci mici care se caţără pe firele de iarbă, vârtejul păianjenilor care-şi deapănă pânza, larvele care mişună în scoarţa putrezită. Cu toate astea, pe fiul său nu-l aude nicăieri; se ascunde de ea.

— Am ajuns acasă. Jeffrey!

Sub tufa de caprifoi, unde zac grapa ruginită a socrului său, ghivecele de flori şi mici grămezi de îngrăşământ urât mirositoare, într-o stare de reverie, vede o parte dintr-o făptură palidă, albăstrie în lumina asfinţitului, lipindu-se şi mai mult de pământ. El nu ştie cât de aproape este ea; oare ar trebui să-l mai lase puţin? Dacă vrea ca el să aibă succes în viaţă, în ciuda morţii tatălui său şi a îngrijirii ei defectuoase, ar trebui să-l lase să simtă că reuşeşte în tot ceea ce face, chiar şi să se ascundă de ea.

— Jeffrey? strigă ea, întorcându-şi capul în direcţia greşită, înspre Franţa.

Pisica vecinilor, Aeneas, a ieşit să se împerecheze sau să găsească ceva de mâncare pe zidul îmbrăcat în iederă şi, ridicându-şi capul alb, o priveşte prelung. Ruşinată, îşi întoarce privirea. Dacă gândurile nu i-ar rătăci în altă parte, ar auzi trenul de Londra huruind în depărtare; nu vede însă decât că pământul palpită de viaţă. Se concentrează şi vede, la un pas de ea, o încurcătură groaznică de frunze, nuiele şi un trup violaceu mânjit de pământ, cu ochii albaştri larg deschişi.

— Dragul meu, zice ea, hai la mama.

Jeffrey se şterge la ochi cu mâna murdară de noroi. Oare când va ieşi din carapace? se întreabă ea.

— Nu, spune el. Sunt o bacantă. Noi ne hrănim cu carne de om. Ar fi periculos.

— Aha. Ei bine, bacanta mea, hai să stăm pe grapa bunicului tău şi să-mi povesteşti ce-ai făcut azi.

Genunchiul lui Jeffrey şiroieşte: sângele albastru indigo străluceşte în lumina vegetală. Inima ei, care pare din ce în ce mai mult că pluteşte undeva deasupra ei, un mecanism imperfect din heliu şi ligamente, zvâcneşte din nou cu putere pentru prima ei dragoste, fiul său.

— Cum ai reuşit să faci asta? întreabă ea, grijulie, împungând cu degetul muşchiul plin de viaţă de pe mânerul grapei.

Jeffrey se fereşte de milă ca de sare în ochi.

— O, spune el din camuflajul lui, fără să se sinchisească, pe-afară. Azi am dat test pentru Declamaţia la Latină.

Jeffrey are nouă ani. Ca şi Phoebe, învaţă la The Gate unde, în mod liniştitor, este printre cei mai buni din an. În general, profesorii lui cunoscuţi pentru exigenţă sunt încântaţi; are prieteni; e arătos. Cu toate astea, ceva la Jeffrey o înspăimântă, de parcă ar fi visat şi a uitat acum despre ce e vorba. Încearcă să-şi amintească, dar tot ce reţine e senzaţia că ar trebui să-i fie frică, ca şi cum el ar fi o sălbăticiune care s-ar putea transforma.

— Şi cum ai făcut-o? întreabă ea.

— *Lugete o veneres cupidinesque*[1]. Nu ştiu. Totul e neclar.

Contactul fizic cu Jeffrey şi cu toată lumea, de altfel, devine din ce în ce mai rar. Noaptea, în dormitorul lui mare şi frumos de la mansardă, stă nesigură pe marginea patului enorm care a fost odată al ei şi-i e teamă să arate că-l iubeşte. Acum, deşi ştie că o va

[1] Vers al poetului latin Gaius Valerius Catullus: *Jeliţi, o, Venere şi Cupidoni* (n. red.).

urî pentru asta, Helena se teme că se va ofili fără o atingere. Îşi priveşte discret fiul. Acesta cojeşte scoarţa de pe o nuia maronie, ca orice alt băiat. Hotărăşte să se încumete. Neîndemânatică, îşi pune mâna pe spatele lui.

— Te rog, nu, zice el.

Noaptea se pregăteşte pentru întrebări şi descoperiri. Ea zâmbeşte, curajoasă, dar ezitantă, în lumina turcoaz a asfinţitului. Clipa trece. El îşi scutură nervos umerii, iar mâna ei, ca şi cum ar fi ceva necunoscut amândurora, cade înapoi pe metalul mat.

Poate că ar trebui să-i vorbească despre tatăl lui. Dirigintele lui, Doctor Merwell, directorul şcolii, Doctor Ransome, până şi intendenta maternităţii, Doctor Sue, au sugerat cu toţii că ar trebui să facă asta cât mai des, dar există probleme de care aceştia nu sunt conştienţi. Nu poate anticipa reacţia fiului ei, niciodată n-a făcut-o, dar o anumită parte din ea pe care nu vrea s-o recunoască speră că va vărsa nişte lacrimi.

— Tu, tu nu... e... e o chestie de-a băieţilor că nu vrei să fii, ştii tu, dezmierdat, sau are de-a face cu ta... ?

— Nu vorbi despre asta, spune el tăios. N-are legătură cu asta.

— Atunci...

— Are legătură cu tine.

Inima Helenei se strânge dintr-odată. Ştia asta, dar se temea s-o conştientizeze.

— Nu-s un copil, spune el.

— Bineînţeles că nu, dragul meu, murmură ea, şuierător, de parcă ar fi un monstru în lumina crepusculară.

— Şi oricât de mult ai spune că nu...

El plânge: urme de stele se înşiră în noroi. Ea ridică mâna de pe grapă, dar o lasă din nou să cadă, temându-se de consecinţe.

— ...că nu ştiai despre inima lui ta... tata, eu ştiu. Ştiu că sigur ai ştiut. Aşa că...

— Dragul meu, eu...

— *Nu mă minţi*. Spui numai *minciuni*. Iar acum *ştiu* că ceva nu-i în regulă cu *tine*.

Simte că întunericul se dilată şi o înghite.

— Dragostea mea, eu...

— Nu minţi, spune el printre sughiţuri, lăsând să-i curgă printre degete frunzele adunate. Ceva se petrece, ştiu eu.

Grădina aceasta şi cea de lângă şi următoarea, o ţesătură liniştită de frunze verde-închis strălucitoare, îi învăluie în tăcere. Faţa lui pare de argint din cauza lacrimilor.

— P-p-poţi să, poţi să *demonstrezi* că totu-i în regulă cu tine? Eu ştiu că nu-i — eşti altfel. Poţi să *demonstrezi*?

Acum e momentul, şansa ei de a-l linişti; dar ce-ar putea să spună? Se cunosc mult prea bine. Helena trage aer în piept, apoi din nou, dar tot nu-i vine nici o minciună. Trebuie să spună ceva; mintea ei zbârnâie, dar nu reuşeşte, apoi întunericul nopții devine difuz şi îşi dă seama de ce el o înspăimântă într-un asemenea hal: o să mă demaşte, se gândeşte ea.

Grădina rămâne încremenită. El o să-i descopere taina, o să afle tot. Până atunci însă, ea va fi ca o fortăreață, ținându-l departe cât poate de mult, în timp ce secretul o mistuie pe dinăuntru.

— Nu e... Nu sunt bolnavă, dragul meu...

— Dar e *ceva*, nu-i aşa? Nu poți să spui că nu-i aşa. *Poți* să negi?

Nu poate să nege. Aşteaptă ca accesul lui de plâns să-i treacă, incapabilă să-i dea un răspuns.

În acest răstimp, Eve împachetează cojile de morcovi într-un număr vechi din *Jurnalul de Numismatică*, scos cu grijă dintr-una din grămezile de ziare îngălbenite ale tatălui ei. Aceste teancuri sacre — înalte de vreo treizeci de centimetri, legate cu sfoară sau lăsate în mod riscant desfăcute, care zac pe scări, pe masa din bucătărie, împrăştiate în camera de zi şi pe hol — sunt *esențiale*. Ele nu trebuie *atinse* — un decret recent încălcat de Phoebe, care a ascuns o vedere cu o sculptură indiană primitivă de la magazinul de

suveniruri al Muzeului Ashmolean la jumătatea unui morman şi a găsit-o patru luni mai târziu exact în acelaşi loc. Eve, şocată, a recuperat vederea în folosul ei la scurt timp după.

Acum, cu nechibzuința caracteristică a surorii ei, a deranjat chiar ea unul dintre teancuri.

Bucătăria miroase a crud, a vin acru şi vită în sânge: aceasta e cea mai simplă dintre mâncărurile preferate ale tatălui său şi poate că el va fi mulțumit. Sau, dacă nu chiar mulțumit, măcar nu va fi dezamăgit. Cel puțin, nu de ea.

La ora asta, ele îşi vor fi lăsat valizele la hotel şi vor fi plecat să caute un loc să cineze. Le ştie programul pe de rost, de parcă ar fi al ei — Phoebe a fost foarte generoasă cu detaliile. Doar că Eve deține versiunea mentală, în timp ce Phoebe, pe cea reală, asta-i tot, dar poate că într-o zi şi ea va merge acolo. Acest gând, care ar trebui să-i dea elan, îi dă în schimb o stare uşoară de panică. Nu e nici pe departe aşa cum ar trebui să fie, după cum au demonstrat rezultatele mediocre de la examene, iar acum e în clasa a unsprezecea şi trebuie să muncească şi mai mult, sau va risca să rămână şi mai mult în urmă.

Îşi surprinde chipul oglindit în uşa de sticlă a bucătăriei şi se îndreptă spre el, ca un amant. Holul este întunecat, ceea ce îi scoate în evidență ochii. Nu sunt albaştri-verzui, ca ai mamei sale şi ai lui Phoebe,

nici închişi la culoare ca ai tatălui său, ci de un galben-căprui strălucitor, prea deschişi pentru tenul său. Mama ei îi numeşte câteodată aurii; Eve, în sinea ei, le spune ochi de tigru, sau roşiatici, sperând, un pic scârbită de ea însăşi, că într-o zi cineva va spune asta cu voce tare, în locul ei. Cât despre sora sa, ei bine, sora ei spune că ochii ei seamănă cu diareea. Ce-i drept a spus asta doar o dată, dar nu e genul de comentariu care se uită repede.

O morsă îşi loveşte colţii de uşa de la intrare. I se strânge stomacul.

— Jean? strigă tatăl ei.

A întârziat, bineînţeles, cu toate că lucrează la doar două străzi depărtare. Se aude o bubuitură metalică surdă — şi-a doborât bicicleta, care stă, în ciuda singurei reguli impuse de mama ei, pe hol. Ca un compromis, aceasta îi dă voie s-o ţină în hol, cu condiţia să stea pe cric, la depărtare de tapet, dar cricurile de bicicletă, după cum se ştie, sunt slabe şi nesigure.

Eve se şterge pe mâini şi îşi aduce aminte de cartofi. Alergând la cămară, strigă:

— Tată, nu-i acasă. Doar ştii că nu e.

— La naiba, răcneşte el fără o ţintă precisă. Unde e?

— Doar ştii. Nu-i aşa?

O clipă se întreabă dacă nu cumva mama ei de fapt l-a părăsit, luând-o cu ea doar pe una dintre fiice. Tatăl ei este totuşi omul cel mai uituc din toată Anglia. Bineînţeles că ştie.

— Nu, urlă el. Nu ştiu.

— Tată, e...

— A, da. Ştiu. Zăpăcit mai sunt.

Un scârţâit, apoi un trosnet mai zgomotos şi picioarele lungi, în pantaloni de catifea, ale tatălui său apar în capătul scărilor.

Victor nu e un om fericit în seara asta. Mai întâi, cu toate că încearcă să nu-i dea importanţă, urechea lui pare cufundată într-un zgomot, ca şi cum ar fi învelită într-un burete de sârmă. Îşi scutură capul cu repeziciune; ăsta-i un tic de-al lui. E un bărbat bătrân cu o familie tânără şi trebuie să menţină anumite standarde.

În al doilea rând, toate încercările lui de a-l susţine pe Lewis Depuise pentru a deveni noul profesor de istorie s-au lovit de o intransigenţă politicoasă, ca de un perete acoperit de muşchi. A început să se întrebe dacă nu cumva paranoia, sau urechea lui deranjată ar putea explica ceea ce a auzit pe scări la facultate, rostirea de mult anticipată a acelui nume. Îşi spune că e un fraier, că simpla teamă de reapariţia cuiva nu înseamnă că asta se va şi întâmpla. Cu toate acestea,

simte cum groaza se cristalizează, făcându-şi loc în mod insidios în mintea lui.

În această seară, se simte ca un urs bătrân, rătăcit şi urmărit de lupi. Nu are chef de casa asta rece, ponosită şi zgomotoasă, de obligaţiile acaparatoare ale vieţii de familie sau de regulile de igienă personală. Ar vrea să fie baricadat în camera sa de la universitate, trăind doar cu fum de lemn ars, cărţi rare şi biscuiţi digestivi, prost dispus şi imaginându-şi tot ce poate fi mai rău.

Raymond Snow e cu siguranţă tot ce poate fi mai rău, un lup pe care cei din vechime l-ar fi recunoscut: osos, maliţios, neîndurător.

Eve îl studiază pe tatăl său în timp ce coboară. Acesta este, mai presus de toate, o minte strălucită. În comparaţie cu alţii — astronomi ai camerei regale, delegaţi ai presei universitare, tatăl lui Lucy Nesbitt, care va fi vicecancelar când va muri cel bătrân, şi care putea vorbi în copilărie în pentametru iambic („Încă poate", spune Lucy, „atunci când înjură") — nu înseamnă, în mod evident, nimic. În ciuda faptului că a fost un tânăr promiţător, fapt despre care a auzit multe zvonuri, dar n-a avut nici o dovadă clară, n-a apărut niciodată la televizor; nici măcar nu deţine încă titlul de profesor. Cu toate acestea, de multe ori e uimită de cât de multe ştie: limbile străine,

memoria lui, poveştile pe care le spune, ca un roboţel, atunci când te întrebi cu voce tare despre Congo, sau rune, sau dragonul care îşi urmăreşte coada la nesfârşit de pe poarta grădinii cu ziduri înalte a colegiului, poartă pe care, în anumite zile şi în funcţie de dispoziţie, îţi dă voie să treci.

În acelaşi timp, o îngrozeşte. Când a învăţat toate astea? Cum poate el, un bărbat care aproape că nu e în stare să-şi lege şireturile singur, să-şi amintească atât de multe şi cu atâtea detalii? Poate să-ţi mimeze manevrele maritime ateniene şi o chiar face la cozile la cinematograf sau în locuri publice, aglomerate. Poate să-i citeze pe Heraclit şi pe Edward Lear, poate să analizeze orice, să disece orice, să distrugă orice argument. Poate să descrie moartea oricărui merovingian sau etimologia aproape oricărui cuvânt englezesc şi nu există nici cea mai mică şansă ca Eve să ştie vreodată o părticică din toate aceste lucruri.

Bietul om e dezamăgit de fiicele sale. Ar prefera, îşi spune ea, ca Phoebe, în loc să meargă cu rolele şi să facă poze, să se dedice mai degrabă dinozaurilor sau denumirilor în latină ale plantelor. Totuşi, Phoebe compensează prin multe.

Eve, în schimb, are o grămadă de lipsuri. S-a văzut asta dintotdeauna. La unsprezece ani, au considerat pentru scurt timp că ar putea fi prietena potrivită a unei fete geniale singuratice, dar au

hotărât până la urmă că nu era destul de inteligentă pentru asta. Fata respectivă — nu că Eve ar fi vrut s-o cunoască, cu hainele ei idioate şi părinţii ei penibili — a fost dorită în altă parte. Încă îşi mai face procese de conştiinţă în legătură cu acest lucru, dar s-au adunat şi alte dovezi: şi anume că, în ciuda faptului că a fost instruită încontinuu de când a fost dată la vârsta de doi ani la creşa Somerville, în prezent tot mediocră este. Notele de zece şi nouă pe care le primeşte în mod curent sunt în regulă, dar în regulă nu e suficient.

Toate acestea sunt accentuate de regulile familiale, care impun ca discuţiile intelectuale să fie ridiculizate. Atunci când tatăl său aduce în discuţie frunzele de acant sau îl menţionează pe Ptolemeu, ea trebuie să pară iritată şi în mod caraghios plictisită, altfel va fi exclusă de către mama şi sora ei, asimilată regimentului de fete ochelariste cu capul pătrat, ale căror creiere mari cât casa pulsează sub coafurile îngrozitor de demodate şi ochelarii oribili. Deşi, din cauza incapacităţii ei de a învăţa să cânte la mai multe instrumente muzicale sau de a se înscrie în Societatea Ornitologică Thames Vale, nici ele n-ar primi-o în rândurile lor. Orice conversaţie inteligentă despre evoluţie sau o eventuală vizită la Muzeul Ashmolean a fost ruinată de această nevoie de a face faţă aşteptărilor; ca să nu le excludă, nici să nu le

desconsidere, în timp ce ele se comportă după bunul plac. Astfel, ea nu este persoana pe care şi-ar fi dorit-o tatăl ei, iar relaţia dintre ei este numai un rest din ceea ce ar fi putut fi.

Cu toate acestea, acum când celelalte două sunt plecate, poate să-l câştige pe tatăl ei pe ascuns. Tocăniţa clocoteşte ca un vulcan în plină activitate. Îşi aduce aminte de şerveţele; dicţionarul ei de greacă aşteaptă sus, în cazul în care tatăl ei ar dori s-o ajute la temă, cu toate că biroul ei e dezamăgitor de plictisitor pentru predarea la domiciliu. În timp ce el intră în bucătărie, ea pune jos un cartof pe jumătate curăţat şi îi zâmbeşte, ca o soţie soţului ei.

Victor Lux ridică o sprânceană.

Tocăniţa nu a ieşit însă cum îşi dorea ea. De fapt, nimic nu a ieşit cum spera ea. Tatăl său, refuzând să vadă că aceasta ar fi şansa lor de a se apropia, este irascibil şi impenetrabil — aşa cum este, dacă e să fim sinceri, în cea mai mare parte a timpului. Planurile ei de tovărăşie intelectuală ar trebui lăsate deoparte, ca şi mâncarea. Persistă doar mirosul de carne de vită arsă.

Ea se preface că citeşte ziarul, gândindu-se la cuţitul de sus pe care l-a furat, când respiraţia lui pare să se oprească, în mod îngrijorător:

— Tată? spune ea.

El scrie în caiet sub lampa reglabilă din mijlocul tavanului; portocala, pe care ea a curățat-o și a aranjat-o așa cum face mama ei, stă în fața lui și se usucă. Are nevoie de ceva care să întrerupă liniștea. Se uită la bufet, dar și puținele obiecte pe care le cunoaște sunt din trecutul lui — farfurii ornamentale, un covoraș împletit, lumânări decorate cu păsări exotice și flori în culorile refugiaților, albastru, roșu și maro — sunt impregnate de trecut, prea triste pentru a fi aduse în discuție.

— Tată? spune ea, mai tare.

Oare ar putea să moară și să continue să scrie? Dacă cineva ar putea face asta, el ar fi acela. Nu-l mai aude respirând. Propriii ei plămânii se aprind.

— Te rog!

El își ridică privirea nervos.

— Da, Je — Phe — Eve. Ce s-a întâmplat?

— Mă întrebam doar, spune Eve, care n-are de fapt nimic de zis. Mă întrebam doar, ăăă, dacă... dacă ai cumva niște cărți despre, ăăă, arta franțuzească, adică, despre galerii de artă pe care, știi tu, mama și cu Phoebe poate nu au timp să...

Pixul zornăie între dinții tatălui ei. Obișnuia să fumeze pipă, până când mama ei l-a forțat să se lase; în unele fotografii de la nuntă încă apare cu pipa în gură. Se știe că apoi a avut obiceiul să înțepe capătul stiloului cu o agrafă de hârtie, uneori minute în șir.

Ochii îi sunt luminați, dar gura lui încrețită și bărbia sunt în umbră. Arată ca un călugăr, sau ca un nebun, se gândește ea.

— Vreau să spun, nu că ele *n-ar fi* interesate de artă și lucruri din astea, în mod deosebit... dar știi tu. Ca un fel de tur paralel. Sau... nu?

Tatăl său își închide încet caietul, îl strecoară în buzunarul interior, pune capacul la stilou, curăță coaja transparentă de pe o felie de portocală și ține pulpa zemoasă în lumină.

— Hmm, mârâie el, iar Eve nu știe dacă asta îi contrazice sau îi confirmă suspiciunile.

El zdrobește încet portocala cu furculița. Eve analizează alene dezordinea pe care Phoebe a lăsat-o în urma sa: un bol de cereale moi și umflate pe bufet, calculatorul ei de rezervă, o jachetă, rotilele, câteva pixuri scumpe cu pastă în culori interesante, o bancnotă de cinci lire, o fustă pătată de ceai de-a mamei lor și vechiul ei carnețel cu adrese, toate pe sau în jurul mesei din bucătărie. De asemenea, un mic dicționar francez, cu etichete pe toate marginile: DE CONSULTAT: NU SE ÎMPRUMUTĂ. Eve, a cărei dezordine firească e de obicei stăpânită de sentimentul de vinovăție, a încercat și ea să-și împrăștie lucrurile prin bucătărie, sperând că neglijența surorii ei este contagioasă, precum negii, dar nu s-a molipsit. Tot ce are Phoebe pare cumva mai spontan, mai

interesant decât toate lucrurile ei. Ceea ce este, bineînțeles, jalnic: toate lucrurile lor sunt luate de la aceleași magazine din împrejurimi. Doar că acum a intervenit Parisul. Își stăpânește cu greu impulsul de a se mușca, de a se sfâșia cu propriii săi dinți.

După ceva timp, Victor își ridică din nou privirea și o observă pe fiica sa.

— Hmm?

E ca și cum ai vorbi cu un melc.

— Mă întrebam doar, spune ea, cu o voce clară, limpede, dacă nu *ne*-am putea uita la niște lucrări de artă franțuzească, sau la niște clădiri, într-o carte sau... undeva, din moment ce ele sunt acolo și noi, nu. Dacă vrei. Dar... nu trebuie neapărat, dacă...

Victor Lux își mângâie sprânceana stângă, zburlită, ca de bufniță.

— Ce idee ciudată, spune el. Și unde altundeva dacă nu într-o carte, mă întreb? Dar spune-mi, și se apleacă înainte, așa cum face probabil în fotoliul său la seminarii pentru a se încrunta la studenții care nu-l mulțumesc, asta ar fi ca să ne simțim bine? Sau ca să ne înecăm amarul?

Eve dă la o parte pielița de pe un sâmbure de portocală. E descoperită.

— ..., începe ea.

Oricum, tatăl ei nu va asculta. El funcționează la un alt nivel.

— Nu, a fost o idee prostească, spune ea, cu coaja amară între dinți. Îmi pare rău. Atunci ce zici să... de fapt, voiam să te întreb ceva. Ceva legat de şcoală.

Victor se lasă pe spate în scaun. Mâna sa mare, maroniu-deschis, strecurată în buzunarul interior al jachetei sale maro cu cordon, ezită. Eve îşi face curaj să profite de moment: să-l întrebe ceva personal, să-l roage s-o ajute — dar el e tatăl ei, nu e genul acela de om. Îşi adună toate forțele.

— Ai putea... Am nişte nelămuriri în legătură cu optativul. Se zice întotdeauna „ne-am dori să... ", sau se poate spune şi „am vrea ca el să fi..."?

Tatăl ei se relaxează în mod evident; a fost cruțat.

— Vino aici, spune. Să-ți arăt.

Înainte ca Eve să ajungă lângă el la masă, cuvinte în greacă, mai lungi şi mai înspăimântătoare decât a întâlnit vreodată, se răspândesc pe un plic vechi, iar tatăl ei zâmbeşte.

A treia săptămână

Nici unul dintre taxiuri nu este îndeajuns de încăpător. După o jumătate de oră de aşteptat în burniţa rece lângă gara din Oxford, Phoebe a încetat să le mai zâmbească unor elevi francezi şi e pe cale să izbucnească. Când se trânteşte a treia oară pe valiza albastră împletită a lui Jean — o amintire din singura excursie a răposatei sale mame în străinătate — Jean cedează.

— Aşteaptă aici, îi spune.

Pe chipul frumos, stropit de ploaie, al lui Phoebe, îşi fac loc speranţă şi suspiciune.

— Ce? Doar n-o să mă laşi aici... E îngrozitor de frig. O să răcesc. Lasă-mă să...

Însă misiunea lui Jean e destul de delicată şi nu i-o va încredinţa lui Phoebe.

— Nu, spune ea destul de ferm.

O fracțiune de secundă, amândouă încremenesc, surprinse.

— O s-o fac eu. Lasă-mă să verific...

Căută prin mărunțișul din portmoneu, în geantă, în buzunarul hainei, şi scoate triumfătoare o monedă de zece penny, pe care o ține sus, în dreptul locului unde ar fi trebuit să fie soarele, dacă ar fi avut parte de o întoarcere acasă ideală.

— Doar o clipă.

Phoebe bombăneşte din ce în ce mai tare în spatele ei:

— Ploaie nenorocită, nu-i *corect*.

Dar, măcar o dată, Jean nu-i dă atenție. După două minute, fără s-o oprească nici reacția lui Victor la apelul ei telefonic, ea şi Phoebe se adăpostesc sub streaşina ondulată a gării, aşteptând să-şi facă apariția scârțâind noua lor maşină capricioasă, alt Volvo, pe locul doi ca vechime în lume.

După cincisprezece minute nejustificate, îşi face apariția.

— Cum a fost? întreabă Victor, coborând din maşină bățos.

— Minunat, țipă Phoebe, dându-şi la o parte o şuviță de păr ud de pe fruntea netedă.

Începe să povestească aventura, cu exemple vizuale deplasate, exagerări şi câteva minciuni sfruntate, în timp ce părinții ei încarcă portbagajul. Jean

mângâie uşor, în semn de recunoştinţă, cotul lui Victor, îmbrăcat într-o bluză de lână cenuşie, în timp ce el iese de pe banda de autobuze.

Dacă ar putea, ar ţine ochii închişi până ajung acasă, dar Phoebe ar observa cu siguranţă. Nu-i rămâne decât să se uite pe geam la depozitul de anvelope, la vechiul hotel, şi deja, inevitabil, au ajuns: se văd plăcuţele de ardezie coclite şi ieşite în afară ale turlelor. Deschide geamul pentru a simţi stropii de ploaie pe faţă, pentru a se forţa să revină în prezent şi aude, peste zgomotul făcut de cauciucurile ude în noroi, bătaia unui alt clopot nenorocit.

Când intră toţi trei în bucătărie tropăind şi zburdând, părinţii încărcaţi ca nişte cai de povară şi Phoebe masându-şi o încheietură scrântită pe neaşteptate, Jean îşi dă seama de îndată după zâmbetul larg al lui Eve că există o problemă.

Părul fiicei sale celei mari a atins lungimea crizantemelor înainte de a fi tăiate; pe unul din obrajii ei maro-crem, de aceeaşi culoare ca a tatălui său, a apărut o pată în absenţa lor. Jean o sărută, dar Eve nu reacţionează. Jean simte că-şi revine. Aşteaptă vorbe binevoitoare care însă nu sunt rostite.

— Uau, începe Eve, cu faţa către părinţi şi cu ochii la sora ei. Ce de lucruri!

Înaintea ei, ca într-o prezentare de la ora de geografie, se află produsele cele mai râvnite din Franța, cu farmecul lor accentuat de ambalaj şi de locul de proveniență. Cu dinții încleştați de poftă, observă patru borcane mari de gem, o pungă de bezele, un caiet gros îmbrăcat în olandă, un vas de ceramică alb cu albastru prea mare pentru a încăpea în chiuvetă, o jachetă — o jachetă! — şi o mare încurcătură de eşarfe, fuste şi dresuri. Nici o carte, dar e totuşi invidioasă pe tot ce vede acolo.

Phoebe, care pare să aibă o viață plină de plăceri, se uită printr-un tub de carton şi zâmbeşte în sinea ei. Lui Eve i se oferă ceremonios un poster după Van Gogh şi un joc cu Mona Lisa, dar nu se poate abține să nu râvnească mormanul lui Phoebe, tricoul sau ceasul ei distractiv.

— Deci, o întreabă mama ei într-un final. Cum a fost? Cum s-a purtat tata?

— V-a fost dor de noi? întreabă Phoebe. Pun pariu că a fost plictisitor.

Tatăl lor, învățat cu tactul din sutele de certuri în Camera Seniorilor, îşi alege cuvintele cu grijă.

— Ne bucurăm că sunteți din nou acasă, bineînțeles. Nu-i aşa, Evie? Dar asta nu înseamnă că nu ne-am descurcat şi singuri.

Eve îi zâmbeşte cu uşurare şi recunoştinţă. Apoi, fără să se poată abţine, aruncă o privire înspre coşul de gunoi.

Phoebe, cu privirea ageră ca o proprietăreasă, rânjeşte.

— Ce?

Dacă Eve ar fi în locul lui Phoebe... ei bine, lucrurile ar sta altfel. În seara asta mai ales ar spune cu seninătate „Nimic" şi învelişul subţire al acestui weekend, această iluzie de armonie ar rămâne intactă. Dar Eve este Eve, aşa că tuşeşte şi îşi scarpină umărul stâng cu ambele mâini şi se uită fix la masă, iar dezastrul care, spera ea, ar fi putut fi aplanat, explodează.

— Ce s-a întâmplat? întreabă Phoebe.

Mama lor se duce direct la coş.

Eve se uită la tatăl său, care râcâie încordat cu degetul o pată de cerneală de lângă sare. Mama sa inspiră adânc, ca un înghiţitor de flăcări şi se pregăteşte să zbiere. Cu toţii stau nemişcaţi, din diferite motive. Eve se chinuieşte să încropească o minciună.

Capacul coşului de gunoi se balansează, ca uşa unei cârciumi înainte să înceapă împuşcăturile.

— Deci, spune mama sa. Minunat. Ce s-a întâmplat?

În mâna ei, plin cu bucăţele de brânză arsă şi şervetele de hârtie, se află un ceainic spart, cu fundul

dezgolit ca un ou. Acum şaptesprezece ani, când era deja pătat de tanin, acest ceainic i-a fost oferit cu de-a sila mamei lui Eve, în ziua nunții sale, de către propria sa mamă şi, de la moartea ei, a fost tratat cu un respect deosebit, de parcă acolo s-ar fi aflat cenuşa acesteia. Numai Eve, care a ascultat jenată mărturisirea bunicii ei, ştie cauza acestui lucru „Evreii ăia urăsc ceaiul, urăsc obiceiurile englezeşti. Nu o lasă să bea. Tot ce puteam să fac era să-i dau ustensilele necesare."

— Ei bine? spune mama lui Eve, cu vocea tremurând îngrozitor.

Nu plânge, o îndeamnă Eve în gând, cu ochii în pământ, dar când se uită în sus din poziția sa umilită, nu vede decât furie, limpede ca lumina zilei, îndreptată numai spre ea.

— Jean, s-a..., începe tatăl ei, dar mama, ca niciodată, nu-l bagă în seamă.

Foarte încet, Phoebe lasă jos tubul de carton.

— Sigur, spune mama ei.

Eve deschide larg ochii, cu un sentiment ciudat de uşurare.

— Nu-mi *pasă* cum spui că s-a întâmplat, sau când. De parcă ar conta. Ştii cât de mult înseamnă — însemna pentru mine. Ştiai asta. Era ultimul lucru bun care mi-a rămas de la ea.

— Eu..., începe Eve.

— Nu vreau să aud.

Aerul se contractă. Nimeni nu mai poate respira.

E joi, iar Helena a ajuns mai devreme. Pentru prima dată de când se ştie, are un pic de timp să se uite în jurul ei, să se pregătească. Nu e agitată, scuzându-se pentru apa vărsată, fustele agăţate şi zăpăceală. Adică, *ar trebui* să fie calmă, în ciuda secretului pe care-l ascunde şi a momentului apropiat când va trebui să dea ochii cu prietena ei şi să-i mărturisească. Zâmbeşte fericită, aproape că nu se poate controla.

Carantina, de obicei doar un fundal pentru conversaţiile lor, este, după cum observă, un fel de sală mai mică pentru inadaptaţii extremi — slab luminată de acea lumină stranie specifică Oxfordului, vâscoasă, sumbră ca vremea ploioasă, filtrată prin ferestrele unsuroase. În faţa sa, Godric Nestor-Stears zâmbeşte inocent în sinea lui, în timp ce-şi prinde de guler un şir de agrafe de birou. El este cu siguranţă cel mai ciudat dintre toţi, hotărăşte Helena, dar poate că ceilalţi bâlbâiţi neîngrijiţi nici nu-l observă. Lângă el, ca o insulă într-o mare de mătase, se află două cărţi mari îmbrăcate în piele şi învelite în pânză protectoare, un pistol roz cu apă şi o pasăre micuţă întinsă pe spate într-o cutie de sticlă, de parcă taxidermistul, sătul de poziţiile care imită viaţa, ar fi ales să surprindă moartea. La dreapta ei, Giuseppe Bowker,

iubitorul de latină, înşiră numere pe un şervet cu monograma universităţii, cu un scris de furnică. Gulaşul i se sleieşte încet, ca o farfurie cu piftii. La stânga ei, Clive, care pare îmbrăcat în pijamale, se şterge cu grijă la gură de mâneca hainei şi îşi aranjează la loc tacâmurile. Helena, înţelegătoare faţă de maniile altora — dar nu prea dispusă să dobândească ea însăşi altele noi — îşi întoarce privirea şi îşi vede în treacăt, în lemnul de mahon lăcuit, propria reflexie.

A fost o săptămână grea. Statu-quoul a fost o nesperată sursă de alinare; în absenţa lui, anumite temeri au prins contur. Ca o femeie victoriană eliberată din corsete, tensiunea libertăţii aproape că a copleşit-o. A simţit uneori că viscerele ar putea să i se reverse din pântece. Oare Jean, prietena şi niciodată confidenta sa, ar putea observa schimbarea? O mică speranţă licăreşte, dar este repede înăbuşită.

E încă devreme. Helena, care nu se uită de obicei în oglindă, are câteva momente libere. Discret — pentru că o persoană atât de trivială ca ea nu poate fi surprinsă admirându-se — mişcă chifla către stânga. Atunci se vede: nasul mare şi osos, ochii mari albaştri şi întunecaţi, gura mică. Părul grizonant şi ţepos, pe care şi l-a tăiat singură, la chiuvetă.

Nu e oarbă. A fost o vreme când era nefericită din cauza înfăţişării ei — un lucru comun, probabil,

tuturor oamenilor care n-au fost privilegiați, cu excepția celor aroganți, sau a lui Godric Nestor-Stears. Când avea în jur de șaptesprezece ani, săptămâni întregi a așteptat un bal al școlii visând la o seară romantică, și când colo și-a petrecut seara — ce-i drept, într-o deplorabilă rochie verde, rămasă de la două surori dinaintea ei — ignorată în asemenea hal, încât s-a ascuns în toaletă și și-a smuls aproape o sprânceană întreagă. În ziua nunții sale, în timp ce-și punea rochia care-i fusese împrumutată de o profesoară mărinimoasă, doamna Balhatchet, a surprins o privire care exprima atâta milă binevoitoare în oglinda profesoarei, încât s-a dezechilibrat, a căzut pe spate și s-a tăiat la picior de grătarul șemineului.

Nu contează. Se holbează la propria reflexie, încercând să fie imparțială. Probabil că e prea slabă, prea palidă chiar și pentru ea, dar la înălțimea și oasele ei mari, care ies în afară, nu va fi niciodată fragilă sau moale.

Jean e moale.

Printre acești bărbați scorțoși, în această universitate cu acoperișul cenușiu, Jean e o anomalie. Cu fața rotundă, ochii rotunzi de culoarea mării, umerii rotunzi; chiar și mâinile sale sunt în mod plăcut durdulii și, chiar dacă restul corpului ei nu o privește pe Helena, are impresia că acesta este tot așa. Dacă un copil care plânge s-ar izbi de trupul lui Jean, ea ar

spune „oof", zâmbind şi ar continua să vorbească; dacă trupul ar fi al Helenei, copilul ar plânge şi mai tare, pe jumătate înfipt în oasele ei.

Atmosfera se schimbă. Aşteptarea a luat sfârşit, iar gândurile intime ale Helenei sunt desfăşurate pe masa întreagă, ca un magician prins în timpul repetiției. Aruncă la țanc o mână peste reflexia ei şi îşi revine. Jean nu-şi va da seama de nimic.

Şi totuşi o face.

Amândurora le place să mănânce, din diferite motive, dar în după-amiaza aceasta aproape că nu se ating de gulaş. În timp ce ascultă poveşti despre portărese, patiserii şi tablouri, Helena simte cum presiunea se acumulează, mai întâi în aer, apoi în interiorul ei, răspândită în mod inegal. Îşi încleştează degetele de la picioare sub masă, îşi înfige unghiile în palmă, dar presiunea continuă să crească. Ce ar trebui să facă? Jean descrie încercarea ei nereuşită de a vizita Muzeul Rodin, unde Helena însăşi a fost într-un weekend plin de dificultăți, cu mult timp în urmă, cu un coleg de facultate. Mintea ei e invadată de marmură, sculptată până la transparență: goluri, coapse. Dă din cap, cuprinsă de certitudinea că secretul ei e pe cale să izbucnească.

— Nu arăți prea bine, spune Jean brusc.

— Nu? schițează ea un zâmbet încurajator. Dar... dar sunt bine. Serios. Doar că... știi tu. Scrisul. Oboseala.

— Despre ce scrii acum?

— Despre afide. Nu râde. Sunt importante; când sunt gravide, femelele... o, n-are importanță. Văd că râzi.

— Nu, doar că, spune Jean, ceea ce vezi tu. Afide gravide. Nu pot să-mi imaginez... În lumea mea, nimic nu se reproduce, nici măcar nu respiră...

— Tot la săpăturile de la Aleppo ești?

— Tot.

— Ooo.

Se lasă o liniște îngrozitoare, sterilă. Godric sughite. Timpul parcă trece pe nesimțite și zboară și, dintr-odată, într-un acces de scrupule, Helena știe că-i va spune lui Jean totul. Nu poate continua să o amăgească. Nu mai știe s-o facă după această săptămână lungă.

Se apleacă înainte. Inima i se împiedică și i se poticnește. Deschide gura, o închide, apoi ia o înghițitură de apă. Secretul ei se zbate să iasă la suprafață. Se gândește: nu pot să cred că sunt pe punctul de a face asta, și spune...

Jean spune:

— Draga mea, trebuie neapărat să vorbesc ceva cu tine.

Helena își vede propria viață pe secțiuni, asemenea unei tenii. Copilăria impresionantă la țară, opusul surorilor ei sidefate cu o personalitate sexuală bine definită; centrul izolat de la Somerville, unde a descoperit, într-un sfârșit, la ce folosea creierul ei; întâlnirea cu catolicul, slăbănogul și fermecătorul Simon și pierderea întregii familii, numai din cauza lui; Jeffrey, văduvia și succesul cărților ei, toate laolaltă. Dar ultima parte, cea din prezent, e începătoșată, ascunsă, chinuitor de nearticulată. Anul acesta nimic nu a fost așa cum și-a imaginat; tenia s-a dovedit a fi un înveliș umplut până la refuz cu praf de pușcă. Acum șase secunde, s-a hotărât să dea totul în vileag. Acum însă, din cealaltă direcție, Jean a făcut ca secretul ei să fie gata să explodeze.

— Abia aștept să vorbesc cu tine despre asta, spune Jean. Te deranjează?

Helena dă din cap cu amărăciune. Încearcă să-și imagineze cum ar trebui să reacționeze.

— Te deranjează?

După o pauză jenant de lungă, Helena e destul de calmă ca să vorbească:

— Nu... Nu... Bineînțeles că nu. *Sigur*. Ce s-a întâmplat? întreabă ea, deși știe răspunsul.

Cum de şi-a dat seama Jean? Ar trebui să nege? Se uită atent la gura prietenei sale pentru a surprinde momentul revelației, tulburată şi îngrozită.

— E ciudat să povestesc despre asta, începe Jean, în timp ce-şi rupe chifla în bucăți.

Helena se apleacă spre ea, iar partea laterală a mâinii ei aproape că atinge buza farfuriei lui Jean. Şi-a imaginat fel de fel de minciuni, de lupte, câteodată corporale, pentru a-şi proteja secretul, iar acum când e pe cale să iasă la iveală, nu se poate abține să nu zâmbească.

— E *într-adevăr* ciudat, zice ea încercând să-i vină în întâmpinare. Ştiu.

— Ideea e că, spune Jean.

— Ştiu, o liniştește Helena.

Dar nu ştie.

— E în legătură cu... cu Phoebe, spune Jean.

Phoebe?

— O, zice Helena.

Acum în siguranță, dar demoralizată, a fost la un pas de a dezvălui tot. Simte cum sângele i se scurge din piele şi îi invadează organele vitale — oare se va concentra în creierul sau în inima ei? Dacă nu ar fi într-o situație limită, ar scrie o notiță.

— S-ar putea să fie..., începe Jean, iar mâinile îi tremură din cauza efortului de a se destăinui. Vezi tu, nu pot să-i spun lui Victor. N-ar înțelege — nu e,

cum să spun, domeniul lui. Dar... s-a întâmplat la Paris.

Urmează o pauză de aşteptare. Godric Nestor-Stears se întreabă cu seninătate:

— Oare este puţină marmeladă?

Helena îşi dă seama cu întârziere că ar fi cazul să zică ceva:

— A fost... a fost rău la Paris?

— Păi, nu tocmai... e doar relativ, evident. Phoebe poate fi o minunăţie, ştii bine...

Helena, complet zăpăcită, pierde şirul.

— ...Şi bineînţeles că de obicei nu mă deranjează accesele ei neobişnuite de entuziasm şi independenţă. Nu pot să suport în schimb caracterul ei irascibil, mărturiseşte ea, cu vocea scăzută, de parcă fiica ei cea mare şi mai irascibilă ar fi ascunsă în spatele samovarului cu apă fierbinte. Dar ideea e că Phoebe, de obicei — ştii, mă simt vinovată şi numai să spun asta...

Helena dă din cap fără să spună nimic.

— De obicei e eclipsată, cred că ăsta e cuvântul potrivit, de Victor şi Eve, aşa că ea e de obicei doar o plăcere — obositoare, presupun, ca toate plăcerile.

În ciuda tulburării ei jenate, Jean vorbeşte cu uşurinţă acum, chiar dacă prietenia lor nu a fost una care să favorizeze confesiunile.

— Dar la Paris, ei bine — n-am mai avut-o doar pentru mine câteva zile la rând de când era bebeluş, cred — ştii tu, dragostea aceea arzătoare...

— Ştiu, spune Helena.

— Care e, la urma urmei, atât de dificilă, în felul ei — ei bine, cam aşa a fost acum. Phoebe e atât de... Phoebe; face numai ce vrea, are anumite pretenţii — tot felul de pretenţii, de fapt. E irezistibilă; nu poţi să nu-i faci pe plac, numai că e *nepotolită*. Vrea *totul*. Iar totul e o desfătare, nu te poţi opri din cumpărat, dar... Am luat ultimii bani pe care-i aveam şi toţi s-au dus şi am fost nevoită să folosesc bani din casă pe care-i pusesem deoparte pentru perdele şi pentru boiler şi... şi nu contează atât de mult banii cât faptul că ea crede că totul i se cuvine — asta m-a cam şocat.

— Înţeleg. Da, înţeleg.

Cu greutate, Helena se opreşte din contemplat suprafaţa mesei.

— Şi au fost câteva incidente — o ceartă îngrozitoare şi jenantă la cină, într-o braserie frumoasă, cu lumânări aprinse şi plăci de teracotă care amplificau sunetele, când a spus că tarta de mere era arsă şi că ar trebui să mă plâng chelnerului şi ştii cât de puţin mă pricep să... scuză-mă, te plictisesc?

— Nu. *Nu*, zice Helena, întrebându-se dacă n-ar putea fi purtată în orice clipă în aer de atâta agitaţie nervoasă, deasupra capetelor indiferente ale acestor

bărbați, deasupra zidurilor și copacilor, până când, exact deasupra unei turle ascuțite și nemiloase, va decide să-și dea drumul.

— Dacă ești sigură, spune Jean, nu prea convinsă, ștergându-și fruntea cu dosul mâinii. Bine. În regulă. Așa că s-a înfuriat și mai mult și a început să-mi spună că ar trebui s-o fac dacă *într-adevăr* o iubesc, pentru numele lui Dumnezeu, iar când într-un final am făcut plângere, a fost atât de obraznică în legătură cu *asta* și cu *metoda* mea și ne-am tot certat, până când dintr-odată s-a repezit afară nervoasă, iar eu a trebuit s-o urmez, înțelegi, apoi a izbucnit în plâns și a devenit iarăși drăgălașă și cumva totul a trecut. Dar apoi s-a întâmplat iar, duminica, într-o piață și știu că accesele ei de furie sunt rare aici, dar acolo, pur și simplu s-a dezlănțuit. Poate din cauză că nu o cunoștea nimeni — dar probabil că jumătate dintre oameni vorbeau engleza oricum. A fost... a fost cutremurător, oricât de ciudat ar suna. Dumnezeule. În orice caz, asta e.

Jean își așază mâinile una peste alta deasupra șervețelului și se uită în sus rușinată.

— Înțeleg, spune Helena.

— Ești... șocată?

— Nu. *Nu.* Bineînțeles că nu, spune ea cu hotărâre. E de înțeles. E o fată, cum să spun, deosebită, dar

asta nu înseamnă că nu-ți dă bătăi de cap. Copiii întotdeauna îți dau.

Jean o privește cu oarecare mirare. Jean crede că Jeffrey cel Perfect, copilul Helenei, e un încântător coșmar, dar nu s-ar fi așteptat să audă asta de la ea.

— A, bine, șoptește ea.

Nu mai e nimic de zis. Pe Helena o ustură ochii. Ar vrea ca Jean să se ridice și să o lase aici, ca să analizeze situația și să se calmeze. Încearcă să zâmbească, dar nu poate; nu poate să-i mângâie mâna lui Jean ca s-o liniștească. Jean așteaptă, tușește, se joacă nervoasă cu tacâmurile.

— Cred că e timpul să mă întorc, spune ea, după o vreme.

Un aer de neliniște, de lucru abia început, plutește în sala de mese, fără ca bărbații să observe ceva. Cu toate acestea, în timp ce Jean traversează curtea dreptunghiulară în soarele palid, iar Helena încearcă să-și desprindă fusta prinsă în lanțul de la bicicletă, fiecare schițează un zâmbet tainic, simțindu-se ușurate de cele spuse sau aproape spuse și de perspectiva unor mărturisiri viitoare.

Exact atunci Jean își dă seama ce a făcut — sau, mai degrabă, ce a omis să facă. Astăzi va avea loc petrecerea anuală cu vinuri și brânzeturi alese, pentru Facultatea de Istorie Medievală și Modernă

Timpurie, amânată până acum, în octombrie, lună nefiresc de călduroasă, din cauza morții Profesorului Emerit în luna iulie. Ceea ce înrăutățește și mai mult lucrurile este că a venit rândul lui Jean să fie gazdă: punctul culminant sau limita inferioară a îndatoririlor sale domestice, a obligațiilor pastorale ale lui Victor, șansa fetelor de a dovedi că știu să se poarte în societate, care se întâmplă o dată la trei ani.

Și mai rău e faptul că, peste patru ore, douăzeci și șase de studenți și absolvenți de facultate și o adunătură sinistră de colegi de-ai lui Victor cu soțiile lor vor sosi, iar ea nu are în casă decât brânza La Vache Qui Rit a lui Phoebe și niște biscuiți suedezi uscați. Se gândește să fugă după Helena, pentru un sfat sau o consolare, dar nu va face decât să complice și mai mult lucrurile. Ultimul lucru de care are nevoie, se gândește Jean, începând să se panicheze, sunt complicațiile.

Victor se încruntă la doi studenți care citesc încet tot felul de prostii din eseurile lor. Imaginația lui — singura plăcere pe care și-o acordă — nu se poate abține să nu inventeze scenarii conform cărora Raymond Snow, la fel de agresiv, sarcastic și nemaipomenit de ambițios ca și la Colegiul Queen, în anii lor de studenție, dar mai puțin flexibil, mai puțin *el însuși*, este distrus pentru totdeauna și ireversibil, în diferite

feluri: solicitând să i se acorde lui şansa de a ţine prelegerea printr-o scrisoare, care să i se întoarcă înapoi cu mesajul „Nu prea cred", mâzgălit pe verso de o mână necunoscută; sau fiind rugat de către administratorii prelegerii, în Camera Seniorilor, la momentul desertului, să aducă fructele principale, testul lor favorit, iar el să umple bolul cu portocale, litchi, curmale şi mangostine, când fructele principale sunt cele aşa-zise englezeşti[1], după cum ştie orice prost; sau, cel mai bine şi cel mai înspăimântător ar fi ca, bâlbâindu-se în deschiderea prelegerii, să fie dat jos de pe scenă de către preşedinte în favoarea lui Victor, care să ţină un discurs improvizat în faţa publicului care ovaţionează în picioare.

Totul e doar o copilărie, bineînţeles, totul e improbabil şi aproape nebunesc, îşi reaminteşte, privindu-i pe studenţi cum flirtează în timp ce se chinuiesc cu întrebările lui. Raymond Snow nu se va întoarce. L-a conjurat să rămână în aerul închis al colegiului; acum trebuie să-şi imagineze că a scăpat afară, înainte ca golemul să se dezlănţuie.

Eve are două ore libere şi a hotărât să salveze situaţia.

Autobuzul opreşte într-un nor de fum lângă curtea înverzită a bisericii din strada Magdalen. Eve,

[1] Mere, piersici, afine, merişor, căpşuni (n. tr.).

care merge de cele mai multe ori cu bicicleta, nu e obişnuită cu autobuzele, dar măcar acestea sunt un mod discret de a fugi de la şcoală. Îi mulţumeşte timid şoferului şi sare de pe treaptă direct pe piciorul unui matematician îmbrăcat în tweed care a certat-o o dată pentru că încercase să se plimbe cu rotilele în afara curţii colegiului.

— Scuze, spune ea.

El mormăie doar: „Fata familiei Lux" şi o priveşte cu atâta antipatie, încât ea se împiedică şi-l calcă apăsat şi pe celălalt picior. Apoi, înainte să apuce să mai facă vreo prostie, e prinsă într-un val de pensionari şi purtată mai departe, cu capul plecat şi gâtul înroşit. E prima ei călătorie clandestină dincolo de porţile şcolii şi deja este marcată.

E ora două şi douăzeci — are atât de puţin timp la dispoziţie. Cu inima bătându-i tare şi repetând mai multe justificări interminabile şi neconvingătoare, trece în goană de Colegiul Balliol pe strada Broad. Chiar în ultimul moment, zăreşte o femeie cu părul roşu, şters, prins într-un coc mare cât o pâine ţărănească, aranjându-şi geanta marca Liberty, astfel încât să încapă în coşul de răchită. E domnişoara Trask, profesoara ei de engleză, care speră că la Boswell's, magazinul universal demodat de la care tatăl lui Eve îi cumpără mamei sale cadouri de ziua ei, mai găseşte încă gulere de dantelă detaşabile. Cu

abilitate, Eve se fereşte din calea unei cete agitate de elevi şi a unui bătrân în salopetă care transporta scânduri pe bicicletă, o apucă în grabă pe strada Turl şi intră în piaţa acoperită. Cu sufletul la gură, din ce în ce mai ameţită, trece pe lângă peşti cu gurile căscate aşezaţi peste bucăţi de gheaţă, bice de călărie, o legătorie de lucrări de disertaţie, un anticariat ispititor, un magazin de obiecte de feronerie scoase din uz; apoi coteşte pe lângă o măcelărie şi aproape se izbeşte cu capul de un corp masiv, îmblănit. E o căprioară, cu coada albă care străluceşte sub streaşină, iar din gât îi picură sânge maroniu pe rumeguş. Piaţa se înclină; Eve întinde mâna şi-şi dă seama că se sprijină de geamul magazinului Dutton, ţinta ei: furnizor de ceainice pentru mesele guvernatorilor, şalupele din suburbia Jericho şi castelele în stil Edward, bătute de vânt, de pe Dealul Boar.

Cel puţin de dimineaţă i s-a părut o idee bună. Însă magazinul Dutton este micuţ, are numai ceainice cu blazoane încrustate, doar cafetiere şi obiecte emailate albe şi rezistente şi, în ciuda mirosului ademenitor de boabe de cafea, ştie că nu va găsi nimic aici. Descurajată, ia în mână un urcior albastru; chiar dacă, ipotetic vorbind, ar găsi o copie a ceainicului spart în spatele unei pungi cu boabe de cafea, tot nu ar fi de ajuns. Sora ei a plecat la şcoală de dimineaţă purtând o haină impermeabilă de un roşu bătător la

ochi şi un rucsac mic; a strigat de pe scări „Au revoir", iar mama lor i-a răspuns „A bientôt, chérie". Chiar şi tatăl lor s-a contaminat: în dimineaţa de după sosirea lor, în timp ce mama ei pregătea croasanţi pentru micul dejun, înveliţi în ziarul *le Monde,* acesta s-a dus la frigider să ia un tub de concentrat de suc de portocale pentru a sărbători evenimentul. Eve, care e prea grasă ca să mănânce croasanţi, şi-a pătat cămaşa uniformei cu marmeladă şi a aşteptat temătoare să vadă în ce va aduce mama lor ceaiul. Se pare că asta făceau toţi. Când mama lor a pus pe masă un ibric de cafea din tinichea, şi-au ferit privirea şi până şi Phoebe a tăcut.

N-are rost. Eve a riscat degeaba. Necăjită, sigură că va fi prinsă, decide să cumpere totuşi ceva, iar în viitor să acţioneze mai bine, să fie mai bună, să fie mai puţin ea însăşi şi mai mult ca Phoebe, cu orice preţ.

Cabinetul e încă închis; Hedley ia masa cu membrii colegiului. Jean, a cărei conştiinciozitate depinde nu atât de simţul datoriei, cât de frică, se uită la ceas şi îşi muşcă buza. Fără să-şi ia hârtie sau chei, se grăbeşte să coboare la avizier. Un anunţ mai vechi o informează despre o cursă de broaşte ţestoase interuniversitară; din consideraţie pentru broasca bibliotecii St Thomas — care, deşi fusese odată binecuvântată

de către Gerard Manley Hopkins, s-a clasat a nouăsprezecea — rupe anunțul. Apoi se întoarce în Cabinet pentru a-şi scrie bilețelul.

Unu şi jumătate
HG — verific memoriile lui Cauldrake în Bibl. Şcolii Divinity, sau în altă parte dacă ~~nu~~ sunt de negăsit. În caz că Boris L. le-a adus înapoi... ~~Scuze~~
Sper că e satisfăcător. Ne vedem mai târziu. Jean.

Zece minute mai târziu Jean a trecut de aureolele pastelate din Oriel Square fără a fi observată şi a intrat în piața acoperită.

„Brânză Brie, o bucată întreagă", se gândeşte ea, trecând pe lângă o vecină, Ginny Rice, care avea o atitudine neobişnuit de ştrengărească în magazinul de articole de călărie. „Dar nu una de calitate bună, nu de Meaux; aş vrea eu! O brânză cu mucegai? Gorgonzola? Prea scumpă, şi vor strâmba din nas, dar nu iau brânză daneză. Ceva vechi — a, nu, asta-i pentru nunți. Poate Cheddar, ca să pară ca mă străduiesc? Una bună. Nimic nepasteurizat — s-ar putea să le vină de hac bătrâneilor. Deşi... "

Această piață îi aduce aminte de perioada în care Victor îi făcea curte. Când a venit pentru prima dată aici, în urmă cu aproape două decenii, mută de uimire, regimul ei alimentar era format din supele

făinoase de la Colegiul Somerville, pachete învelite în hârtie maro, care ieşeau în mod jenant în afara sertarului de la birou sau prăjitură cu fructe şi morcovi de grădină încă reci din cauza aerului de Lancashire; pachete de biscuiţi cu ghimbir, sărați, cu care se îndopa pe malul râului. În primul trimestru nu a vorbit aproape cu nimeni; a încheiat o prietenie de scurtă durată cu o altă fată de la gimnaziu, care şi-a găsit apoi prieten şi a început să n-o mai bage în seamă: după asta, n-a mai fost nimic.

Apoi, în primăvara ultimului an, în trimestrul Hilary[1], a intrat o dată într-o mansardă unde şi-a dat seama că e singura femeie în faţa unui public masculin. Unul dintre ei, cu pielea închisă la culoare şi mohorât — cu o înfăţişare de indian, a bănuit ea, simţindu-se o persoană de lume — şi-a dat scaunul în spate hârşâindu-l de podea şi s-a tot ridicat. Era de pe atunci mai în vârstă decât este ea acum: un uriaş străin, elegant, cu părul negru. În zăpăceala ei, a rămas la prelegere, dându-şi seama mult prea târziu că nu era totuşi despre *Gawain*[2], ci despre un aspect de

[1] *Hilary Term* este al doilea trimestru de studii la Universitatea din Oxford. Durează din ianuarie până în martie, iar numele său provine de la Sf. Hilary din Poitiers, care se sărbătoreşte pe 14 ianuarie (n. tr.).

[2] Nepot al regelui Arthur şi Cavaler al Mesei Rotunde (n. tr.).

neînțeles al transportului maritim din antichitate. Bărbatul negricios, la ale cărui glume de profesor spuse cu un accent puternic ea zâmbea politicos, era, se pare, coordonatorul acestei întâlniri. Cum ar fi putut să plece?

Când a întâlnit-o săptămâna următoare, zăbovind pe scară, a invitat-o la ceai, ceea ce a fost o surpriză pentru amândoi. Accentul său rămăsese la fel de puternic ca în ziua în care a ajuns în Anglia, un băiat de zece ani fără nici un ban, cu moartea pândindu-l la fiecare pas. Era cel mai trist om pe care-l întâlnise vreodată, pe bună dreptate. Turta dulce, şunca (credința lui scăzuse recent: nu şi-o putea permite, dar nici nu-i putea rezista), castraveciorii murați şi dulciurile cu miere erau mâncăruri noi pentru ea, inventate parcă pentru a hrăni dragostea. El le cumpăra de la magazinul nemțesc cu delicatese din piață, un loc de care auzise doar vag şi de care-i era oarecum teamă. După asta, în anul dinainte de naşterea primului copil şi de instalarea ceții, mergea acolo în fiecare săptămână să-i aducă lui mici tratații, momeli, recompense şi cadouri de consolare.

Mirosul de dezinfectant şi rumeguş al pieței şi măcelăria simplă îi aduc aminte de soțul ei, deşi de când a descoperit magazinul de brânzeturi Grove's, a căpătat alte asocieri. Dacă se grăbeşte, scuza ei s-ar putea să țină. Este însă nevoită să se întoarcă la tot

pasul doar ca s-o evite pe Lady Scott — care, în afara faptului că e soția directorului Școlii Worcester, mai predă încă latina la Școala de fete Oxford, inclusiv lui Eve Lux — și până la urmă dă peste Margaret, îngrijitoarea-șefă de la colegiul lui Victor, care face curat pentru președinte și pentru câțiva dintre vecinii familiei Lux.

Margaret are preferatele ei.

— Înțeleg, spune ea, cu buzele strânse, după ce Jean enumeră repede invitații din seara asta. Și fetele vor ajuta?

— O, da! zice Jean încântată.

— Și ce vei servi? întreabă Margaret, cu nasul înroșit și cu rea-voință.

— Nimic, până acum! spune Jean cu stângăcie, fiind conștientă că acum colegii soțului ei vor fi luați drept martori ai haosului eschilian de la numărul unsprezece.

Se scuză și-i mulțumește lui Dumnezeu că cei de la St James livrează vinul direct din pivniță și că paharele i-au fost aduse acasă de către Beatty, băiatul chelarului, de câteva zile. Cumpără doi ciorchini uriași de struguri negri și albi și descoperă că, în cazuri de urgență, chiar și cele mai nenorocite brutării îi vor livra biscuiți cu brânză și cincisprezece baghete franțuzești la cabina portarului, la ora șase. Le va trimite pe fete să le aducă, deși Phoebe se va

încăpățâna mai mult ca sigur să le folosească pe post de suliţe.

Într-o secundă va ajunge la Grove's, un sanctuar rece şi puturos de cruste de brânză noduroase, cu conţinuturi cleioase şi presărate cu mucegai, albe şi unsuroase, unde totul se reduce la gust, la onctuozitate. N-are nici un sens să irosească perfecţiunea pe musafirii ei, să le ofere altceva decât cele mai neinteresante brânzeturi, dar trebuie să-şi menţină reputaţia de gazdă imprevizibilă pe care şi-a creat-o. Cel puţin, spre deosebire de alte soţii de profesori de istorie, n-a insistat să-şi coacă singură pâinea în casă.

Helena, în timp ce se grăbeşte la un seminar, trece pe lângă o cabină telefonică, se întoarce şi deschide uşa. Se leagănă de pe un picior pe celălalt; podeaua cabinei răspândeşte un miros uşor neplăcut. Cu toate acestea, o buburuză se caţără pe partea exterioară a geamului. Cu privirea aţintită asupra ei, îşi caută portmoneul.

Cabinele telefonice nu sunt punctul ei forte. Îi ia ceva timp să se dumirească unde trebuie să introducă moneda. Unul dintre studenţii ei la cercetare trece în goană; ar fi trebuit să înceapă seminarul acum patru minute. Respiraţia ei agitată se răspândeşte în toată cabina. „Răspunde, răspunde", se gândeşte ea, în

timp ce telefonul sună încontinuu într-un birou al colegiului nu foarte îndepărtat. Inima o apasă îngrozitor; îşi spune „O să leşin până... "

— Alo?

Nu e nici pe departe vocea pe care o aştepta. Îngrozită, de parcă ar fi ars-o, trânteşte cu stângăcie receptorul în furcă. Îşi şterge gura uscată cu mâna şi iese împiedicându-se pe trotuar, strivind buburuza cu geanta. Dojenindu-se în gând pentru această nesăbuinţă — din cauza pericolului, a înspăimântătoarei lipse de control — aproape că păşeşte în calea unei furgonete de transportat mobila nu prea încărcate, îndreptându-se către strada St Giles şi colegiul lui Victor.

În ciuda presiunii timpului şi a musafirilor nedoriţi, gândul că merge în magazinul de brânzeturi este pentru Jean încântător de relaxant. Fără ca familia ei să ştie, vine aici în fiecare săptămână pentru vreo sută de grame de plăcere personală, cel mult două sute, pe care le mănâncă în picioare la masa din bucătărie, direct cu cuţitul. Mintea ei e plină de straturi de Roquefort, de Vignotte şi de Wensleydale. Zâmbind, ia colţul şi rămâne cu privirea aţintită în ochii tulburător de şterşi ai lui Eve, fiica sa.

— O, spun amândouă deodată.

Aproape că nu şi-au vorbit deloc de la întoarcerea lui Jean de la Paris. Eve roşeşte; Jean se dă înapoi.

— Ce Dumnezeu faci aici?

— Păi..., începe Eve, zadarnic. Caut... o carte, pentru şcoală...

Apoi, spre mirarea mamei sale, Eve scoate la repezeală o pungă de la spate şi i-o întinde, zâmbind plină de speranţă.

— Ce e?

— E pentru tine. Uită-te.

Încruntându-se, Jean scoate un pachet învelit în hârtie.

— Ce e?

— *Deschide-l*, spune Eve, deja nerăbdătoare.

Jean îşi strecoară mâna înăuntru şi rupe sigiliul. În interior se află un ceainic masiv, maro, cu o dungă alb-gri în jurul capacului, de parcă ar fi deja murdar.

Încearcă să spună ceva, dar nu iese nimic.

— E pentru tine.

— Da? Păi...

În locul lui îşi imaginează ceainicul roz al mamei sale, spart, acoperit de bucăţi de brânză şi zaţ de cafea, încă frumos.

— Mulţumesc. Foarte drăguţ din partea ta. Ce culoare frumoasă.

— Ce s-a-ntâmplat? întreabă fiica ei.

— Nimic. Mulţumesc. Sincer.

Eve o analizează îndeaproape, iar ea se străduieşte să scape.

— Uite ce e, spune ea. Dacă vrei neapărat să ştii... Phoebe mi-a cumpărat deja un înlocuitor.

— Când? Dar n-a avut când...

Eve se scarpină în cap nervoasă; chiar şi de la această distanţă Jean îşi dă seama că ar fi cazul să-şi spele părul.

— De la V&A[1] — în excursia de istorie de ieri, spune Jean.

Eve îşi simte faţa arzând de indignare.

— E un Wedgwood[2]. Sau mă rog, în stilul Wedgwood.

— N-am ştiut, spune Eve, încruntându-şi sprâncenele negre.

Jean ar vrea tare mult să se năpustească asupra lor cu o pensetă. Însă Eve e atât de refractară la încercările mamei sale de a o ajuta, spre deosebire de Phoebe, care savurează aceste momente, încât pur şi simplu nu merită osteneala.

Jean împachetează la loc ceainicul în pungă şi se uită pe furiş la uşa magazinului de brânzeturi.

---

[1] Prescurtare pentru Muzeul Victoria & Albert, Londra (n. tr.).

[2] Renumită firmă producătoare de servicii de porţelan din Anglia, cu o tradiţie de 250 de ani (n. tr.).

— Dar şi al tău e foarte frumos, spune ea.

Eve pare ursuză.

— Cum şi l-a putut permite? întreabă ea.

— A cheltuit ultimii franci pe care-i avea. S-a dat drept franţuzoaică. Acum, ar trebui... Se uită la ceas: patru fără un sfert. Nu uita de petrecerea din seara asta.

Pe furiş, Eve atinge cadrul uşii: partea stângă, apoi cea dreaptă — o superstiţie de-a ei.

— Francii pe care i-ai dat tu? întreabă ea.

Jean suspină.

— Nu asta contează, spune ea, dar Eve încă nu e mulţumită.

Jean mângâie marginea ceainicului urât, încercând să găsească ceva bun de spus despre el, când o femeie bătrână cu înfăţişare de vagaboandă trece pe lângă ele, lovind piciorul lui Eve cu punga ei de la Biblioteca Bodleian.

— De ce nu eşti la arhivă? întreabă Eve ţâfnoasă.

— Ştii, mă mai lasă să ies din când în când, spune Jean.

— Mai ştii eseul ăla despre *Casa umbrelor*[1]? Am luat un zece. Adică, zece minus.

---

[1] Unul dintre cele mai cunoscute romane ale lui Charles Dickens, în original *Bleak House* (n. tr.).

Jean dă din cap, neştiind dacă s-o compătimească sau s-o laude. Jean e nerăbdătoare să intre la Grove's; aerul din afara magazinului are o consistență cremoasă de amoniac şi lapte de capră.

— Ai face bine să te întorci la şcoală.

Intră în magazin. Eve o urmează.

— Ştiu. Dar...

— Doamnă Lux, spune vânzătorul mai în vârstă, cu vocea catifelată, ignorând-o pe Eve. Avem nişte brânză Pont l'Evêque care cred că o să vă placă. Să vă...

— Te *cunoaşte*? şopteşte Eve.

Jean are nevoie de intimitate. Se va lupta pentru asta cu orice preț.

— Eve, spune ea. Îți mulțumesc pentru ceainic, dar e foarte târziu. Hai, *du-te*.

Jean urmăreşte capul brunet al fiicei sale din spate cum îşi face loc prin mulțime, pentru a găsi o ieşire. Gândul la petrecere, la cârcotaşii ăia veşnic nemulțumiți — ca să nu mai vorbim de soțiile lor — îi dă fiori; în cel mai bun caz pot fi plictisitori la culme, dar la ea acasă... dacă trebuie să suporte această seară, va avea nevoie de susținere. Se gândeşte la Helena, prietena ei adevărată şi de încredere, şi se binedispune.

*

Două ore mai târziu, în dormitorul său împânzit de cărți, Eve stă pe pat, ținând în mână un ac deasupra unui chibrit aprins. Acul se înroşeşte, apoi devine auriu. Stinge chibritul, şterge acul de un şervețel şi apoi îl ridică în dreptul ferestrei: un vârf de suliță doar pentru ea. Apoi îl înfige, repede şi cu putere, în pielea albă a antebrațului.

În seara asta nu se va tăia; nu are nevoie decât de o picătură de sânge, o mică înțepătură ca să-şi mențină echilibrul. De altfel, va trebui să înmâneze pahare şi să zâmbească toată seara; trebuie să se mişte fără să aibă nici o tresărire, iar ultima şedință, cea mai dureroasă şi care i-a creat cea mai liniştitoare dependență de până acum, numai acum începe să se vindece. Şi-a inventat propriul său mecanism pentru a se descărca; o durere ascunsă, măruntă, controlabilă. Şterge sângele, admirând micul tăciune care îi înfloreşte pe piele; apoi, în oglinda dulapului deschis, se vede dintr-o parte, groaznic de şifonată, şi rezistă cu greu să nu se străpungă din nou cu acul. Nu asta e soluția. În schimb, mulțumită că durerea măruntă, localizată, nu o stânjeneşte, ia un pulover verde la baza gâtului din sertarul de jos. Simte umezeala sângelui în contact cu lâna, accentuându-i conştiința de sine. Apoi, pentru a-şi face curaj, ia o carte de pe raftul de deasupra biroului şi citeşte în şoaptă din *Şapte*

împotriva Troiei, o poveste fermecătoare despre fratricid.

Încă la universitate, deşi ar trebui să fie deja acasă, Victor e agitat. Îi e groază de petrecere; anul acesta e absolut necesar ca totul să meargă strună. Nu poate decât să spere că Jean nu-l va dezamăgi.

Tocmai şi-a petrecut cea mai mare parte dintr-un seminar căutându-şi cravata de rezervă, prefăcându-se că îşi căuta de fapt un prospect despre irigaţii. Jean a fost odată genul de soţie care îi lăsa rufele spălate, proaspăt călcate în dulap, pregătite pentru el. Asta se întâmpla însă când era tânără, smulsă de iubire din starea ei naturală de apatie — o etapă care a ţinut, dacă ar fi să socotească, în jur de patru luni. Acum îşi culege cămăşile din grămezile aflate în uscătorie, ascunzând haine cât de cât curate la universitate, pentru cazuri de urgenţă precum acesta.

Asta este partea pe care o detestă: pregătirea. Întotdeauna are impresia că nu poate respecta programul; că toţi ceilalţi au primit alte instrucţiuni, pentru care sunt infinit mai bine pregătiţi. În timp ce aranjează lâna maronie până când aceasta ia forma unui nod, se gândeşte la coşmarul pe care-l visează în fiecare lună mai, în care se află într-o sală greşită, cu subiectul greşit pentru examenele finale. Acest vis, şi aşa destul de neplăcut, e însoţit de o stare de

frică paralizantă care-i face palmele să transpire şi la ale cărei cauze pur şi simplu refuză să se gândească (cu toate că uneori, fără voia lui, îi vine în minte un gând: oare bătaia înfundată din urechea lui să fie *sunetul* acelui lucru pe care încearcă să-l ignore, de care nu poate să scape şi care iese la suprafaţă?

Clipeşte şi gândul dispare; îl face el să dispară.

Revine acum în prezent.

Aceasta este a treizeci şi patra petrecere a catedrei de istorie de la St James la care participă, dar o dată la trei ani, când el este gazda, e cel mai rău. De fiecare dată are impresia că este şansa lui de a fi în centrul atenţiei, de a se arăta cordial, tolerant, un tată de familie perfect, cum şi-a dorit întotdeauna să fie: admirat de colegi, respectat de studenţi, iubit, şi nu monstrul rece în care s-a transformat. Victor şi-a făcut o promisiune: nu e încă prea târziu. În seara asta, în prezenţa colegilor de la universitate — şi poate chiar a preşedintelui însuşi, care are cel mai greu cuvânt de spus în privinţa Prelegerii Sir Henry Spenser — se va arăta sociabil şi erudit, fără cusur: întru totul demn de această onoare. Asta, bineînţeles, dacă totul va merge bine. Speranţa, mai mult decât raţiunea, îi spune că aşa se va întâmpla.

Phoebe are propriile planuri pentru seara asta. În buzunarul blugilor, apăsându-i şoldul, se află o mică

umflătură învelită în folie de plastic pe care i-a dat-o Tamsin, o fată mai mare decât ea care a absolvit The Gate. A fost atât de uşor: Phoebe a salutat-o într-o seară când Tamsin a venit să-l ia de la şcoală pe fratele ei, un bâlbâit de la Phoebe din clasă, şi în doar cinci minute au plănuit totul. A făcut o alegere bună. Părinţii lui Tamsin predau etică; aceasta i-a explicat cu conştiinciozitate tehnicile şi alternativele, i-a făcut până şi o demonstraţie cu un pix verde cum să ţină produsul finit. Phoebe a exersat cu fulgi de orez şi cu şabloanele maşinii de scris ale tatălui ei.

E neobişnuit de cald în seara asta; simte că vara e pe sfârşite. Strânge între degete comoara ispititoare care-i umple buzunarul; pare ceva tare, impenetrabil. Până când Dorcas, prietena şi coinvestitoarea ei, va sosi, va fi mai mult decât pregătită.

Petrecerea, din câte se pare, a început. Colegii lui Victor şi soţiile lor calculate, îmbrăcate în flanele de lână care se poartă în Guernsey[1], au sosit împreună cu câţiva copii energici sub vârsta de doi ani, o grămadă de copii de trei ani care speră să intre în graţiile cuiva şi studenta lui la cercetare tulburător de agitată, al cărei păr lipsit de viaţă îi atârnă în trei cosiţe subţiri din creştetul capului. Cineva şi-a tăiat

[1] Insulă în Canalul Mânecii (n. tr.).

deja o bucată din roata pufoasă de brânză Brie şi firimituri de pâine ude din cauza strugurilor au rămas lipite de buzele şi de puloverele invitaţilor mai neglijenţi, care alcătuiesc de fapt majoritatea.

Zâmbind încordat la gluma în latină deloc rea, şoptită de studenta lui care are paharul la gură, Victor aude încet soneria. Nu-i dă atenţie — Eve se ocupă de nou-veniţi. În schimb, îl surprinde faptul că totuşi a auzit-o, în ciuda urechii cu care nu aude bine şi a pălăvrăgelii musafirilor. Se va concentra asupra prezentului, aşa cum îi spunea întotdeauna să facă Henry Glover, un om care a cunoscut fericirea. Chiar şi Victor trebuie să recunoască faptul că probabil seara aceasta va fi, în mare parte, una reuşită. Începând să jupoaie foiţa groasă de pe gâtul altei sticlei, se forţează să se relaxeze, să se lase luat prin surprindere.

— Victor?

Auzul său îi joacă feste, cu siguranţă. Stând cu spatele precum un copil care încearcă zadarnic să se ascundă, simte o mână fermă pe umăr.

Nu, se gândeşte el. Îşi ridică privirea; stă cu faţa spre perete, dar îşi imaginează cum îl escaladează, cum evadează şi lasă viitorul în urmă. E prizonier aici. Îşi spune: m-a găsit.

Şovăie cât de mult poate; apoi se întoarce cu greutate. Mâna îl strânge mai tare. Raymond Snow,

persoana cea mai dezagreabilă din lume, îi râde în față.

— Bună, Victor. M-am gândit să trec pe aici. Ce neglijență din partea ta să nu mă inviți.

Victor se prinde de marginea mesei ca să-şi poată ține echilibrul. Zâmbetul sfidător al dușmanului său sugerează că acesta a observat. Raymond Snow este în mod straniu neschimbat. Nici America, nici Liverpool nu l-au uzat; în ciuda a zece ani de cercetare academică foarte apreciată, n-a dobândit paloarea celor ce stau în lumina artificială a biroului. Cu ochii plini de viață, slăbănog, pasionat, arată la fel ca prima oară când l-a întâlnit Victor, stând la distanță la două locuri unul de celălalt pentru fotografia de înscriere, netezindu-şi părul mătăsos şi lins cu un pieptene alb de plastic. Un proscris, încă de atunci. Zâmbetul său este încă la fel de batjocoritor. E un om care s-a inventat pe sine, mustind de înşelătorii şi intenții ascunse; un Casanova greu de imaginat, un pericol pentru ei toți.

Lângă el, o femeie cu părul ciufulit, care pare îmbrăcată într-o bluză de uniformă şcolară, zâmbeşte cu expresia umilă a unui câine bătut. Pare prea searbădă, se surprinde Victor gândind şi reprimă acest gând. Raymond Snow nu o bagă în seamă nici

măcar atunci când îi întinde o farfurie. Parcă n-au mai mâncat de ceva vreme.

— Aşadar, spune el, înfigând furculiţa într-o felie subţire de brânză Brie. Tocmai am ajuns.

În spate, Victor aude, sau crede că aude, hohotul inocent al copiilor care se joacă şi al studenţilor politicoşi, dar n-o aude pe soţia sa. Oare e prin preajmă? Oare Raymond Snow a văzut-o? Îşi întoarce puţin capul în stânga şi în dreapta, dar se teme să nu atragă atenţia asupra ei. Inima i se zvârcoleşte în piept: un radar fără folos.

— O! spune el, simţind cum îi tremură mâna.

Poate că Raymond Snow a venit pentru o vizită, sau o prelegere ţinută de vreun coleg. Nici un seminar — chiar *o serie* de seminarii — n-ar fi prea rău, dacă asta înseamnă că la final va pleca.

— Bănuiesc că ai auzit?

Parcă s-ar uita în gura unui rechin adormit. Forţându-se să nu se dea înapoi, Victor dă din capul ciufulit.

— Aa..., spune el.

— De vineri, vinerea asta. Se pare că trebuie să încep numaidecât.

Mărunţeşte o bucată de brânză Stilton între feliuţe moi de pâine, ia o înghiţitură bună de vin şi îşi şterge buzele subţiri cu unul dintre şerveţelele albe ale lui Victor. Victor aşteaptă cu urechile ţiuind, dorindu-şi

să-i smulgă şervețelul şi să-l ducă în fundul grădinii ca să-i dea foc. Mintea lui refuză să înregistreze detaliile. În schimb, îşi observă cu interes propria încetineală: aceasta este, bănuieşte el, starea generală a oamenilor comuni.

— Deci, spune Raymond Snow triumfător, rezemându-şi un picior de un scaun greu de grădină şi întinzându-şi până la Victor mâna albă, acoperită de puf negru, cu vârfurile degetelor turtite. Exact ca-n prima noastră zi la Queen's.

Urechile lui Victor sunt pătrunse de un sunet asurzitor. Se uită încruntat la picioarele lui.

— Dă mâna cu mine, Lux. Suntem din nou egali.

Puțin mai încolo în grădină, Eve are un şoc. Fără să vrea, a început să le povestească unor foşti studenți ai tatălui ei cum Phoebe a sărit la un moment dat goală din piscina ei de joacă şi a fugit de-a lungul peluzei, zburdând prin curți şi printre arbuşti până în grădina facultății, unde i-a luat prin surprindere pe fostul preşedinte şi pe alți câțiva filosofi vârstnici care dădeau o raită.

Peter Dunbarbin, o stafie depresivă îmbrăcată într-un maiou lung de culoare maro, se înroşeşte din vârful urechilor până la baza gâtului. Athena Kouriakis, o absolventă oxigenată cunoscută drept Grecoaica Veselă, râde cu lacrimi.

— Şi câți ani avea atunci? întreabă ea, ştergându-şi ochii cu vârfurile degetelor.

— Patru ani, cred, spune Eve.

Îi pare rău că a început această conversație. Ar vrea să revină la discuția anterioară: o descriere a colecției de iatagane a unuia dintre numeroşii foşti soți ai Athenei, un capelan al colegiului. Aerul serii devine în mod simțitor mai rece; focul din felinarele de grădină împrumutate începe să joace şi să tremure în vânt. Sora ei a fost o netrebnică toată seara, pufnind cu superioritate când Eve a coborât în pantofii de şcoală şi îmbrăcată cu o fustă prea largă de la Laura Ashley, iar acum a dispărut în copacul de tisă pentru a bârfi cu Dorcas, lăsând-o pe ea singură să se ocupe de tot.

Eve se gândeşte numai la arme, balcoane de piatră ciobite şi salcâmi. Îşi reazemă obrazul de o frunză rece de iederă, trage cu putere în piept aerul liniştitor de piatră de calcar ce pătrunde din curtea zidarilor din spate şi se surprinde holbându-se printr-o gaură direct la un ochi imens şi înroşit.

Scoate un țipăt, deşi bănuieşte al cui e ochiul: Ralph Sorelson, un fost inginer arțăgos care locuieşte la două case de ei şi căruia îi place să vină în curtea zidarilor pentru propriile lui proiecte. „Nu mai nebun decât vecinul", după cum afirmă mama ei, acesta vorbeşte singur atât de tare, încât are o cameră

separată în Biblioteca Bodleian, şi merge cu spatele prin Oxfordul de Nord două mile în fiecare dimineaţă, din motive necunoscute de sănătate.

— Ce s-a întâmplat? întreabă Grecoaica Veselă.

Eve, ţinându-se încă de mâneca Athenei din cauza spaimei, se uită din nou la perete, dar ochiul a dispărut. Poate Ralph caută ceva cu care s-o împungă prin scobitură.

— Ar trebui oprit, spune Peter încet.

Tatăl lui Eve spune că Peter consideră că locuinţele din partea facultăţii ar trebui să le revină doar profesorilor tineri şi săraci — cum ar fi el, de exemplu.

— Vezi tu, dacă după regulamentul facultăţii el este doar un deţinător al unei poziţii, sau...

Eve dă din cap doar pentru a-i face pe plac, dar trebuie să rămână vigilentă. Aude un sunet strident, ca un metal care este ascuţit. O caută din privire pe mama ei, care zâmbeşte uşor lângă un cerc de copii de câţiva anişori, cu obrajii rozalii. Nu poate avea încredere în ea să menţină controlul. Tatăl ei, pe care de asemenea nu se poate bizui, stă în picioare lângă masă, scărpinându-şi cu nervozitate ceafa. Poate că băutura e deja pe terminate. Şi, cel mai rău dintre toate, Phoebe, care de obicei se dă în spectacol sau stă bosumflată, nu e de găsit pe nicăieri.

Oare ce pune la cale? Trebuie să existe un motiv de rău augur pentru absenţa ei. În stânga sa, zgomotul

de metal pilit se aude cu mai multă intensitate. În fața ei, tatăl său își scarpină gâtul din ce în ce mai puternic, de parcă ar încerca să înlăture ceva care s-a fixat acolo. Iar la dreapta ei, în afara mirosului de lemn vechi și muștchi de plante, se simte miros de țigări, sau tămâie, venind dinspre copacul de tisă. Dacă ceva iese rău la această petrecere, tatăl ei va scădea în ochii colegilor lui. Poate, în consecință, va ajunge să nu mai susțină Prelegerea Spenser — cea despre care se presupune că ea nu știe, dar de fapt e la curent. Phoebe va strica totul.

— Ce-ar fi să..., începe ea, observând că reverul lui Peter e închis greșit. Ce-ar fi să... ăăă. Ați văzut-o pe mama mea?

Grădina e plină de viață rece și ascunsă.

— Veniți pe aici, insistă ea, îndemnându-i pe Athena și pe Peter spre mijlocul peluzei.

Dacă mama ei ar supraveghea la rândul său petrecerea, dacă sora ei n-ar fi atât de nepăsătoare, atât de periculos de egoistă, Eve n-ar încerca de una singură să salveze reputația tatălui ei, făcându-se de râs.

— Peter, spune ea, disperată. Ăăă. Spune-mi, ce... ce părere ai despre...

Peter își suflă nasul și își inspectează batista. Athena îi părăsește fără nici un cuvânt și se îndreaptă spre un student arătos din anul doi. Eve aude un râs înfundat și șmecheresc din copacul de tisă. Clocotind

de ură, se întoarce şi o surprinde pe mama sa urcând scările dinspre bucătărie, afişând un zâmbet nemaivăzut.

Jean Lux stă în picioare pe treapta din capul scării, examinându-şi musafirii. Au sosit până şi ultimul student neatrăgător şi ultima soţie de profesor nemulţumită, dornici de distracţie. În ciuda aromelor de frunze uscate şi focuri în aer liber, este o seară caldă ca de vară târzie, de parcă Dumnezeu, sau preşedintele, s-ar fi îndurat de ei. Cu condiţia ca fetele, fiecare în felul său, şi soţul ei să se poarte aşa cum se cuvine, totul va ieşi relativ bine. Pe furiş, pe sub cămaşa largă, neagră, îşi desface ultimul nasture de la pantaloni. Tocmai a mâncat o mare bucată de brânză Fourme d'Ambert, inclusă cu conştiinciozitate pe lista de cumpărături pentru petrecere, dar se simte încă neliniştită.

Aceste seri o fac să se simtă deopotrivă o rebelă plină de resentimente şi o femeie demodată. Nu se pricepe mai bine decât la douăzeci de ani să flirteze cu studenţii sau să vorbească de la egal la egal cu studentele, când ea are de fapt — de parcă ar putea uita — de două ori vârsta lor. Celelalte soţii nu au încredere în ea; absolvenţii, decât dacă sunt politicoşi din cauza lui Victor, parcă o privesc doar ca pe cea

care dă paharele, sau cea care taie pâinea, un fel de servitoare care nu bârfeşte.

Victor, din câte vede, vorbeşte cu un bărbat slab care stă cu spatele la ea şi care nu pare a fi cineva cunoscut. Va sta deoparte. Cei doi sunt, în mod neobişnuit, aproape de aceeaşi statură, iar asta îi atrage atenţia, mai mult decât expresia îngrijorată a soţului ei. Se gândeşte la înălţime, la Helena. Se întreabă dacă a făcut bine ce tocmai a făcut.

I-a dat telefon. Nu îşi telefonează una alteia foarte des; în timp ce forma numărul, nechibzuinţa ei i-a dat un sentiment plăcut, dar spre frustrarea ei, Helena n-a părut încântată. Într-adevăr, era enervant de absentă, de parcă era preocupată de ceva mai important. Jean e obişnuită cu ciudăţeniile prietenei sale, cu tendinţa acesteia de a lăsa să-i zboare gândurile în mijlocul conversaţiei, încremenită la vederea unei urechelniţe care se chinuieşte să se ascundă sub o ţiglă, dar asta nu o linişteşte. Helena, care o poate înveseli mai mult decât oricine, era bombastică şi tăioasă: colegii antipatici ai lui Victor au rămas neanalizaţi, misterele fascinante ale vestimentaţiei lor şi ale soţiilor acestora au rămas necomentate. La finalul conversaţiei Jean se simţea neobişnuit de nefericită.

Apoi, în ultimul moment, cu acea hotărâre pe care Jean o admiră atât de mult, Helena a salvat-o. A spus, pe neaşteptate:

— Trec pe acolo.

— Da? a spus Jean. Vii... adică, eşti sigură? Ar fi minu...

— Trebuie, a spus Helena, orice ar fi însemnat asta. Cinci minute.

De la locul ei de pe ultima treaptă, Jean îi priveşte pe istoricii prost îmbrăcaţi, acri, care mai de care mai dubios. Cu puţin timp în urmă era pierdută printre ei, zâmbetul ei politicos devenind rigid, tânjind după linişte, intimitate, înţelegere, după o gură de aer proaspăt de grădină. Acum a venit momentul. Un pic nesigură, uşor speriată, zâmbeşte în sinea ei, în timp ce norii se adună.

Helena îşi dezleagă bicicleta mov, îşi ridică piciorul peste şaua mică şi porneşte. Trece cu vederea scârţâitul insuportabil de la draperiile din dormitorul lui Jeffrey. De obicei, acesta nu-i dă voie să plece seara de-acasă fără crize de furie şi istericale, dar, în acest moment, nu-i pasă.

O va face în seara asta. Oxfordul e plin de speranţă. E epuizată de griji, un câmp de luptă, secătuită de atâtea decizii luate şi apoi abandonate. Toată ziua aşteaptă sosirea nopţii, sfârşitul seminarelor şi cursurilor, al tensiunii continue, crescânde. Numai noaptea poate să gândească limpede.

Dar acum, zăpăcită din cauza şocului şi a propriei sale îndrăzneli, nu mai gândeşte, ci acţionează. Aproape că se mişcă prea repede ca să-i mai fie teamă. Vântul nopţii îi cuprinde mâinile, gâtul, ochii, precum mercurul. Nimic nu o va opri, nici teama unei prietenii pierdute, a unei pedepse sau a milei umilitoare.

În copacul de tisă, ferită de crengile de grosimea taliei, acele maronii încă umede şi sporovăiala adulţilor, Phoebe o ţine pe Dorcas care îşi varsă mațele.

— Te ţin, spune ea, ascultând vocile ascuţite peste zgomotul vărsăturilor. Îţi ţin părul...

Dorcas icneşte din nou, dar deja ultima picătură din votca lui Victor Lux se scurge printre ace pe podea.

— Cred... da, cred că sunt bine, spune ea, ştergându-şi gura de umăr. Drace, a fost... Crezi că e de la băutură, sau de la...

În întunericul profund din copacul de tisă, ochii lui Phoebe lucesc precum ochii unei veverițe, sau ai unui şarpe.

— Arăţi, arăţi ca un ş... , spune Dorcas, începând să chicotească. Ca un şşş, un şar...

Phoebe îşi înăbuşă zâmbetul cu mâna.

— Arăt ca un ce? spune ea. Un şş?

Trebuie să tacă, dar râsetele ca niște frunze argintii se încolăcesc la picioarele ei, spre creierul său, iar lumea devine dintr-odată nesigură și amuzantă.

— Un șșșar... începe Dorcas din nou. Potolește-te. Un șș, un șșar, un șșș...

— Un șerbet? Un șanț? Un șșșacal? Te prosteşti, spune Phoebe, imitând vocea tatălui ei. Ce vrei să spui, un șacal? Zi mai clar.

Tatăl lui Dorcas este constructor, iar acum trăiește în mare parte de pe urma noii biblioteci a facultății de engleză. Vocea lui nu seamănă cu a tatălui lui Phoebe, iar această imitație a pus capac.

— Am *spus*, gâfâie Dorcas, am *spus*..., dar e învinsă, neajutorată, spre deosebire de Phoebe, care a scos o hârtie de rulat țigări și ține în mână un chibrit pentru cele din urmă firimituri ciocolatii.

— Știu, spune Phoebe, ca un rege războinic într-un cort ticsit de arme. Ce-ar fi să agităm un pic spiritele?

De unde stă ea, cu fundul fixat într-o creangă de tisă îndoită, o poate zări pe sora ei ciudată cum se dă bine pe lângă adulți în mijlocul grădinii. Părul său arată ca o perie de toaletă. Bea suc de mere.

În dimineața aceasta, deși nimeni nu știe încă, mama i-a spus lui Phoebe că la finalul acestui an va merge la Bocardo, o școală liberală locală, cunoscută pentru arte, călărie și distracție.

— Şcoala la care merge Eve nu prea e pe gustul tău, nu-i aşa, draga mea? a spus ea. Ai putea să mergi dacă vrei, dar... ce zici, îţi doreşti asta?

— Ei aş, a spus Phoebe. Bineînţeles că nu.

— Aşa m-am... ne-am gândit şi noi. O să-ţi placă mult la Bocardo.

— Ştiu, a spus Phoebe, şi aşa şi era.

Dorcas, Ali Morris, care vrea să-şi vopsească bretonul albastru, şi Martha Moxon, care aproape că nu ştie să numere, toate merg acolo, mai puţin tocilarele. *Ele* merg la şcoala lui Eve, şcoala Oxford de fete, bineînţeles. Phoebe ar putea să meargă acolo doar un an — directorul vrea cu tot dinadinsul să-l înscrie pe fiul său plin de coşuri la colegiul tatălui lui Phoebe, aşa că i-a acordat lui Phoebe o bursă temporară în Artă, ce-o fi însemnând asta — dar va profita din plin de ea. Va fi minunat la Bocardo, toată lumea spune asta, şi costă o grămadă, ceea ce înseamnă că vor fi o mulţime de lucruri de făcut. Nu i-ar plăcea să meargă la şcoala Oxford de fete — chiar dacă ar invita-o, ceea ce nu se va întâmpla. Un loc înfiorător. Printre acele umflate ale crengilor care miros a pin, Phoebe o priveşte pe sora ei.

— Eve, spune mama ei, bluza ta...

Întinde mâna şi trage de material; Eve se dă înapoi.

— Numai asta ai găsit? Vrei ceva de împrumut?

Privirea lui Eve devine şi mai încruntată. Ştie că e urâtă, lâna groasă care pare să fi dat în clocot i se lipeşte ruşinos de şolduri şi de sâni, dar acum a fost examinată şi găsită dizgraţioasă, iar fierbinţeala din obraji înrăutăţeşte lucrurile.

Nenorocita.

Intră în casă călcând apăsat şi gândindu-se la lucruri care să o aline: din copacul în care se ascunde Phoebe nu rămâne decât o văpaie din cauza unei furtuni neaşteptate; tatăl ei ţine un discurs în care o laudă pe unica lui fiică adevărată; mama ei se grăbeşte să o ajute să împartă farfuriile şi îi vede braţul. Egoiste nenorocite, se gândeşte ea, turnând suc: destul de furioasă încât să scuipe în cană, dar, ca o fată cuminte ce este, se abţine, o şterge şi o pune deoparte. A adunat în sinea ei atâta dispreţ, încât se simte ca o smochină coaptă, gata să plesnească. N-are nevoie decât de o mică tăietură pentru a elibera tensiunea. Îşi menţine proaspăt în minte, ca o promisiune, un singur gând: delicateţea pielii.

Jean se mişcă încolo şi încoace la capătul dinspre bucătărie al grădinii când îl întâlneşte pe Victor. Pare îngrijorată. Victor nu e într-o dispoziţie bună.

— Ţi se pare că merge bine, ce crezi? îl întreabă ea.

Câteodată Victor îşi dă seama că e îngrijorată în prezenţa lui, dar la ce se aşteaptă ea oare? Să o lovească? Ştie că alţi bărbaţi fac asta, dar el nu e genul. Câteodată îl priveşte de parcă are impresia că ar putea s-o lovească, iar el ştie că în stările lui cele mai zbuciumate, cele mai violente, ar putea părea capabil de asta, dar nu este. De ce oare? Din cauza rasei? Sau a dragostei? Niciodată nu i-a explicat nimic din toate astea. Se teme că reacţia ei l-ar putea lua prin surprindere.

Îşi dă seama din felul în care se întoarce spre el, cu ochii aţintiţi asupra musafirilor, că nu s-a gândit aproape deloc la el toată seara. Începe să-şi muşte absent încheietura degetului.

— Nu face asta, Victor, spune ea, luându-i mâna cu blândeţe.

Urechea lui pare vătuită cu lâna galbenă şi murdară cu care e capitonată mansarda. Îşi scutură capul, dar nu spune nimic. Ea e cu aproape două decenii mai tânără decât el şi are, în spatele blândeţii, acelaşi dispreţ pentru slăbiciune ca şi Phoebe. Expiră zgomotos, ca un balaur; în gât are o senzaţie de înţepătură, de sufocare, pe care n-a mai avut-o până acum. Are pumnul strâns în buzunar; îl ţine acolo. Ea nu dă nici un semn că l-ar fi văzut pe Raymond Snow, dar cu siguranţă l-a văzut, cu toate că Raymond Snow n-a fost în apropierea ei şi pare că stă în

aşteptare. Ştie că nu trebuie s-o întrebe, dar incertitudinea e de nesuportat. Acum că Raymond Snow se află aici, nimic nu mai contează.

Pedalând cu repeziciune, Helena hotărăşte să nu se mai obosească cu uşa din faţă; va pierde timp. Se imaginează deja în grădină, în mijlocul evenimentelor. Va intra direct pe poarta laterală, hotărăşte ea, ajungând la barieră, pe care o găseşte părăsită. Nu există nici un portar care s-o lase să treacă.

Probabil că neghiobul se află la cina îngrijitorilor. Îşi şterge fruntea cu mâneca, îşi trece degetele prin părul din faţă, îşi curăţă nişte fire de pământ de sub unghii. Acum e cu adevărat dichisită şi au trecut zece secunde fără să apară nici un portar.

Respiră mult prea repede să mai poată gândi. Încet, îşi spune, încet, dar totul în ea, fiecare reacţie chimică şi fiecare mică pulsaţie o îndeamnă înainte. Nu poate încetini.

Unde *e* omul ăsta?

Fără să se sinchisească să se uite în jur, Helena ridică bicicleta ruginită la piept şi pe jumătate o aşază, pe jumătate o scapă de cealaltă parte a barierei. Apoi, un picior, o mână, două picioare, se caţără peste bare...

— Stai!

Cu un strigăt ameţit de bere, pe cărămizile de sticlă mată ale cabinei portarului se profilează silueta lui Arthur, care nu o recunoaşte fără robă. Ea îşi trage şi celălalt picior peste bara superioară şi sare de partea cealaltă, pe proprietatea privată.

— Stai! urlă Arthur din nou, în timp ce ea derapează pe roţile mici ale bicicletei, după colţ.

Ajunge la cărare şi deschide poarta laterală. Parcă cineva a trimis o flacără ca să-i anunţe: fiecare floare veştejită şi fir de iarbă electrizant este neclar, ca într-un abur fierbinte, şi totuşi toate sunt reale. Bicicleta soacrei sale se izbeşte de tomberoanele de gunoi, dar Helena se îndreaptă deja, repede şi de neoprit, către grădină.

— Deci, spune Eve plictisită. Vreţi să spuneţi că un lucru e... nu. Îmi cer scuze. Tot nu... puteţi să repetaţi?

Alison Williams, o fostă elevă îngrozitor de antipatică a şcolii Oxford de fete, acum în anul al doilea la Victor, zâmbeşte. Un coş din apropierea gurii sale, nedeprins cu această practică, începe să sângereze: o perforare strălucitoare pe suprafaţa grasă a pielii sale. Eve urmăreşte fascinată cum picătura se măreşte şi începe să lucească.

— Un lucru fie este purtat pentru că este un lucru purtat, fie este un lucru purtat fiindcă este purtat.

Exact aşa cum un lucru este fie un... lucru *iubit* — mâna ei se îndreaptă spre punctul sângerând; Eve nu se poate abţine să nu privească — pentru că este iubit — clipeşte greu, de câteva ori — fie este iubit pentru că este un lucru iubit.

În mod evident ea n-a fost în nici una dintre situaţii. Mintea lui Eve se încordează. Crede că urmăreşte raţionamentul, dar e acel gen de test mental pe care *ar trebui* să-l poată urmări; poate doar îşi imaginează că poate. Se teme că e mai proastă decât îşi dă seama. Peste tot în jurul ei sunt ochi care o examinează: ai mamei, ai tatălui, ai surorii, strălucind din copacul de tisă. Nu ştie ce întrebări să mai pună, toţi studenţii cu minte sclipitoare ai tatălui ei se află în altă parte, preocupaţi de vinul roşu şi de ei înşişi. Rana de pe braţ o arde. Dacă se infectează, ce i-ar putea spune unui doctor? Ar trebui să se simtă bine, dar tot ceea ce simte este o furie fierbinte, deprimantă, şi o dorinţă chinuitoare de a se întoarce în dormitorul ei, pentru a se complace în aceeaşi stare.

— Cel puţin aşa susţine Platon, spune Alison, afişând un zâmbet pătat de brânză Brie. Dar Toma d'Aquino...

— Te-ai gândit vreodată, zice Dorcas în copacul de tisă, expirând un firicel de fum, că locul ăsta, înţelegi, oraşul ăsta, e ca un strat de flori? Şi toată lumea e, ştii

tu, foarte înaltă, sau foarte scundă? Şi trebuie să fii înalt, altfel te vor..

— Nu, zice Phoebe.

Raymond Snow îşi ridică privirea din brânza Stilton înspre curtea zidarilor.

— Ciudat scârțâitul ăsta strident, îi spune lui Victor care deschide cu încordare altă sticlă. Eu n-aş vrea să locuiesc atât de aproape de colegiu. Nu că va trebui. Locuiesc în Park Town.

Cele două alei identice în semicerc din Park Town sunt, după Prelegerea Spenser, cel mai mare premiu al colegiului. Imaginându-şi o casă perfectă în stil georgian recent parazitată, Victor îşi încleştează mâna în jurul tirbuşonului şi aude paşi.

Helena se apropie. Aerul grădinii pare că se desparte în două în fața ei. Ce caută aici? se gândeşte Victor. Nu vrea ca ea să fie aici. Închide ochii.

— Eşti bine, Lux? întreabă Raymond Snow, uitându-se atent peste umăr pentru a găsi cauza suferinței lui Victor. Arăți rău.

Apoi o zăreşte pe Helena, trecând ca o furtună pe lângă casă şi îndreaptându-se către soția lui Victor.

— O prietenă de-a ta? îl întreabă, privind-o cu interes.

În timp ce Helena trece grăbită pe lângă el, nu o pierde din priviri.

Acolo, pe trepte, o aşteaptă Jean, zâmbindu-i duios. Aceasta îşi muşcă buza şi îi întinde mâna.

— Helena, îţi mulţumesc atât de mult că ai venit. Eu...

— Trebuie să vorbim, spune Helena.

— Păi, începe Jean, e prea târziu.

Helena, cu fusta foşnind, se năpusteşte printre absolvenţii nepăsători, spre castanul din fundul grădinii. Îngrijorată, Jean îşi şterge degetele de pantalonii de lână gri, îşi aranjează o şuviţă de păr argintiu după ureche şi o urmează.

Aici discuţiile monotone ale istoricilor sunt înăbuşite de insectele care se hrănesc şi de cântecul tomnatic al păsărilor. Se aude gălăgie şi din grădinile învecinate; în aer se simte miros de putregai. Jean trage de cămaşă şi dă la o parte un fir de glicină subţire ca hârtia. Apoi păşeşte cu atenţie în jurul castanului prin iarba deasă şi umedă, spre Helena, care o aşteaptă.

— Eşti... eşti bine? o întreabă.

Helena se întoarce. În lumina densă, violetă, ochii ei au ceva mormântal.

— Helena, draga mea, ce s-a întâmplat? Ar trebui să... ar trebui să fiu...

Iarba lungă foşneşte în jurul gleznelor Helenei, în timp ce aceasta se dă înapoi. Degetele ei rup o fâşie

plină de muşchi din scoarţa copacului. Trage aer în piept. Nu se va uita la Jean.

— Aşadar, spune într-un final. Eşti... bine?

Jean se încruntă dezamăgită. Emoţia sosirii Helenei şi un entuziasm de neînţeles au făcut-o să se aştepte la ceva mai mult decât asta.

— Păi, sunt bine, mulţumesc. Tu eşti... Tu ce mai faci?

— Hmm, spune Helena, jucându-se cu scoarţa copacului.

Gura i se închide cu un pocnet surd şi sec.

Ar putea continua aşa toată seara. Deşi Jean nu vrea să se întoarcă la petrecere, e ceva îngrijorător în comportamentul deosebit de ciudat al ciudatei sale prietene. Îşi dă seama că există un motiv pentru vizita Helenei.

— Ce s-a întâmplat? o întreabă deodată.

— Nu-i..., spune Helena. Nu-i...

Mica rezervă de răbdare a lui Jean scade şi se consumă.

— Ei bine, încearcă ea din nou, păstrând tonul scăzut. E clar că *s-a întâmplat ceva.*

Helena îşi întoarce privirea în altă parte. Gura îi tremură.

Jean păşeşte înainte, devenind deodată temătoare.

— Spune-mi. Spune-mi acum. Helena! Pentru numele lui Dumnezeu! zice ea cu o voce care nu mai

poate fi calmă. Eşti bolnavă, nu-i aşa? Cât de bolnavă?

— Nu... Nu sunt, spune Helena. Nu la modul propriu.

— O... Am crezut... Şi Jeffrey e bine?

— Da. Oarecum. Da.

Dacă nu e vorba de moarte, atunci...

— O, nu, spune Jean. Nu e vorba de Simon, nu-i aşa?

Bineînțeles: suferința ascunsă a văduviei Helenei, semnele pe care ar fi trebuit să le observe, toate asigurările ei înlăturate.

— Drace, am crezut, ştii tu, că — a trecut atât de mult timp, am crezut, dar nu şi pentru tine, bineînțeles — probabil că ți-e îngrozitor de dor de el — chiar credeam că ai trecut peste asta. Am fost atât de...

— Simon? spune Helena, îndreptându-şi spatele de trunchiul castanului. Nu simt ceea ce crezi tu că simt pentru el, dacă vrei să ştii adevărul. Nu mi s-a părut niciodată momentul potrivit să-ți spun asta, dar pur şi simplu nu simt.

— Nu?

— A fost un mincinos nenorocit, doar ştii, şi sincer, nu simt... nu simt decât uşurare de când a murit.

— O! Jean rămâne cu gura căscată. Vrei să spui...

— Pur şi simplu n-am spus-o. De asta am păstrat tăcerea.

— Am crezut că...

— Ştiu. Şi, apropo, dacă tu credeai că nu ştiam... ceea ce toată lumea ştia... despre relaţiile lui. Că a murit de fapt... bineînţeles că ştiam. A fost un om îngrozitor.

— Aşa credeam şi eu... Vreau să spun... De fapt, asta e. A fost o prostie să cred că nu ştii. Bineînţeles că ştiai. Credeam că-l adori. Era atât de fru...

— Mda. Normal că ai crezut, spune Helena. Doar toată lumea credea.

Jean dă din cap încurajator, dar faţa Helenei este împietrită.

— Atunci despre ce e vorba? întreabă ea, având iarăşi o presimţire.

Aerul pare prea dens pentru a putea fi respirat.

— *Care*-i problema?

Toate destăinuirile fiind aparent epuizate, Helena dă din cap.

— Trebuie să ştiu, spune Jean, încercând să pară pregătită. Spune-mi, te rog.

Helena respiră adânc. Pare ameninţător de epuizată.

— Mă... mă străduiesc, spune ea. Te rog. E... Nu pot...

O, Doamne, se gândeşte Jean. Cu siguranţă e ceva groaznic *pentru mine*. Helena mă părăseşte. Smulge o frunză care atârnă deasupra ei şi începe să rupă furioasă zimţi mici din ea.

— Te... te muţi?

Helena înghite în sec.

— Nu, spune ea, cu o încordare nervoasă a gurii. Decât dacă trebuie.

Ce să fie atunci? Jean se gândeşte la alte forme de trădare. Dacă nu e vorba de moarte, atunci cu siguranţă e vorba despre dragoste. Dar cu cine?

— Nu e... nu e Victor, nu-i aşa?

Aproape că-i amuzant, dar Helena nu zâmbeşte.

— Nu. Nu e Victor. Dar există... există cineva.

— Nu mai rezist. Nu-mi pasă cine... doar spune-mi cine-i?

— Tu.

Jean priveşte încremenită. Lângă ele, aproape sub picioarele lor, ceva începe să târâie, de parcă ar fi dirijat chiar de Helena. Apoi se aude un alt zgomot, care vine de data aceasta din gâtul Helenei: un fel de geamăt înăbuşit. Îşi lasă capul în jos şi, orbeşte, aproape strangulată de ramurile de glicină, se grăbeşte să plece.

Jean rămâne singură lângă castan.

— Eu..., începe ea.

Helena dă din cap, continuând să meargă.

— Eu? spune Jean.

Helena se opreşte. Spatele ei subţire pare răsucit în interior, de parcă s-ar strânge în sine.

— Nu mă face să repet, spune ea, cu o voce stinsă.

— Dar...

— *Te rog*. Uită ce ţi-am spus. Nu pot să cred...

— Dar cum să uit? ochii lui Jean încep să o usture, probabil din cauza efortului de a privi insistent. Dra..., dar nu poate să-i spună dragă, nici măcar drept alinare, nu după asta. Nu-i o observaţie pe care s-o poţi uita pur şi simplu...

— N-ar fi trebuit să spun niciodată...

— Dar *ai spus-o*, zice Jean. Tu... eşti?... nu pot...

Se aude o bufnitură ca de metal şi, în liniştea care urmează, cineva începe să plângă.

Într-o secundă, Jean traversează partea întunecată a grădinii şi se repede la masă. Fiica ei cea mică plânge în hohote pe iarbă, cu glezna prinsă sub piciorul de fier al unui scaun. Jean se lasă în genunchi lângă ea. Musafirii s-au reorganizat în mici grupuri sobre. O ia de mână pe Phoebe.

— Ce s-a întâmplat? o întreabă.

Phoebe, plângând cu şi mai multă forţă, dă din cap.

— Pentru Dumnezeu, strigă Jean la cei mai apropiați studenți, sunteți orbi? *Mutați scaunul.*

Cineva se apropie timid şi îl ridică. Odată piciorul eliberat, chipul lui Phoebe devine şi mai palid.

Şoaptele mângâietoare ale lui Jean se pierd în îmbrățişările ei. Victor îngenunchează stângaci şi încearcă să examineze piciorul rănit.

— Au! țipă Phoebe, îndepărtând piciorul de degetele lui butucănoase. Nu *pune mâna*!

— Pentru Dumnezeu, Victor, te rog, spune Jean, cu fața umedă. N-o *atinge*. Ai putea să-i faci rău... ce s-a întâmplat? Dragostea mea...

— Pare un pic julit, anunță Victor.

— Poate să-şi mişte degetele? întreabă cineva din spate.

— Poți să-ți mişti degetele, draga mea? întreabă Jean.

—Nu ştiu..., spune Phoebe, schimonosindu-se groaznic, deşi priveşte fix în direcția din care alergase mama sa.

Pe vârful piciorului ei e o pată întunecată aproape inobservabilă. Îşi întoarce privirea spre mama sa.

— Sunt strivite, geme ea.

Cu toate astea, degetele se mişcă.

— Slavă Domnului, şopteşte Athena astfel încât să se audă.

— Ce s-a întâmplat? întreabă Jean din nou. Ai căzut? Unde e Dorcas? Ea a...?

— *Nu*, se vaită Phoebe, ascunzându-se şi mai mult la pieptul ei. *Dorcas*? Nu ea...

— Jean, spune Victor grijuliu, e, ah...

Jean se lasă pe spate, ţinând-o încă în braţe pe Phoebe. Cu faţa impasibilă, ochii ei străbat chipurile celor adunaţi împrejurul lor. Apoi se opreşte. Privirea îi rămâne asupra fiicei sale celei mari.

— Jean..., începe Victor.

— Ce i-ai făcut? spune Jean, vorbind încet şi apăsat, ca pentru un debil mintal.

Toţi studenţii stau în încordare.

— Eu..., spune Eve.

— Aştept.

Din braţele mamei sale, scâncetul lui Phoebe se aude din nou.

— Mă doare aşa de tareee, îi şopteşte mamei.

— Nu mă..., începe Eve, plângând la rândul ei, frământându-şi mâinile de supărare. *Nu mă ajuta* şi a fugit jos din copac şi s-a izbit de mine, şi... scaunul *a căzut*. N-am putut să *previn* asta.

— Ea l-a împins, se vaită Phoebe. Peste mine!

— Aşa e? o întreabă Jean cu asprime.

Grupurile de studenţi încep să se împrăştie; câţiva dintre cei mai laşi se strecoară pe poarta laterală. Din poziţia avantajoasă de lângă masa de grădină,

Raymond Snow priveşte cu o sprânceană ridicată umbrele din capătul grădinii.

— Nu dinadins, suspină Eve, ştergându-şi faţa cu mâneca şi căutând cu disperare martori în jurul său, dar nimeni nu spune nimic. N-am vrut...

— *Ba* a vrut, spune Phoebe cu dispreţ.

Jean dă din cap aprobator, încet şi fără îndoială. Eve o priveşte înmărmurită, zăpăcită. Apoi, melodramatică şi lipsită de demnitate ca întotdeauna, Eve se repede prin mulţime, aproape izbindu-se de Alison Williams, se împiedică de treaptă şi se năpusteşte în casă. Toată lumea o priveşte în linişte; chiar şi Dorcas, coborând împleticindu-se din copacul de tisă, nu spune nimic până la plecare. Apoi pălăvrăgeala începe din nou: sugestii nepotrivite, cuvinte de alinare, lacrimile lui Jean şi ale lui Phoebe. Nimeni din cei de faţă n-a făcut cursul de prim ajutor şi nu ştie cum se face o targă. Cu toţii sunt de acord că dacă-şi mişcă degetele e semn bun, chiar excelent: o felicită pe ea şi se felicită între ei. Acum că Eve, zâna rău-prevestitoare cu faţa mânjită de muci, nu mai e, atmosfera e de sărbătoare. Se toarnă mai mult vin, la început cu discreţie; brânza Brie e devorată („După ce supravieţuieşti unei asemenea întâmplări ţi se face foame", spun ei, îndreptându-se către brânza Stilton); Dorcas cere să facă o tură cu scaunul ei cu rotile, dacă se ajunge la asta.

Oferindu-i-se într-un final ocazia de a-şi demonstra bărbăția paternă, Victor Lux o ridică pe fiica sa peste umăr. Clătinându-se puțin, o duce afară pe poarta laterală, pe aleea prăfuită, spre curtea zidarilor şi garajele membrilor colegiului. Jean îl urmează, ținându-i picioarele fiicei sale.

— O să ajungeți acolo în câteva clipe, îi asigură onorabilul J. T. T. Kramer, licențiat în litere, doctor în filosofie, doctor în drept civil, membru al Academiei Britanice, uscățivul vicecancelar adjunct şi preşedinte al colegiului lui Victor.

Sosirea lui neaşteptată i s-a părut lui Victor un semn bun, până când l-a zărit făcându-şi loc prin mulțime ca un proiectil, în direcția lui Raymond Snow. Chiar şi acum, cu Phoebe în brațe, nu se poate abține să nu se întrebe ce discutau şi de ce nu putea suferi aşteptare.

Cotul fiicei sale îl apasă pe umăr în timp ce aceasta le face cu mâna studenților. Îşi dă seama cu îngrijorare că gura ei se află chiar lângă urechea cu care nu aude bine.

Se opreşte să-şi tragă sufletul.

— Ştim... care e adresa exactă? o întreabă pe soția sa.

Spitalul nou şi strălucitor de pe deal s-a deschis de câțiva ani, dar, din fericire, Victor n-a fost niciodată.

— Bineînțeles că ştim, spune ea nervoasă.

Se apropie de grămada liniştitoare de fiare maronii — vechiul lor Volvo. Petrecerea s-a încheiat, dar se pare că nu toată lumea a observat. Un grup mare s-a oprit pe alee; alții, se teme Victor, ar putea sta la pândă în spatele porții.

— Ah, Jim, spune el, gesticulând neajutorat cu umărul liber. Mi-e teamă că...

Jim Kramer, cu ochii albaştri şi părul grizonant, este omul cel mai potrivit într-o situație de criză.

— Păi da, cum să nu! spune el, începând să dirijeze membrii colegiului şi studenții în josul aleii, către strada St Giles.

Victor, nevăzând prea bine din cauza părului fiicei sale, nu-şi poate da seama dacă printre ei se numără şi Raymond Snow. Se roagă să fie.

— Închid eu poarta în urma mea, strigă preşedintele, făcându-i elegant cu mâna. O să fie în siguranță totală.

— Mulțumesc, strigă Jean.

Victor, fără să se poată abține, se întoarce şi îi vede pe preşedinte şi pe Raymond Snow ocolind zidul arcuit al aleii, cu capetele apropiate într-o discuție. Şovăie.

— Hai, tată, țipă Phoebe.

Cei doi dispar după cotitură, lăsându-l pe Victor singur cu familia şi cu cele mai îngrozitoare temeri împlinite — cel puțin, cele mai îngrozitoare temeri până în prezent.

Nu cu toată familia însă. Unul dintre membrii ei se dezlănțuie în camera sa. Aruncă perne, papuci, chiar şi o carte, cu mai multă băgare de seamă, pe podea. Se roteşte în fața oglinzii şi se încruntă privindu-şi ochii de culoarea cojii de lămâie.

Hohotele ei de mânie şi de milă de sine care, acum că grădina a rămas pustie, nu mai pot fi auzite de nimeni, s-au redus la un şiroi continuu de lacrimi tăcute. Câteva minute cumplite, Eve a crezut că au plecat să cheme poliția. Apoi şi-a adus aminte de spital. Chiar şi în timp ce înjura şi plângea, era atentă la telefon. Părinții ei n-au sunat însă; nu sunt interesați să afle versiunea ei asupra lucrurilor. Acum casa e cufundată în liniște. Noaptea a învăluit grădina. Se ține departe de fereastră: ultima dată când a trecut pe la geam, a văzut pe cineva într-o rochie lungă strecurându-se pe marginea peluzei, cu mult timp după ce ultimii rătăciți plecaseră.

E prea supărată ca să-i mai fie frică. Se teme mai degrabă că părinții ei o vor lăsa singură toată noaptea. Şi-o imaginează pe mama ei cum trece furioasă

pe lângă cabinele telefonice din spital, în timp ce tatăl ei pur şi simplu uită. O arie corală, încurcată şi ermetică, pătrunde prin fereastra deschisă. Stă pe jos lângă pat, uitându-se spre locul în care, ascuns pe un raft, cuțitul finlandez pe care l-a furat de la tatăl ei stă în teacă, aşteptând să taie. Îl cercetează des. Chiar şi de la această distanță îi poate simți greutatea, tăişul.

Phoebe se întoarce de la spital ca o minunată martiră. La micul dejun, povesteşte cu detalii amuzante încercările ei stângace de a fura ciocolată din salonul asistentelor, în timp ce aştepta rezultatele radiografiei. Eve, care a încurcat-o din nou pentru că a lăsat afară toată noaptea brânza şi sticlele deschise, se uită pierdută la cerealele ei şi ia decizia să obțină transcendența. Simplul gând îi dă o senzație de gol în stomac, precum foamea; va face gimnastică o oră în plus, nu, mai bine o oră şi jumătate în plus în fiecare seară, devenind astfel diafană şi grațioasă. La finalul trimestrului vor fi examenele; va excela, biruind perspectiva ruşinoasă a eşecului, sau a plictiselii, sau a suferinței, şi nimic din ce se petrece acasă nu va mai conta. Viitorul ei, chiar supraviețuirea ei, depinde de asta.

Pe vremuri, Helena lucra din pură plăcere. Astăzi însă parcă un nor de cerneală sau o pânză de păianjen

țesută cu otravă o împiedică să ajungă la birou. Nu poate gândi. Nu se poate mișca. Stă în fotoliul din cabinetul ei, ghemuită ca o minge tare, uscată, înfigându-și cu brutalitate degetele în păr. Ca un filosof prost, așa cum știe câțiva, mintea îi stăruie neîncetat asupra a două adevăruri elementare:

Ce bine-ar fi fost dac-ar fi tăcut.

Ce bine-ar fi fost dac-ar fi murit la naștere.

Încearcă să-și golească mintea, să ignore sau măcar să evite rușinea dezgustătoare ce i se infiltrează în creier, îi strânge stomacul și o face să suspine adânc, cu fața între genunchi, cu ochii strânși și inima și mai strânsă. O, Doamne, se gândește. Ce am făcut?

N-a ieșit din cameră de la nouă dimineața, nu știe cum a ajuns aici sau ce a spus. A lipsit de la mai multe cursuri și un seminar, îi e teamă și să se ducă la geam ca nu cumva s-o vadă pe Jean — al cărei nume nici nu-l poate rosti fără să-i vină să-și dea cu capul de pereți — venind să-i aducă o scrisoare în care-i spune că prietenia lor s-a sfârșit și uitându-se întâmplător în sus.

Proasto, proasto, proasto, își spune, deși e mult prea târziu pentru asta. A pierdut tot.

Ceasul bate ora exactă, dar pentru ea nu mai există decât propria respirație și arcurile fotoliului ajustate de nenumărate ori, și nu-și înalță capul

decât după ce se stinge ultimul sunet. E oare două, patru sau mai târziu? De unde stă poate să vadă doar un pătrat din cerul înnorat deasupra vechiului zid al oraşului şi vârfurile celor mai înalţi copaci din Dumbrava Magdalen. Visează că zboară, apoi că e în cădere liberă.

Nu e încă întuneric afară.

Gregory Forfar, cel mai antipatic dintre studenţii ei la cercetare, se plimbă şi tuşeşte pe coridor. Helena şi-a încuiat ambele uşi, din interiorul şi din afara biroului, încălcând astfel normele de etichetă ale colegiului, iar acum zace într-un mormânt pe care şi l-a săpat singură, în timp ce el o caută pe scări. Nu poate să facă mişcări violente sau să urle prea tare, sau să plece, ceea ce ar fi o binecuvântare. Trupul ei este înfometat şi zornăie, ca o cochilie. Oare ce-a fost în capul ei? E prea târziu pentru regrete, dar vai, ce bine-ar fi fost dacă, dacă n-ar fi spus nimic. Şi-ar da sufletul pentru asta.

Jean şi-a petrecut ultimele şapte ore aşezată cu grijă la biroul de lucru, cu mintea înfierbântată. Din nefericire pentru ea, Hedley (cu fruntea lui înaltă şi arcuită, uşor asudată, cu mica lui barbă coptă care se albeşte cu fiecare oră) a ales să catalogheze azi o colecţie de psalmi din secolul al XVIII-lea, descoperită într-o cutie de pantofi într-una din camerele de

oaspeți ale colegiului, iar Cabinetul e plin de praf și de mormăielile lui, ceea ce n-o ajută deloc să gândească. Acum că toată agitația cu Phoebe și Eve s-a sfârșit, trebuie să reflecteze, își repetă ea, dar se simte năucită. Poate dacă se concentrează pe un aspect din conversația extraordinară de ieri seară, totul se va limpezi.

Nimic nu e limpede.

Unghiile ei, neatinse încă de când a sosit prima dată la Oxford, sunt acum roase până în carne; și-a ros nasturii de la manșetă; și-a supt verigheta — nimic n-a ajutat-o. De fiecare dată când Hedley iese din cameră, Jean scoate țipete sugrumate în direcția cornișelor; a fost de atâtea ori la toaletă pentru exclamații și țipete mute de uimire cu fața schimonosită, încât Hedley i-a spus (are o nouă prietenă tânără care cântă la violă și se crede un om de lume):

— Știi, Jean, dacă ești... dacă ai vreodată o, dacă ai nevoie de o, știi tu, o programare la doctor, oricând, nu ezita...

— Da, mulțumesc, cu siguranță așa voi face, spune Jean, plângând de-adevăratelea de rușine și din această cauză, spre îngrijorarea lui Hedley, e nevoită să se întoarcă la toaletă pentru a-și reveni.

Starea ei pendulează între confuzie, îngrijorare și un fel de exaltare uimită și amuzată: nici nu are vreme să înregistreze una dintre emoții, că aceasta

lasă loc alteia. Ce anume ar trebui să creadă? se întreabă ea.

Se apleacă peste chiuveta mica şi îşi examinează faţa în oglindă, încercând să ignore secţiunea ferestrei bisericeşti care se reflectă peste umărul ei. A fost crescută într-o familie de metodişti; capelele o stânjenesc. Chiar şi să facă pipi având capela în câmpul ei vizual i se pare lipsă de religiozitate, cu atât mai mult să se gândească la...

Helena. Dumnezeule.

Jean nu e o femeie incitantă. Are anumite roluri în care se regăseşte, în care se simte bine, sau aproape bine, cu toate că în trecut — când se certa cu Eve, sau când ieşea de sub plapumă de lângă un Victor devenit între timp nepăsător — s-a analizat şi s-a întrebat cum a ajuns să facă asta. Nici unul dintre aceste roluri nu presupune ca ea să fie considerată atrăgătoare, cu atât mai puţin...

— Jean, spune Hedley, cu gura foarte aproape de uşa de la toaletă. Jean? *Jean.*

— O...

O, Doamne. La naiba. La naiba. O, Doamne...

— Eşti... Totu-i... Eşti în regulă?

— Scuze, scuze. Da. Scuze. Erai...

— Da, eram. Ştii ce, dacă crezi că e ceva contagios...

Oare este? se întreabă Jean. Poate fi?

— Nu cred că...

— Păi, uite ce e. Dacă crezi că te-ai... odihnit destul, chiar e nevoie ca moştenirea lui Swanson să fie terminată azi. Dacă crezi că-i posibil.

Jean, cu gândul la iarba verde şi la cântecul păsărilor, cu imaginea chipului Helenei când i-a mărturisit, îşi aminteşte ca prin ceaţă de îndatoririle ei, de dosare, de lume aşa cum îşi închipuia că o cunoaşte. Iese din toaletă, îşi fereşte privirea şi se aşază amorţită la birou. Munca ei de astăzi se află în faţa ei pe registru: o scrisoare pe o foaie de hârtie cu antetul facultăţii care începe şi se termină cu „Dragă Helena".

— *Jean.* Pentru numele lui Dumnezeu. Poate slujba asta e un pic prea...

Jean îşi dă părul din ochi.

— Nu, nu, totul e cât se poate de bine. Scuze. N-am decât o... răceală. De fapt, ştii, spune ea, acoperind scrisoarea cu cotul şi întorcându-se spre el, nu merge chiar aşa de rău.

— Serios? Dă-mi să văd.

Fără tragere de inimă, Jean îi înmânează cartea cu coperte de piele care i-a mâncat ultimele opt luni din viaţă, iar în timp ce el începe să răsfoiască, ea observă o muşcătură pe pielea aparent jumulită de pe gâtul lui, întunecată ca o emblemă. O roşeaţă intensă, care s-a zbătut să iasă la suprafaţă toată ziua, se umflă, îi

străpunge pielea şi o învăluie. Se întoarce la biroul ei şi se uită fix la perete, pipăindu-şi obrajii fierbinți cu palmele.

Mintea ei se minunează, respinge şi neagă faptele în mod simultan; ar vrea să vorbească despre asta cu toată lumea şi să uite totul în acelaşi timp. Totuşi un lucru e sigur. Nu poate să o mai revadă vreodată pe Helena.

A patra săptămână

Oxford este însă un oraş mic. Drumurile lor spre casă coincid, amândouă vizitează şcoala The Gate şi sunt puține magazine de la care poți cumpăra căni din sticlă Pyrex sau elastic pentru chiloții de gimnastică. Tot se vor ciocni una de cealaltă la un moment dat, îşi spune Jean. Totuşi, nu există altă persoană pe care să-şi dorească mai mult s-o evite.

Nu mă feresc de ea, îşi spune, mergând spre serviciu cu greutate, prin învălmăşeala de la magazinele de pe strada Cornmarket: drumul care-i displace cel mai mult şi de departe cel mai lung. Agitată, se aşteaptă ca ea să răsară din forfota de la fiecare intrare, înaltă de trei metri şi necruțătoare, o Helena aşa cum n-a cunoscut niciodată. Îşi menține privirea asupra stâlpului falic al Bisericii lui Hristos care se înalță deasupra magazinelor de îmbrăcăminte şi a farmaciilor pentru a-şi detensiona mintea, dar aceasta

refuză să se calmeze. Helena, ai înnebunit? Ce-ai făcut?

Cel puțin acest drum îi oferă timpul necesar ca să reflecteze. Acasă nu poate face asta. Phoebe, a cărei gleznă s-a vindecat rapid, pare încă zdruncinată, în ciuda încercărilor ei drăgăstoase, dar oarecum lipsite de atenție, de a o îngriji. Eve, îmbufnată, defensivă, petrece din ce în ce mai mult timp în dormitorul ei şi atunci când coboară e chiar mai irascibilă decât înainte. Victor, în stilul său caracteristic, pare să nu fi observat; e mai cufundat în munca lui ca niciodată, lăsându-le pe Jean şi pe fiica ei mai mică să se înveselească şi să se aline una pe alta — şi chiar şi acest lucru e câteodată tensionat.

În cele din urmă, marți seara după cină, ceva se rupe.

Tot ce-mi doresc, îşi spune Jean, este o baie lungă cu uleiul meu de trandafiri — dar, gândindu-se mai bine, îşi dă seama că acesta e de la Helena, aşa că mai bine altceva — şi timp pentru a reflecta...

— Îmi trebuie ponei, spune Phoebe.

Eve, care tocmai îi înmânează mamei sale un teanc de farfurii murdare, înlemneşte. Jean simte cum se topeşte. Victor nici măcar nu-şi ridică privirea.

— De când? întreabă Eve, destul de brutal.

Ignorând-o, Phoebe rânjeşte spre Jean.

— Ştiu că pare surprinzător. Dar îmi doresc de mult unul... Ştiţi că în ultima vreme sunt tot timpul cu Dorcas, iar ea are doi...

— Mda, aşa-i, începe Jean. Dar...

— Iar tu ai zis că m-am descurcat excelent la lecţiile alea, şi ei au zis la fel, tu mi-ai spus asta.

— Da, ştiu, spune Jean, simţind cum tensiunile dezlănţuite ale vieţii sale de familie încep să o sufoce. Te-ai descurcat excelent. Au spus că ai un talent înnăscut, nu-i aşa? Victor? Îţi aduci aminte.

E adevărat. Faptul că ea, fiica unui inspector de canalizare a făcut un asemenea copil o uimeşte în fiecare zi.

— Dar...

— Şi ştii cât de mult îmi plac animalele şi am nevoie să fac sport, tu ai spus...

— N-ai avea nevoie dacă n-ai chiuli de la sport, spune Eve, care nu e nici ea o atletă şi nu şi-a dorit niciodată în viaţa ei un ponei.

Phoebe o scrutează cu privirea.

— Doar pentru că tu nu vrei ca eu să am unul, îi spune surorii sale, nu înseamnă că eu nu pot să am.

Punct lovit, se gândeşte Jean într-o doară, cu toate că în acest moment savurează un acces de mândrie (pe care l-a mai avut o dată sau de două ori în cursul zilei, când Victor se plângea de ceva, sau Eve părea îndurerată de ultimul ei eseu, aproape perfect). Nu

am decât treizeci şi nouă de ani, îşi spune. Nu s-a terminat totul pentru mine. Încă pot fi dorită. *Eu.*

— Şi, în afară de asta... au, spune Phoebe. Mamă, poţi să tragi scaunul ăla mai aproape? Trebuie să-mi sprijin glez...

Jean îşi revine pentru moment.

— Dar..., spune ea, în timp ce aduce un taburet din hol.

Nu dă curs impulsului de a-l trânti pe podea şi de a-i lăsa să se descurce. N-ar putea să se ducă să se plimbe? Cu toţii se uită la ea în aşteptare.

— O, nu ştiu. Victor?

Victor, cu o voce care exprimă mai multă iritare decât de obicei, spune:

— Phoebe, e ridicol. Unde l-am ţine? Cine ar avea grijă de el? Şi...

— *Eu* aş avea grijă, insistă Phoebe, cu lacrimi în ochi. Întotdeauna *spuneţi* că am nevoie de mai multă responsabilitate şi aşa mai departe, şi *o voi face.* O să-l *iubesc*...

— Nu mă întrerupe, spune Victor. Şi se spune „l-aş iubi", nu „o să-l iubesc". Ne aflăm pe teritoriul condiţional-optativului, şi dacă *am ieşi* din acest teritoriu, *ţi-aş spune.*

Eve a început să spele cu zgomot oala de cremă de zahăr ars, dar Jean îi observă în colţul gurii un zâmbet răutăcios.

— Phoebe, spune ea, draga mea. Noi...

— Te rog frumos să *nu* mă întrerupi, spune Victor. După cum spuneam, Phoebe, probabilitatea ca tu să ai într-adevăr grijă de un asemenea animal dacă ți l-aș cumpăra nu va fi ştiută niciodată. Nu ne putem permite un cal...

— Un *ponei*, spune Phoebe, ştergându-şi nasul cu un şervețel la îndemână.

— ...sau ceva apropiat şi e foarte puțin probabil să ne permitem vreodată. Ai idee cât de mult mănâncă? Furaje de sute de lire pe trimestru, improvizează el, iar Jean are o tresărire. Iar echipamentul? Ca să nu mai vorbim de costurile pentru grajd! Doamne Dumnezeule!

— Şi ia zi, adaugă Eve, de când ai început tu să...

— Asta nu te priveşte pe tine, spune Jean tăios.

Începe s-o doară capul, şi toate astea se petrec în timp ce viața ei din afară începe să se prăbuşească, fără ca nimeni să bage de seamă.

— Credeam, spune Phoebe, începând din nou să se smiorcăie, că vreți să fiu *fericită*. Vreți să fiu singura de la Bocardo? Izolată şi... şi *batjocorită*?

Jean se uită pierdută în depărtare. O, Doamne, se gândeşte. Ce-aş putea să-i spun dacă o văd? Oare eu am încurajat-o? Cum aş fi pu... O, *Doamne*...

— Nimeni nu-şi bate joc de tine, Phoebe, spune Victor.

Jean, observând distrasă tonul vocii lui Victor, revine pentru a sări în ajutorul fiicei sale.

— Uite ce e, spune ea. Ştiu că... Ştiu că ţi se pare destul de... greu să faci faţă la Bocardo. E o şcoală... o şcoală pentru cei cu dare de mână.

— Pentru bogătani, spune Eve. E ridi..

Jean dă dezaprobator din cap spre ea şi îi zâmbeşte lui Phoebe, simţind o piatră pe inimă:

— Presupun că...

Chipul lui Phoebe se luminează. O apucă de mână pe Jean şi râneşte.

— Şi, oricum, spune ea, avem... există *un loc* unde am putea să-l ţinem.

— Unde? întreabă Victor. Ia zi!

— La Port Meadow? propune Jean. Oamenii îi mai ţin acolo, cred. E de-a dreptul imens. Şi foarte verde. Deşi unde...

— Ştiu, spune Phoebe. Ştiu eu un loc!

— Nu te prosti, spune Victor.

— În grajdurile colegiului! spune Phoebe triumfătoare. În satul Binsey!

Dezgustată, Eve se întoarce cu spatele. Victor clipeşte şi îşi scutură capul, un gest pe care Jean crede că l-a văzut de fiecare dată când ea a avut vreo sugestie frivolă sau şi-a exprimat vreo dorinţă pentru ceva ieşit din comun. Îi mângâie lui Phoebe degetele goale de la picioare, în timp ce Victor spune:

— Foarte puțin probabil. Grajdurile alea sunt dezafectate. Cum aveai de gând să schimbi asta?

Phoebe nu se grăbește. Își suflă nasul fără să-l șteargă bine, își dă cu balsam de buze, își pipăie glezna cu băgare de seamă.

— Ba sunt folosite, spune ea într-un târziu. Chiar sunt. Președintele își ține caii de vânătoare acolo.

— De unde știi asta? întreabă Eve cu dispreț.

Phoebe scoate bărbia înainte și o privește cu ochii întredeschiși. Jean, ale cărei gânduri s-au întors din nou la Helena și la întrebarea ce se va întâmpla joi, zi în care iau masa de prânz împreună la carantină, se întoarce către fiica sa:

— Phoebe, o somează ea.

— L-am întrebat, spune Phoebe.

Se pare că Phoebe, care la urma urmei e fina președintelui, a primit din partea acestuia o felicitare de însănătoșire și a decis să-i telefoneze pentru a-i mulțumi. În ciuda faptului că nu-și amintea bine numele lui de familie, a convins un portar să-i facă legătura la reședința lui.

— M-am gândit c-ar vrea să afle de problema noastră, spune ea. Așa că i-am zis.

— *Ce* i-ai zis? întreabă Victor, care își dă seama chiar și cu urechea lui înfundată că a început să

strige. Problema *noastră*? Ce-o să creadă? Copil nătâng, ce-ai făcut?

Încercările lui Jean de a-l calma nu fac decât să înrăutățească lucrurile. Poate că Victor, așa cum știe că bănuiește și ea, e supărat din alte motive pe care nu le poate discuta cu ea. Gândind la rece, presupune că ar putea să-și permită un cal — unul mic, sau unul bătrân. Locuiesc într-o casă care aparține colegiului; educația fetelor nu presupune decât o intervenție cu numele din partea lui; vacanțele și le petrec în mod deprimant la cabana tatălui lui Jean. Veniturile lui sunt mici, dar, din fericire, cheltuielile lor sunt și mai mici. Însă, doar ideea în sine și implicarea președintelui l-au panicat. În plus, trebuie să termine un articol despre justiția feudală, care s-ar putea dovedi cu adevărat inovator. Nu mai poate suporta să stea nici un minut acasă.

Cu toate acestea, știe că nu va putea lucra nici după ce intră în facultate. Nu mai are liniște. Când stă nemișcat, dincolo de calmul apăsător și repetițiile la orgă, aude uruitul unui motor necunoscut. Raymond Snow e prezent peste tot în jurul lui: în ochii întunecați ai lui Lenin de pe afișul pentru o piesă studențească lipit pe toate ușile, pe ornamentele lucioase de pe acoperișul capelei bisericești, în gurile căscate ale burlanelor, în umbrele din spatele fiecărei ferestre cu zăbrele. Ca un mire fantomatic în drum

spre altar, trece solitar de statuile cenuşii din curtea Laudian spre grădini.

Nu are chef nici de grădini în seara asta. Sunt prea pline de viaţă. În schimb, se opreşte la porţile de la intrare, încercând să nu se gândească la murdăria din spatele lui. Se imaginează în faţa unui public format din colegii săi, demn de respectul lor. Ar putea să ţină Prelegerea Spenser la fel de bine ca şi Raymond Snow, ştie asta. Dacă ar avea subiectul potrivit, ar putea să ţină un discurs grozav. În tinereţe aşa se întâmpla — era faimos pentru asta — dar vârsta şi ruşinea l-au făcut să piardă această iscusinţă.

Îşi trece degetele peste lambriurile arcadei, ascultând foşnetul copacilor rari în lumina lunii. Degetele lui pipăie din ce în ce mai în spate, până când găseşte un loc preferat în lambriu, o formă netedă ca un ou printre romburile cioplite. Aceasta a fost alături de el în momente grele: cu Jean, cu fetele, prima dată când a avut de-a face cu Raymond Snow. O atinge pentru a-şi aminti de norocul său: că există un loc în care învăţătura înseamnă totul, în care a fost primit cu braţele deschise. Ar fi putut trăi ca sora lui cea săracă, prea recunoscător pentru simplul fapt că i-a fost dată viaţa ca să mai admită că e însetat de cunoaştere sau de frumuseţe. El, Victor, se bucură din plin de ele. A lăsat în spate trecutul înspăimântat şi înfometat. Cu

toate astea — pentru că nici un evreu n-are un asemenea noroc, sau poate pentru că nu şi-a arătat îndeajuns recunoştinţa — celălalt trecut al lui, mai recent, s-a întors ca să-l înghită, ca dragonul de pe poarta grădinii colegiului.

— S-ar putea să fiu bolnavă, spune Jean.

— Unde e cămaşa mea albastră? întreabă Victor.

Jean se întoarce pe-o parte şi închide ochii. E joi. Peste patru ore ar trebui să se întâlnească cu Helena la carantină, iar în acest moment mai degrabă ar umbla goală prin oraş decât să dea ochii cu ea în faţa privirilor sticloase ale acelor bărbaţi. Ruşinea ei pare să fi crescut. Emană prin toţi porii, devenind cu fiecare clipă mai arzătoare, hrănită de un izvor interior care pare să fie furie.

Nu se aştepta să simtă furie — dar, pe de altă parte, nu se aştepta şi nici nu voia nimic din toate astea. Oare Helena nu ştia că ceea ce aveau era foarte important? Credea că o prietenie ca a lor se câştigă cu uşurinţă? Şi cum se aşteaptă ca lucrurile să se remedieze, după ce a aruncat o bombă? Nu i-a scris nimic, n-a dat nici un telefon; nu cumva se aşteaptă ca Jean să vină la masa de prânz ca să-i ofere alinare? Ei bine, ar trebui să se gândească mai bine, fir-ar să fie. Dac-ar fi să-şi salveze prietenia, Helena este cea care ar trebui să facă următorul pas.

Jean îşi încleştează pumnii, hotărâtă să nu dea înapoi şi se gândeşte la cea mai gravă atrocitate: neputinţa înlocuirii Helenei. Cu cine ar putea Jean să vorbească despre toate astea? Cine altcineva o va ajuta să hotărască ce are de făcut? Din cauza ideii nebuneşti a Helenei, în faţa lui Jean nu se prezintă decât două opţiuni: suferinţa în urma pierderii sale sau ruşinea inimaginabilă a unei întâlniri. Nu-şi doreşte nici una, nici alta.

La naiba cu tine, Helena, se gândeşte. La naiba. Totuşi, năucă, începe să zâmbească cu capul în pernă şi nu se poate opri. Ea, care începuse să se simtă depăşită, prăfuită, este dorită. Dorită! chicoteşte ea cu nasul în puf.

— Nu eşti bolnavă, spune Victor.

Pentru a doua oară în săptămâna asta, Jean poartă cămaşa ei albă preferată. Pedalează către Cabinet ca un actor figurant într-o scenă de grup: cu spatele drept, gesturi clare ale mâinii, trupul îi e pur şi simplu un înveliş menit să fie văzut. Trebuie să facă ceva, hotărăşte ea: dacă nu pentru Helena, atunci măcar pentru ea. Îşi petrece dimineaţa îmbărbătându-se fie să meargă la prânz, fie să trimită un bileţel. Până la ora zece, îşi ordonă ea, sau unsprezece, sau douăsprezece, va face ceva.

Ora prânzului o prinde însă stând în raionul universitar al librăriei Blackwell, fără să fi trimis nici un anunț. I s-a părut un refugiu, dar îi cunoaşte din vedere pe unii dintre asistenți încă dinaintea căsătoriei. În fiecare colț, întâlneşte mămici care au copiii la The Gate, preparatori de la St Thomas, studenți ai lui Victor. Nu e în siguranță aici.

Totuşi, nu se poate rupe de acest loc. Respirând cu greu, incapabilă să afişeze o expresie de simplă curiozitate, citeşte două pagini îngrozitoare din *The Well of Loneliness*[1], apoi un eseu despre vampirism în arta Republicii de la Weimar, poezii despre petale în operele de tinerețe ale unui poet din Oxford şi un tratat de-a dreptul extraordinar despre atribuirea rolurilor în cuplurile de lesbiene de tipul *butch-femme*[2] într-un manual de psihologie al Universității din Nantucket. Cu fiecare dintre ele devine şi mai tulburată. Totul — pantofi, rimel, faptul că foloseşte una dintre bicicletele vechi ale lui Victor — pare încărcat de o semnificație nedorită. Trece în revistă toate

[1] În româneşte: *Izvorul singurătății*, unul dintre primele romane care tratează tema lesbianismului, scris de Radclyffe Hall în 1928 (n. tr.).

[2] Model de cuplu lesbian în care partenerele îşi atribuie rolurile de bărbat şi femeie. *Butch* provine din engl. *butcher* (măcelar) şi exprimă un comportament şi trăsături puternic masculinizate ale femeilor lesbiene (n. tr.).

denumirile care încep cu litera „I" într-un manual de medicină şi este înspăimântată.

Numai atunci când se surprinde căutând ceva despre Sappho, reuşeşte să se oprească. Zăpăcită, roşind, din ce în ce mai chinuită de gândul vinovat că Helena e singură la carantină, îşi face curaj să iasă şi se opreşte pe trotuar să-şi tragă sufletul. Un bărbat cu cămaşă maro şi o cravată exagerat de mare admiră aranjamentul vitrinei în stil bizantin. În spatele lui, o femeie subțirică verifică roțile unei triciclete ime se, în timp ce doi copii sobri o privesc de pe locul lor din spate, tunşi în stil castron ca şi mama lor, doar ceva mai ciufuliți, iar ghidoanele uzate se leagănă în sincope ascunse. Jean zâmbeşte încrezătoare fără să se uite la nimeni în mod special şi îşi dă părul din ochi. Nu are de ce să-mi fie ruşine, îşi spune. Pur şi simplu fac muncă de cercetare.

Traversează strada, uitându-se cu atenție mai ales în stânga, în direcția colegiului Helenei. Nu recunoaşte pe nimeni în fața librăriei de artă. Profită de această şansă şi se grăbeşte să urce.

Însă, după douăzeci de minute în care a examinat nestingherită trupuri de femei goale, nu se simte mai bine; nici măcar nu ştie ce simte. Se uită insistent la coapsele monumentale ale zeițelor romane, la fundurile frumoase ale femeilor pictate de Ingres, la sânii dezgustător de țuguiați ai sfintelor.

Nu simte nimic.

Chiar nimic?

Curiozitate. Invidie, poate; câteodată uşurare. E atrasă de vreuna dintre ele? Nu. Câtuşi de puțin. Ia o altă carte, de data asta despre Modigliani şi ezită. I-a plăcut dintotdeauna ceva la aceste femei alungite, cu feţele lor înguste, umile şi îmbujorate, dar aici e vorba de artă: se presupune că trebuie să-i placă. Mai mult decât atât, alte imagini, nedorite — umerii osoşi ai Helenei, încheieturile ei... ei bine, trupul ei, aşa cum îşi închipuie că ar putea fi — au început să o invadeze. Se întoarce. Asta nu e pentru ea.

La câteva străzi depărtare, Helena scrie:

Dragă Jean,
~~*Jean,*~~
~~*Dragă Jean,*~~
~~*Jean, eu*~~

Nici nu se pune problema să se întâlnească cu Jean la masa de prânz. N-a spus nimic, n-a trimis nici un semn că poate să accepte sau să ierte ceea ce i-a spus Helena, sau că doreşte s-o mai vadă vreodată. Impulsul Helenei este să scrie, dar fiecare încercare devine fie o revărsare de explicaţii şi autoanaliză, fie o notă rece şi formală, şi nu o poate trimite pe nici

una dintre ele. Jean ar trebui să-i arate că doreşte în continuare s-o vadă, dar tăcerea ei demonstrează destul de limpede că nu e aşa. Helena trebuie să accepte acest lucru. Trebuie.

O jumătate de oră mai târziu, Victor, traversând strada de lângă Biblioteca Bodleian, aproape că e trântit la pământ de băiatul care livrează poşta, care aduce o scrisoare trimisă de Helena — destinată soţiei lui, dar adresată în ultimul moment ei înseşi, sub privirile contrariate ale unui portar.

— Idiotule, mormăie el.

E însă tulburat: chiar anul trecut un fost elev pe care-l pregătea, părăsit de iubită şi băut şi Dumnezeu mai ştie ce, a intrat gol puşcă în trafic doar la câţiva metri de aici. Presa a împânzit locul, bineînţeles. Ar trebui să fie mai atent, mai ales cu urechea lui, dar chiar înainte să fi ajuns de partea cealaltă a şi uitat de precauţie. E neatent; să se salveze pe sine nu e o prioritate.

Ultima experienţă a lui Victor cu Raymond Snow e una pe care a încercat în mod repetat să o uite. Raymond Snow era altundeva — asta contează. Nu erau decât Victor şi Jean, plimbându-se prin iarba udă şi sălbatică, pe malul îndepărtat al râului Cherwell, acum şaptesprezece ani.

— Unde am lăsat-o oare?

Din geanta cu cărți a lui Jean ieşea în afară un portțigaret. Aşa începuse totul. Îi mai vin în minte câteodată, pe neaşteptate, cuvintele lui; îl fac să înlemnească de ruşine. Înainte să i-l scoată afară, într-o secundă, mintea lui a fost inundată de iubire: pentru că ea se gândise să i-l aducă lui; pentru că se plimba cu el în ciuda vremii rele; pentru că, după jumătate de an de reținere politicoasă din partea lui Victor, în ziua aceea se împlineau două săptămâni de când se culcau împreună, iar calmul ei liniştitor, tipic englezesc îl mişca până la lacrimi. Trase de încuietoare şi o deschise.

— Ce-i asta? întrebă el.

Pe partea dreaptă se afla un rând de țigări, toate imprimate cu o mică emblemă a Colegiului Queen: totul aşa cum trebuia să fie. Pe partea stângă însă, gravat în metalul ieftin uşor aurit, era un model pe care nu-l cunoştea: un desen în zigzag din linii curbe. Până la urmă, nu era portțigaretul lui.

— Jean? spuse el, în timp ce o barcă plină de studenți cu părul în vânt trecea în viteză pe lângă ei, vâslind spre un băiat care vorbea răguşit, înfăşurat într-o pătură, împrăştiind potârnichile. Al cui e ăsta?

— A, spuse ea într-o doară, privindu-l cu ochii ei minunați. E a unui prieten. Doar un prieten. O... dau înapoi.

— Înțeleg, spuse Victor, în timp ce ea continua să meargă. Simțea cum îl lasă forțele. Ce prieten?

— Ăăă, spuse Jean. Ăăă... Victor.

Fața ei era serioasă, de parcă şi-ar fi îndepărtat o mască.

— La dracu.

— Ce e?

— Ar trebui... *ar trebui* să-ți spun...

— Aşa se pare, spuse Victor, cu chipul crispat şi grav.

— Nu ştiam cum să-ți spun...

— Cred că trebuie să-mi spui.

— Iisuse. De unde ar trebui să... Raymond, spuse ea deodată.

Victor se lăsă pe spate sprijinit de un trunchi de copac, cu capul plecat şi mâinile între genunchi: poziția opusă unei rugăciuni. Asculta cum, la nici trei luni de când începuse să o curteze cu prudență, ea se culcase cu Raymond Snow, „de cinci sau şase ori". Totul începuse în tufişuri la un bal, chiar după examenele ei de sfârşit de an, şi se terminase — ei bine, din câte spunea ea, după două săptămâni, dar oare putea s-o creadă? Simțea cum durerea îi urca până în gât. Se gândi să-şi bage capul în apa râului, umflată de ploaie, ca să-şi spele gustul amar.

— Sunt... uimit, spuse el.

Apoi îşi închise ochii şi îi acoperi cu mâinile. Trupul ei palid, cu unduirile şi pliurile pe care el nu le atinsese până atunci, şi pe care aproape că nu îndrăznise să şi le imagineze, fusese profanat de acest bărbat...

— Nu înţeleg de ce eşti aşa de supărat, spuse ea. Doar Raymond şi cu mine nu o mai facem *acum.*

— Da... dar nu asta contează.

Amărăciunea îi înţepa nasul şi ochii.

— Mai degrabă plecarea la Harvard i-a pus capăt: geografia, nu alegerea. Nu fidelitatea. Faptul că *ai făcut asta de la bun început* e ceea ce contează. Am crezut...

— Ştiu ce ai crezut. Că tu vei fi primul... Ei bine, ai fi fost primul. Dacă te grăbeai...

— *Dacă mă grăbeam?*

— Păi, înţelegi ce vreau să spun.

Victor se abţinu cu greu să nu dea cu pumnul în copac şi să-l împrăştie în mii de aşchii. Doar gândul la satisfacţia distantă, răutăcioasă şi desăvârşită a lui Raymond Snow, printre norii aurii din New England, îl împiedică.

— Dar eu...

— O, Victor. Jean îi luă mâna mare în mâinile ei şi îi zâmbi, ca o femeie de două ori mai în vârstă decât era. Ştiu că... făceai ce considerai că e mai bine. Că erai... tandru. Dar, vezi tu, eu... deja, *tânjeam...*

Oare asta să fi fost? se întrebă Victor. Tandrețe? Poate că nu de asta — poate că nu de *el* — era nevoie. Crezuse că şi alți bărbați la patruzeci de ani erau, ca şi el, mai puțin pătimaşi.

Se pare că nu toți bărbații.

— Dar de ce naiba n-ai spus nimic? întrebă el. Parcă îți *făceau plăcere*... discuțiile şi toate celelalte. Păreau... potrivite.

Ca şi atunci, nici acum nu-l deranjează atât faptele, cât protagonistul. Ar fi preferat să fi fost oricine altcineva, mai puțin Raymond Snow — motiv pentru care, probabil, trebuia să fie el. A încercat să-şi spună că Raymond Snow, cel mai competitiv om pe care-l cunoştea, nu ştiuse de legătura ei cu Victor. Totuşi, nu prea avea cum altfel să ajungă la Jean; preda istoria la colegiul Queen, ieşea la un pahar cu membrii Societății Filologice şi locuia într-o cameră mică şi sinistră la capătul Şoselei Cowley, deasupra unei pescării (Victor se bucura mult în sinea lui de acest detaliu). Mai mult decât atât, probabil că se pregătea să plece în America atunci când s-a întâmplat; ştia probabil că asta era ultima lui şansă.

— Păi, da, spuse Jean. Bineînțeles că-mi făceau plăcere discuțiile, şi plimbările, tot. Dar erau atât de *curtenitoare*. Eu îmi doream să... încep.

— Mi-ar fi plăcut să-mi fi spus asta.

— Cum aş fi putut să-ți spun?

Au lăsat lucrurile aşa.

Oricum, în vreme ce Jean nu părea preocupată, pentru Victor acest lucru se pusese între ei, ca o infecţie urâtă pe care se făceau că n-o văd. Stătea la biroul lui la facultate, cu picioarele într-un sertar, depănând după-amiezile interminabile de încercări neîndemânatice, ceainăriile, plimbările cu bicicleta, când în tot acest timp Raymond Snow fusese prezent, pe trupul ei alb ca laptele sau în mintea ei.

Acum, tocmai când Victor începuse să se gândească încântat la o perioadă de linişte — Prelegerea Spenser, poate, şi faima pe care o va dobândi după; eventual chiar să petreacă mai mult timp cu soţia lui, acum că fetele au mai crescut — Raymond Snow a revenit. Dar oare a plecat vreodată? Sau poate ceea ce părea a fi întreg era de fapt găunos, adăpostind spori care acum ieşeau la iveală? Nu mai pot trece prin asta a doua oară, se gândeşte el. Nu voi suporta. Dacă Raymond Snow face un pas greşit, o să-l dau gata. O să le arăt eu.

A cincea săptămână

Ce pot să facă decât să-i găsească lui Phoebe un ponei? Jean se întâlneşte chiar cu preşedintele colegiului ieşind din cabina portarului; când acesta o întreabă cum merg pregătirile, e nevoită să pretindă că încă mai caută. S-a vorbit atât de mult despre „poneiul meu", cum îi spune Phoebe, încât acesta parcă se află deja printre ei, nechezând pentru a le atrage atenţia. În puţinele momente în care Jean nu-şi face griji în legătură cu problema din ce în ce mai stringentă a tăcerii Helenei, în care nu-şi închipuie o posibilă întâlnire, sau nu-şi dă seama cât de îngrijorător, cât de surprinzător de mult îi duce lipsa şi tânjeşte să vorbească cu ea: toate observaţiile irosite, întrebările nerostite (nu şi-a dat seama până acum cât de mult are nevoie de ea — e sănătos oare? se întreabă ea, oare aş fi putut preveni asta dacă aş fi

ştiut?) — în ciuda tuturor, poate că măcar o dată pe zi se bucură de această diversiune.

Eve, bineînțeles, se străduieşte să strice tot. Într-o dimineață, a ținut un discurs ciudat despre cât de nepractic e să ții un cal. Părea un fragment scos dintr-un discurs al lui Trollope; cunoscând-o pe Eve, acest lucru chiar e posibil. Asta, împreună cu un acces de îmbufnare, aşa cum zicea Eve „Eu nu vreau un nenorocit de cal, dar puteați *măcar* să mă întrebați şi pe mine", apoi faptul că exact a doua zi după ce Phoebe a primit vestea că va pica la toate materiile pentru nivelul al treilea la The Gate, „din cauza unei accentuate lipse de atenție", Eve se trezeşte la ora cinci, ca să recapituleze pentru un test, îndrugă întruna la micul dejun cât e de sigură că va pica şi, în seara respectivă, în timpul unei cine speciale, organizate pentru a-i creşte moralul lui Phoebe, insistă să-şi sune o prietenă pentru a dezbate cine va obține punctajul de nouăzeci la sută şi cine doar şaptezeci şi opt la sută — toate aceste aspecte şi nu ştiu câte altele o conving pe Jean că un ponei este tocmai ceea ce îi trebuie lui Phoebe. Aer curat, responsabilitate şi un lucru la care să excelezе: acestea îi vor scoate în evidență calitățile fiicei sale mai mici.

E de la sine înțeles că nu au destui bani. Cum ar putea să aibă vreodată? Aşa că Jean începe să strângă o rezervă secretă care era destinată diferitelor

sortimente de brânză pentru tot anul viitor, inclusiv Taleggio şi Chaumes şi alte specialităţi locale negustate până atunci. Vinde câteva cărţi vechi de lecturi obligatorii şi un inel cu ametist, dar tot nu sunt destui bani. Absorbită de născocirea altor planuri pentru a face rost de mai mulţi bani, îşi târâie neatentă picioarele prin burniţă către şcoala The Gate, la spectacolul anual de iarnă, *Dido şi Aeneas*[1], iar acolo, la intrarea principală, o întâlneşte pe Helena.

— O, spune Jean, care a uitat complet că au cumpărat amândouă bilete.

— O, nu, spune Helena, care n-a uitat, dar care pur şi simplu şi-a imaginat că Jean nu va veni.

În ciuda tuturor planurilor pentru când şi cum se vor întâlni şi ce va spune ca să-şi salveze prietenia — acea prietenie pe care Jean o regretă acum sincer — e total şi groaznic de nepregătită.

— Eu..., începe ea. Ai...

— Stăm în drum, spune Jean tăios. Hai să...

Se îndreaptă spre o parte a aleii, mai puţin circulată şi unde nu pot fi auzite, afară din calea valului de doctori de familie cu părul scurt, atent tăiat, şi a

[1] Operă a compozitorului englez baroc Henry Purcell (n. red.).

soțiilor de clerici cu cercei agățători, care trec, fără să știe nimic, pe lângă ele.

Helena se leagănă jenată pe marginea unui strat de rododendroni și de picioare i se lipesc bulgări de pământ. E copleșită de atâta dispreț de sine. Așteaptă ca Jean să spună ceva.

— Helena, spune Jean, răsucindu-și încontinuu cu degetele marginea fularului. N-am...

Plină de dorințe și regrete, Helena închide ochii. Articulațiile degetelor ei par umflate de atâtea lacrimi vărsate de părere de rău; își simte oasele fragile, de parcă un singur cuvânt rostit de Jean ar putea s-o pulverizeze. Nu pot să mănânc, nu pot să beau, ar vrea să-i spună. Te rog, ai grijă ce spui.

Jean, care pare oarecum jenată, dar, altminteri, neafectată, îi zâmbește afabil soției angajatului iugoslav de la curățătoria chimică, se joacă cu ceasul, se încruntă și se întoarce spre Helena.

— Deci, zice ea, ce mai faci?

— Bine, murmură Helena.

— Înțeleg.

Helena așteaptă, cu mintea amorțită și înverșunată. Ultimul an și jumătate de nebunie, de reverii continue și dorințe de necrezut, se scufundă înaintea ei, înghițindu-i viitorul. Jean, care îi zâmbește cu jumătate de gură, tușește nervos și stă cu privirea în pământ. Chiar dacă ar fi oarbă — ceea ce își dorește

din ce în ce mai mult, sau surdă şi, sincer vorbind, moartă, îngropată la şapte metri sub pământ, cu capul înainte, sub o grămadă de bolovani — tot şi-ar da seama cât de mult ar vrea Jean să evite asta. Îşi încleştează fălcile şi pumnii: ştie că gura ei nu e decât o linie crispată şi aspră, dar asta nu mai contează acum. Cu ultimele fărâme de stăpânire de sine pe care le găseşte, ia o poziţie verticală.

— A fost o greşeală, spune ea. Îmi pare rău. Te rog s-o uiţi cât... cât de repede poţi.

— Sigur, spune Jean, cu un mic zâmbet forţat, întrerupt. Ar fi cazul să...

Se îndreaptă spre amfiteatru nehotărâtă, deşi Phoebe va intra pe scenă doar după un sfert de oră. Grupuri de întârziaţi pe biciclete fosforescente, în jachete impermeabile, se grăbesc încă să intre pe porţile colegiului.

Helena dă din cap, golită de orice putere de socializare. Flăcările s-au stins; n-a rămas decât cenuşa. Îşi fereşte privirea arzătoare, coboară de pe marginea plumburie şi dantelată a stratului de flori şi porneşte spre amfiteatru.

Nu au locurile împreună; şi-au cumpărat biletele prea târziu pentru asta. Oricum, amândouă se află în jumătatea dreaptă a sălii: la depărtare de douăzeci de rânduri pe orizontală şi şapte pe verticală. Jean

este mai în spate, în stânga Helenei, aşa că îi e mai uşor, mai ales în pauzele dintre cântece sau în timpul monoloagelor şi a schimbărilor de decor, câteodată şi în alte momente, să se aplece înainte, întorcându-şi puţin capul spre dreapta şi, prin părul ciufulit, bărbile stufoase şi braţele cu binoclu, s-o vadă pe Helena, cu profilul ei palid, imperial, uitându-se drept înainte.

Pe scenă, într-o rochie neagră, drapată, care o avantajează, Phoebe urzeşte tragica nimicire a unui personaj într-un stil monoton, dar melodios: „sunt vrăjitoarea, tocmai a spus ea, nu o biată cerşetoare". Faţa Helenei rămâne neclintită. Nu lasă să se vadă că ar şti că Jean o priveşte, aşa că aceasta poate să stea pur şi simplu şi să se holbeze la ea, repetând ceea ce tocmai s-a întâmplat. Dacă ar fi fost...

— Pentru Dumnezeu, şopteşte Victor prea tare. Ce-ai păţit?

Jean se lasă brusc pe spate. Însă Victor, încărunţit şi cu genunchii lui mari, îşi întinde gâtul înainte şi, în timp ce o vede — *sigur* o poate vedea — pe Helena, continuă să se aplece şi să se foiască, aparent nemulţumit. Îi ia câteva minute să se potolească. Apoi, deşi ca niciodată Victor rămâne treaz, Jean e din nou liberă să se aplece timid înainte, aşteptând nerăbdătoare s-o mai poată vedea din nou pe Helena.

Nu ştie ce-ar fi trebuit să spună, ştie doar c-a procedat cu totul greşit. Şi-a dat seama că tăcerea din ultimul timp a Helenei se datorează furiei, ceea ce o înfurie şi pe ea: de ce *ar trebui* să ştie să reacţioneze la aşa ceva? Pe de altă parte, se teme şi să nu fi interpretat greşit totul. Oare e posibil — O, Doamne, să nu fie posibil, deşi această variantă nu prea stă în picioare — ca Helena să nu fi vrut să spună aşa ceva? Orice ar fi vrut să spună, ruşinea şi, la drept vorbind, teama lui Jean au înrăutăţit şi mai mult lucrurile. Dacă a existat vreo şansă ca Jean să-şi salveze prietenia, a ratat-o. Nu c-ar fi sigură că vrea să salveze această prietenie. Dar nici nu şi-ar putea imagina viitorul dacă n-ar face-o. În afară de asta...

— *Jean*, şopteşte încet Victor. Ce-ai păţit? La cine te holbezi? Vrei să încetezi, te rog?

Îşi apleacă din nou gâtul înainte, iar Jean îi adresează un zâmbet splendid pentru a-şi cere scuze şi a-l linişti, de parcă ar fi fost pur şi simplu distrasă, iar el se uită mânios către publicul din sală fără să o vadă însă pe Helena, deşi e probabil evident că Jean o priveşte insistent pe ea, pe cine altcineva decât pe ea, iar el într-un final cedează, dar fierbe încă de mânie, aşa că Jean trebuie să fie prudentă.

— Lipsită de glorie, de viaţă, de iubire, rosteşte Phoebe către celelalte vrăjitoare îmbrăcate în costume mai puţin strălucitoare decât al ei.

Una dintre ele seamănă un pic cu Eve, care a rămas îmbufnată acasă, făcând farmece. Oricare ar fi fost consecințele primei reacții a lui Jean, de surprindere firească, acum e evident că Helena nu mai simte ceea ce a pretins inițial. Orice ar fi simțit. Mai mult decât atât, Jean nu va mai şti acum niciodată, pentru că, primind o a doua şansă la intrare, din nou n-a reacționat potrivit, pentru a salva orice ar mai fi rămas de salvat sau, cel puțin, pentru a afla ce simte şi a simțit în tot acest timp Helena.

Ei bine, dacă Helena e supărată, Jean e de-a dreptul furioasă. Pentru ea totul e în regulă în ce o priveşte: *ştie* ce-a vrut să spună şi ce gândeşte acum. În timp ce lui Jean — şi asta probabil că i se citeşte pe chip, Helena ar trebui doar să se întoarcă să vadă, în loc să stea acolo liniştită — nu-i mai rămâne nimic. Nici o explicație, nici o prietenie, nimic. Poate că nu-şi doreşte ceea ce-şi doreşte Helena — sau şi-a dorit — dar, cel puțin, are dreptul la o explicație.

Sunt asaltat din toate părțile, se gândeşte Victor. Se mişcă cu greutate în scaun, întorcându-se cu urechea înfundată către sunetele disonante care vin dinspre scenă.

În primul rând de către fiica lui, cea linguşitoare şi încântătoare. Nu vrea să cumpere un cal. Nu doar din cauză că prețul e imens şi ar trebui să se

gândească la costurile pentru colegiul lui Eve (ca să nu mai vorbim de prețul revoltător al aparatului auditiv, pe care l-a zărit întâmplător într-un ziar), dar n-are nici un sens. O cunoaşte pe Phoebe. Luna viitoare o să ceară altceva — un casetofon, lecții de scufundare sau un avion de mici dimensiuni, iar ea şi cu Jean se vor ruga de el sau îşi vor bate joc de el din ce în ce mai mult până va ceda. Mai mult decât atât, o parte din el — băiețelul din East London, fiul vânzătorului de ace — îşi doreşte foarte mult să aibă un cal sau o fată care să călărească, dar nu vrea să fie acest gen de bărbat. În cinstea memoriei părinților săi, *olam le-shalom*, în cinstea micilor speranțe ale strămoşilor săi şi a sărăciei cinstite a clasei muncitoreşti din Anglia, care l-au salvat, nu va ceda în fața unui capriciu demn de un proprietar de pământ.

În al doilea rând, e asaltat de către Raymond Snow, profanatorul, care a stat deja o dată lângă preşedinte la Masa de Onoare. L-a văzut încercând să se apropie şi de ceilalți membri ai Consiliului, croindu-şi încet drum către Prelegerea Spenser. Îi va fermeca pe toți, cu zâmbetul pe buze, iar toată munca asiduă a lui Victor şi speranțele lui vor fi spulberate. Se gândeşte necontenit la tot felul de mijloace pentru a-l împiedica, dar se simte complet neajutorat. Are o senzație de sfârşeală.

În al treilea rând, de către Jean, care se zvârcoleşte pe scaun şi oftează. Victor ştie de ce. E prea deştept pentru cei doi. Cu toate astea, scos din sărite, nu poate să-şi zărească prada. Se apleacă din nou înainte, dar vederea îi e obturată de turbanul imens al femeii din faţă, aşa că renunţă, cu un gâjâit care se aude la depărtare de câteva rânduri. Jean poate să se tot zgâiască şi să ofteze. El cunoaşte motivul — numai că, slavă Domnului, nu ştie exact ce s-a petrecut. Numai faptul în sine e de ajuns; nu are nevoie să şi vadă. Îşi cunoaşte duşmanul.

Toate privirile sunt aţintite spre Helena. Cu toate că faţa şi trupul ei sunt îndreptate spre scenă — şi cu câtă ardoare priveşte spre dulapurile de recuzită de sub scenă, numai bune pentru ca o femeie înaltă să se ghemuiască şi să dispară înăuntru — poate să simtă, ca o ploaie de ace aprinse, privirile celorlalţi.

Din rochia ei parcă ies aburi. În spatele genunchilor, de-a lungul sternului şi pe ceafa atât de expusă e udă de sudoare. Întregul amfiteatru s-a impregnat de mirosul ei. N-a crezut niciodată în arderea spontană, dar în acest moment i s-ar părea bine-venită.

Dacă măcar n-ar fi spus ceea ce a spus, înrăutăţind şi mai mult lucrurile. În schimb, ştie că fiecare persoană din public i-a surprins chipul când stătea la intrare; toţi îi cunosc gândurile intime de parcă

creierul ei ar fi fost mărunțit și expus pe o planșă. A pierdut totul: mândria, orice șansă de scăpare, pe Jean, prietena ei adevărată, de suflet.

Privirile din spatele ei îi alunecă prin păr și pe șira spinării, dar o persoană anume nu o privește, nu o va mai privi niciodată. Totul s-a terminat. În clipa în care se va anunța pauza — doar prin miracol va putea aștepta atât de mult — va evada.

Când se lasă cortina, Jean sare în picioare.

— Ce faci, o întreabă arțăgos Victor, în timp ce în jurul lor părinții se sucesc și se ridică și strigă pe deasupra capetelor, ca niște păsări gigantice, caraghioase:

— Sven se duce în excursia la Knossos cu clasa A?

— Jerome își face toate temele la micul dejun; îi place să-și petreacă după-amiezele cu jocuri de matematică.

— Am găsit un magazin *super* pe Pusey Lane — practic, are numai abacuri. Abace.

O, pentru numele lui Dumnezeu, se gândește Jean, încercând să meargă pe vârfuri printre plasele de cumpărături ale vecinei sale pentru a ajunge la capătul rândului. Drumul ei către culoarul larg, din centru, este însă blocat de un om foarte în vârstă cu ochelari dubli, adormit pe un scaun pliant. Nu poate

să dea buzna peste el pentru că, lângă acesta, e așezată o femeie care îi poartă pică: o vecină care, cu ani în urmă, a fost rugată de mama unei fetițe de geniu de prin împrejurimi să-i găsească prieteni fiicei ei ciudate. A abordat-o pe Jean în legătură cu Eve, dar Jean a refuzat-o, iar aceasta s-a simțit ofensată. Bineînțeles că a refuzat-o — familia era isterică și Eve s-ar fi simțit groaznic. Era cel mai bun lucru pe care-l putea face pentru ea, măcar atât.

Acum, încercând în zadar să se ferească de privirea vecinei sale, e forțată să se întoarcă în cealaltă parte, în direcția lui Victor.

— Ce *faci*? întreabă el din nou.

— Nimic... Eu... vrei o înghețată? întreabă Jean, deși nu se găsește nimic altceva decât batoane de cereale și ceai rusesc.

Victor se încruntă și deschide gura, dar Jean și-a făcut deja drum printre lucrurile puse de-a valma pe partea laterală a sălii, sub ferestre, spre locul unde fusese Helena.

Locul său e însă gol. Jean se strecoară mai în față, sperând s-o zărească în mulțimea de fețe cunoscute care se îndreaptă în direcția ei, dinspre scenă. Răzbate prin culoarele strâmte din mulțime, zărind câțiva pensionari și o mămică timidă din clasa lui Phoebe, care ar fi vrut să-i spună ceva. Se simte groaznic de agitată, de parcă dintr-un moment într-altul ar putea

să uite să mai respire. Îşi duce mâna la gâtul înfierbântat. Totul atârnă acum de găsirea neîntârziată a Helenei, înainte ca ruşinea ei să devină de nepătruns. Trebuie să o vadă în seara asta cu orice preţ.

Însă aproape tot publicul s-a ridicat deja în picioare şi, în ciuda înălţimii Helenei, aceasta pare să fi dispărut. Jean ajunge în faţa sălii şi hotărăşte să încerce pe culoarul central. Trece cu paşi repezi de-a lungul scenei ignorând gesticulaţiile lui Victor şi prinde din urmă o gloată de părinţi care se îndreaptă spre ieşire pentru suc de portocale şi bârfe. Deja şi mai îmbujorată şi gâfâind mai mult decât ar fi vrut, Jean se grăbeşte în spatele lor, exersând:

Helena, nu vreau ca tu să...
Helena, să nu crezi că eu n-am...
Helena, îmi pare...
Helena, cred că eu...

— Jean, spune o voce din spatele ei.

Jean se întoarce atât de repede, încât aproape că se încurcă în propriile-i picioare şi se uită în sus. Rămâne cu gura deschisă.

— Ce mai faci? întreabă Raymond Snow.

Jean se uită insistent la gura, la ochii lui.

— Eşti în regulă? întreabă el.

— Eu... eu...

Jean e încolțită; cu fiecare secundă care trece, poate s-o piardă pe Helena. Ce caută el aici?

— Sunt, ăăă, bine, continuă ea. Tu ce... ce mai faci?

— Foarte bine.

Forțată de normele sociale şi de virginitatea pierdută față de un bărbat la care nu s-a prea gândit în ultimii şaptesprezece ani, Jean se străduieşte să răspundă. Îşi dă seama că trebuie să-l fi văzut destul de curând, deoarece înfățişarea lui curios de bine păstrată, de parcă s-ar îmbăia în formol, nu o surprinde cu nimic, deşi nu se gândeşte niciodată în mod conştient la el. Dar când să fi fost?

— Nu trebuia să fii în America? întreabă ea, examinând cu atenție şi din ce în ce mai panicată mulțimea. Adică... Ce... Ce... ce faci aici?

Pentru o clipă, zâmbetul lui sclipitor de alb şi privirea fixă dezarmantă prin genele întunecate îi trezesc amintiri. Şi-l aduce aminte limpede, de parcă ar vedea o fotografie, cum îşi încordează spatele puternic în spatele cortului cu băuturi; sticlele de vin împrăştiate prin iarbă şi fecioarele despletite aşa ca ea. Apoi clipeşte şi revine în prezent. La numai câteva rânduri depărtare, se vede un umăr care ar putea fi al Helenei.

— Mă tem că..., începe ea.

— Nu, nu în America. Nici măcar în Liverpool. M-am întors la St James acum, în calitate de profesor invitat; la solicitarea preşedintelui. Cu soţul tău. Nu ţi-a spus nimic despre asta? Şi am participat la petrecerea ta, cu toate că erai cam... preocupată. Extraordinar.

— Păi, nu, spune Jean abătută. N-am observat.

Umărul se mişcă repede; dac-ar putea să...

— Ce interesant! Raymond Snow se apleacă înainte: Dar, spune-mi...

Jean, ale cărei comentarii rareori stârnesc un asemenea interes, se dă înapoi.

— Raymond, îmi pare... Trebuie să...

El îi atinge umărul, un pic prea dur ca să fie liniştitor. În timp ce aproape îi întoarce spatele, în căutarea Helenei, drumul îi este din nou blocat: de data aceasta de către soţul ei.

— O, spune vinovată şi acum cu adevărat tulburată. O, Victor. Ce bine. Dar trebuie să...

— Ce *faci*? întreabă el.

Peste zumzetul general se aude prima bătaie a gongului.

Raymond Snow rânjeşte.

— Victor. Ce…

— Sigur, sigur, mormăie Victor. Jean, trebuie să ne reluăm locurile.

— Nu pot. Eu...

— Poftim? Bineînțeles că poți. Asta-i bună. Doar...

— Trebuie să vă las, spune Raymond Snow. Dar abia aştept să am plăcerea...

Expediindu-l într-un mod revoltător, Victor îi întoarce spatele.

— Zău..., începe el.

E mult mai puternic decât Jean şi neobişnuit de supărat, aşa că e nevoie de un adevărat efort pentru a se smulge.

— Scumpule, spune ea, pentru a-l îmbuna. Doar o clipă. Trebuie să...

— Ai putea să-l *laşi în pace*, te rog? spune el printre dinți.

— Poftim? Dar nu... Uite, nu lipsesc decât o secundă. Du-te înapoi pe scaun, spune ea, strecurându-se prin spatele lui.

Acum toată mulțimea se îndreaptă spre ea, dar ea îşi croieşte drum printre oameni, ignorând privirea aspră a lui Victor şi zâmbetul lui Raymond Snow, şi gândindu-se numai la Helena.

Iese în foaierul luminos. Nu e nici urmă de ea. Poate că s-a dus la toaletă, sau s-a strecurat pe lângă Jean cât timp a pierdut vremea cu Raymond Snow. Poate că deja s-a aşezat la locul ei, citind notele din program, supărător de calmă.

Un băiețel cu aripioare de cupidon începe să bată şi al doilea gong. Jean se uită din nou cu încordare printre uşi, dar nu poate răzbate până la rândul Helenei. Încă mai e timp. Traversează foaierul şi găseşte scara de piatră ce conduce către toaleta femeilor. Paşii ei răsună pe trepte; după tăcerea şi răcoarea monastică îşi dă seama că nu e nimeni acolo.

— Helena, spune ea totuşi, apoi strigă mai tare: Helena! Ultima uşă din rând e închisă; o loveşte cu mâna. Eu sunt, spune ea.

Uşa se deschide în lături, dar înăuntru nu e nimeni, aşa cum se aştepta.

— La dracu. Cuvântul se repercutează din cabină în cabină. La dracu. La dracu. La dracu.

Apoi se grăbeşte cu înfierbântare în sus pe scări, de unde se aud muzicienii care îşi acordează instrumentele şi vocile a două sute de adulți care vorbesc despre Purcell.

Uşile sălii se închid în timp ce ea se apropie. Micuțul cupidon a dispărut în camera actorilor să învețe conjunctivul; foaierul e gol. Jean apucă clanța mare de bronz a uşii exterioare şi o deschide. În spatele ei, începe scena din crâng. În fața ei se anunță începutul unei alte scene.

Încă zece secunde şi totul ar fi fost pierdut.

O zăreşte lângă stratul de rododendroni.

— Helena, o strigă ea încet. Merge mai aproape. Helena. Te rog, opreşte-te.

Helena se opreşte, silueta ei se profilează pe stâlpii porții în lumina felinarelor, însă rămâne întoarsă cu spatele.

E ceață şi burniță. Jean îşi dă seama după poziția capului şi felul în care îşi ține mâinile nemişcate că a pierdut-o. Nu mai rămâne nimic de făcut decât să-şi ceară iertare.

— Ascultă..., începe ea, apropiindu-se. Te rog. Te rog, ascultă-mă.

Dar aproape de ea nu mai e atât de uşor. Merge în fața ei şi o priveşte în ochi, printr-o ploaie de diamante minuscule.

— Nu ştiu ce să spun, zice ea cu tristețe.

Îşi deschide mâinile cu palmele la vedere.

— Nici eu, spune Helena.

Cu toate că nu e nimic de râs, Jean zâmbeşte. Sala luminată auriu din spatele lor li se pare acum caraghioasă: un bordel de veste croşetate de mână şi pălării dezgustătoare. Declarația Helenei i se pare caraghioasă; *scena asta* pare caraghioasă. Helena însă nu-i zâmbeşte înapoi.

Acum Jean începe să se simtă incomod. Nu i se pare deloc corect. Amuzamentul ei dispare, e din nou furioasă şi uluită că Helena a putut avea acest efect.

— Eu..., spun amândouă în acelaşi timp.

— Zi tu.

— Nu, spune Helena bănuitoare. Zi tu.

— Nu vreau să crezi că...

— Nu cred, o întrerupe Helena. Uite, nu e nevoie să, ştii tu, să spui ceva. Eu ar trebui... Trebuie să-mi cer scuze. Îmi pare rău ca n-am făcut-o până acum. Totul e un groaznic...

— O! spune Jean. Chiar este? Am... am crezut...

— Sincer, îmi pare rău pentru tot. Chiar îmi pare rău. Probabil că... Oare ce-ți imaginezi?

— Nu, nu, spune Jean. Nu asta am vrut să spun. Am vrut să zic doar... Doamne, e... N-am vrut să crezi... Ştii, am fost, mă rog, îngrozită.

Helena îşi lasă capul în jos.

— Nu, scuze, Doamne, n-am vrut să spun *asta*, zice Jean. Vreau să spun... Vreau să spun că ar trebui să mă simt flatată. *Sunt* flatată. Doar că nu m-am aşteptat...

— Fireşte că nu, spune Helena scurt.

— Nu mi-am dat seama niciodată... Nu mi-am *imaginat* niciodată...

Ar vrea să-i atingă brațul Helenei, ca să-i arate că *nu* e îngrozită, dar se teme că ar fi un gest prea intim. Prea... încurajator. Orice întrebare pe care ar vrea să i-o pună pare zadarnică sau crudă.

— Eşti... supărată pe mine? întreabă cu prudenţă. Ştii, trebuie să ştii, e ultimul lucru care-aş vrea... Sper că ştii. Chiar aş vrea să înţelegi asta. E important, e... nu. Las-o baltă. Cred, cred că...

Dar orice ar vrea să spună îi rămâne în gât şi dispare. Pentru că, alergând pe aleea luminată de felinare, cu rochia neagră sclipitoare, Phoebe se îndreaptă spre ele, turbată de mânie.

— ...de parcă nu m-ai văzut, normal c-ai fi putut să mă vezi, dacă *te-ai fi uitat* naibii... şi ce va *crede* lumea? întreabă Phoebe, agitându-şi mâinile în aer şi oprindu-se brusc în faţa lor.

Se uită furioasă la Helena, care se forţează să-i întoarcă privirea. Pleacă de aici, îi ordonă în gând lui Phoebe. *Pleacă.* Lasă-ne clipa aceasta.

Phoebe însă rămâne neclintită. Pufăie şi se aşază între ele, cu spatele la Helena.

— Ce *făceai*? întreabă ea. De fiecare dată când m-am uitat la tine — şi la un moment am încercat să nu mă mai uit, atât eram de afectată — te uitai în toate părţile — *peste tot* — numai la mine nu. A fost *îngrozitor*. Nu puteam să nu te văd — te fâţâiai ca o *raţă*. Şi sunteţi părinţii mei — dezgustător. Cum ai putut...

— Phoebe, zice Jean, surprinzător de fermă.

Phoebe nu pare să observe.

— Şi au observat şi alţi oameni... Eram în culise şi plângeam, chiar şi *Dorcas* a observat că te purtai ciudat. Sunt aşa de... aşa de... adică, ce rost are să-nveţi toate replicile alea idioate şi să te străduieşti din răsputeri...

Acum Phoebe plânge în hohote din senin, cu o dezinhibare pe care Helena n-a avut-o niciodată. Se uită la părul neted al fiicei lui Jean, cum străluceşte în nuanţe de gri-auriu în ploaia mocnită; la curbele bine definite ale buzei de sus; la sprâncenele lungi, arcuite şi la pleoapele aparent umflate ale ochilor ei şireţi, alungiţi — toate ale lui Jean, fără doar şi poate, şi se gândeşte: nu poţi să fii copilul ei.

— Phoebe. Jean îşi pune mâna mică şi moale pe umerii fiicei sale: aproape de aceeaşi înălţime ca şi ea. Ascultă... de ce plângi? Încă nu-mi dau seama ce-am făcut.

— Ce-ai făcut? urlă Phoebe. Eşti *nebună*?

— Să nu..., începe Helena, înaintând, însă fără nici un efect.

Jean nici măcar nu se uită în sus. Gândeşte-te la crisalide, îşi spune Helena; gândeşte-te la cochilii şi la carapace şi la pereţi de mătase.

— Ai *făcut* că m-ai *ignorat* tot timpul cât am fost *pe scenă*. Numai pentru tine am făcut asta! Nu dau

doi bani pe idioții de Dildo și Anus[1] — de ce-aș da? Dup-aia m-am uitat în pauză și am văzut că pleci. Pur și simplu... că pleci! De parcă nici nu-ți păsa... Cum crezi că m-am simțit? Nu-s... nu-s destul de *fir-ar a dracului*... ooooof, se tânguiește ea, îngropându-și fața între mâinile mamei sale.

— Of, draga mea, spune Jean. Nu e...

Helena se uită spre șosea și spre marea de biciclete parcate lângă intrarea principală. Senzația de metal rece îi amorțește creierul.

— Îmi pare rău, spune Jean. Nu mă... nu mă simțeam bine. Aveam nevoie de o gură de aer.

Phoebe continuă să suspine. O, nu, să nu fie bolnavă, se gândește Helena, uitând că ea e de vină.

— Hai, gata, spune Jean, mângâind-o pe spate firesc, liniștitor, așa cum Helena nu s-ar gândi niciodată să facă.

E a lor, se gândește Helena, în timp ce Phoebe răsuflă adânc la pieptul mamei sale.

— Îmi pare rău. Sunt atât de mândră de tine. Atât de mândră. Minunea mea.

Phoebe se înfiorează, își revine, se calmează. Își ridică privirea.

---

[1] În locul numelor personajelor Dido și Aeneas, folosește un joc de cuvinte, *dildo* și *anus*, care înseamnă vibrator, respectiv anus (n. tr.).

— Mergem înăuntru? întreabă ea. Aproape că-i timpul să intru în scenă... mai e doar o schimbare de decor şi apoi... dacă vrei?

— Bineînțeles că vreau, spune Jean. Doar eşti fata mea.

— Bine, spune Phoebe apăsat, cu veselie în glas.

O ia pe după mijloc pe mama ei şi o trage de lângă Helena, un pas, doi, până când Jean se îndreaptă încet spre sală, toată numai a ei.

Helena rămâne zadarnic lângă poartă, privind-o pe Jean din spate cum se îndepărtează: cinci, şase paşi. La al optulea pas, Phoebe se opreşte. Priveşte peste umăr, îşi ridică bărbia şi îi aruncă Helenei o privire aspră, rece: un avertisment. Apoi se întoarce din nou spre mama ei.

Helena ar trebui, în mod firesc, să se îndepărteze. Încearcă, dar e înțepenită acolo, rănită, amorțită, în ploaia măruntă. Atunci, pentru prima dată în viața ei, se află la locul potrivit în momentul potrivit, deoarece Jean se opreşte în dreptul felinarului din fața sălii şi se întoarce, zărind-o pe Helena, în aşteptare.

Chipul lui Jean e strălucitor: auriu şi argintiu. Deschide gura. Helena aşteaptă să audă ceva, dar nu

răzbate nici un sunet. Pe buzele lui Jean nu e decât conturul unui cuvânt: „Scrisoare?"

Helena dă o dată din cap şi se uită spre cer. Întregul ei trup pare să zâmbească. Doar acum începe totul.

A şasea săptămână

Îi cumpără un cal. Până la urmă chiar o fac.

Eve — care, de când cu petrecerea, se străduieşte să urce noi culmi ale realizării de sine — a avut o săptămână groaznică. S-a zgâriat la spate căzând pe un teren de tenis alunecos; a trântit capacul pianului într-un acces de perfecţionism frustrat, făcându-i o crăpătură vizibilă; o dor ochii din cauza orelor petrecute făcând exerciţii de vocabular şi rupându-şi vârfurile firelor despicate. Acum, după toate astea, are pe antebraţ un şir de tăieturi făcute cu foarfeca de croitorie a mamei sale: niciodată nu şi-a făcut mai multe deodată, toate tivite cu dâre subţiri de sânge şi începând să se încreţească sub pojghiţă. După toate săptămânile nefaste, a hotărât că soluţia este să se străduiască mai mult, să muncească până când eşecurile ei vor dispărea, iar ea se va ridica la nivelul

aşteptărilor ei. Sora ei, se pare, a depăşit deja aşteptările tuturor.

Iar acum mai e şi asta.

Bineînţeles că nu uitase de cal. Dar a sperat că, refuzând să se gândească la asta, ar putea cumva să alunge acest gând şi din mintea părinţilor ei. Calul n-ar fi fost cumpărat niciodată şi, în lipsa lui, familia lor ar fi atins ca prin minune acea stare de fericire plină de dragoste care încă îi ocoleşte.

Cu un cal însă echilibrul se va strica. A început să-şi dea seama că echilibrul e atât de important. Nu există nici un gând, nici o acţiune, nici o întâmplare cât de neînsemnată care să nu necesite ca alte obiecte să fie atinse, văzute, gândite, constant modificate şi verificate, repetate la nesfârşit. Începe să-şi dea seama că toate lucrurile sunt legate între ele — bunăstarea lor individuală şi familială, examenele ei trecute şi viitoare, dispoziţia mamei sale, viitorul lui Phoebe — ca prin nişte pânze de păianjen, sau fire luminoase, ale căror capete trebuie să le pipăie constant, deoarece numai ea e conştientă de existenţa lor. Cunoaşte instinctiv ritualurile necesare, cum ar fi ţinerea în frâu a intruşilor şi a pericolelor. Acestea se înmulţesc încontinuu. Povestea cu calul nu se poate întâmpla, pentru că n-ar şti cum să procedeze.

Cu toate acestea, se întâmplă, iar părinţii ei o duc pe Phoebe undeva la ţară şi se întorc fericiţi,

mirosind a noroi şi cărând tot felul de obiecte din piele şi plastic de care nici măcar n-a auzit. Au ales şi calul, pe Bilbo, pentru care toată lumea manifestă, din senin, cea mai mare dragoste. Se pare că şi Bilbo face parte din familia Lux.

— Ce culoare are? întreabă Eve.

— De ce strigi? spune Phoebe. Are şi el un nume, şi e sur.

— Sur? spune Eve. Ueac. Nu sună prea încântător.

Phoebe zâmbeşte, pregătită să-şi scoată arma secretă.

— Nu, proasto, sur înseamnă alb. E un ponei alb.

Eve se duce în grădină, singurul loc încă necontaminat de pături urât mirositoare, perii de ţesălat şi abonamente pe viaţă la revista *Calul meu*. Se îndreaptă către locşorul din spatele copacului de tisă unde, când era mică, se dedica săpăturilor arheologice, prelucrării uneltelor din cremene şi creării de vopsele naturale din praf de cărămidă şi gresie. Aici e cu totul izolată. Obişnuia să privească acest zid şi această bucată de pământ şi să-şi imagineze că e fiica unui profesor victorian de seamă, sau copilul unui grădinar al universităţii în perioada elisabetană; acum se uită la acelaşi zid şi la acelaşi petic de pământ, doar că mai fericită.

OK, se gândeşte Eve. Deci i-au făcut cadou un cal. Nu-mi pasă.

Nu-mi pasă.

Nu-mi pasă deloc. Eu nu vreau un nenorocit de cal. Probabil că e mai copilăroasă decât îmi imaginam.

De ce plâng?

Se gândeşte la caii cu aripi, cu coarne în frunte, retezând culmea unui deal, genul cu care este ea obişnuită. Nu ştie pe nimeni care să aibă un cal adevărat, şi chiar dacă ar avea, n-ar trebui să afle de acesta, cel al lui Phoebe. Ciudăţeniile părinţilor ei, certurile şi dezechilibrele, sentimentele mamei sale faţă de ea: acestea trebuie cu orice preţ ascunse de prietenii ei. Totul e întinat de ruşine.

E prea mare ca să mai aibă nevoie de întunericul impregnat de răşină al copacului ei de tisă, sau să plângă din cauza cailor nedoriţi, dar se ghemuieşte oricum în căsuţa din copac. Îşi şterge amărâtă nasul de manşetă şi se întinde spre o ramură subţire pe care să o jupoaie de scoarţă: cea de-a treia activitate care-i dă cea mai mare satisfacţie. Aceasta a fost căsuţa ei, o casă din bârne îmbinate, precum Căsuţa din Prerie: un loc neatins de Phoebe. Se uită la podeaua înmiresmată şi moale, iar acolo, printre acele maronii inofensive, zac duzini de mucuri de ţigară, bucăţi de staniol şi celofan răsucit, sticle mici de

coniac şi lichior Drambuie care se vede că fuseseră ale tatălui ei şi două sticle goale de votcă.

Deodată, îşi aduce aminte de un alt copac: dudul din curtea colegiului în care, în fiecare septembrie, ea, Phoebe şi tatăl lor stăteau şi culegeau fructe, prefăcându-se că nu observă turiştii care treceau şi le făceau fotografii. Într-un an, când ea şi cu Phoebe au rămas agăţate în copac o după-amiază întreagă — nu mai aveau voie să intre în sălile tatălui lor în urma unui incident cu cerneală pe lucrările luate la corectat — el s-a dus în birou să aducă o folie impermeabilă şi le-a lăsat acolo. Ore întregi s-au păruit, nemaipomenit de agitate, îndopate până la greaţă cu dude. Prin perdeaua verde de frunze se auzeau zumzete şi ciripiri. Întorcându-se, Eve a surprins-o pe Phoebe încadrată de frunze: mânjită de sirop roşu, arăta ca un copil crescut de lei. Pielea ei lucioasă clocotea de viaţă. E periculoasă, s-a gândit Eve.

Acum, aşezându-se pe vine pe podeaua pângărită, ştie că a avut dreptate. Dacă cineva ar afla că Phoebe a fumat şi a băut alcool, minoră fiind, la o petrecere de colegiu... Se simte ca un cazan cu aburi alimentat cu cărbuni. N-a rămas nimic nedistrus de Phoebe. Sătulă de nelinişte şi de responsabilitate nedorită, Eve se târăşte înapoi spre casă.

În acest timp, aflat la căsuța poştală de la colegiu, Victor îşi verifică scrisorile. Începând cu acest trimestru este decan senior, responsabil de aspectele disciplinare pentru următorii doi ani. Acum trebuie să-şi irosească timpul cu delincvențe juvenile: vâslitul în pielea goală, urcatul în turn în timpul nopții, consumul de droguri în timpul examenelor. Se uită nervos şi peste celelalte scrisori: o însemnare duioasă de la Preşedintele Franței, care a făcut odată pe dădaca pentru fiicele lui, şi o scrisoare politicoasă de la Biblioteca Ashmolean, solicitând returnarea unei broşuri împrumutate în 1973.

Căsuța poştală a lui Raymond Snow e plină de plicuri. Cu mintea absorbită de vise premature despre Prelegerea Spenser, Victor începe să urce spre biroul lui. Ultimul lucru pe care şi-l doreşte acum este funcția de decan senior; aceasta îl va trage în jos, în timp ce Raymond Snow va avea toată libertatea să se ridice. Scoate cheia şi o vâră cu mânie în uşă. E limpede că Raymond Snow intenționează să câştige atât Prelegerea Spenser, *cât şi* pe soția sa.

E seară. Eve iese din dormitor, cu brațul moale, dar dureros la atingere. A sfârtecat partea de dedesubt a saltelei cu foarfeca furată de la mama ei, a cărei dispariție a declanşat o ceartă groaznică în care a fost

inițial învinovățită sora ei, iar apoi, după o apărare îndârjită, a fost achitată, nu doar de acest furt, dar şi de alte nelegiuiri de care era de fapt responsabilă. Asta o transformă pe Eve în delincventul principal al casei — ea, căreia dispariția foarfecii i-a provocat ore întregi de învinovățire extenuantă, în timp ce în camera surorii ei se adună şi putrezesc linguriţe, fulare, zaruri, brățări, chibrituri şi sfeşnice.

Au fost vremuri când familia Lux se putea bucura încă de armonie la masă: o combinație perfectă între mâncare, atmosferă şi frivolitate. Dar calul a stricat tot.

— Hai, Eve, spune mama ei, nu mai fi atât de plictisită. Nu eşti încântată de Bilbo?

— Da, spune Phoebe, care până acum două minute se răstea la părinții ei pentru că nu-i luaseră o pernă pentru şaua calului, iar acum stă în poala tatălui ei. De ce vrei de fiecare dată ce am eu?

— Dar nu vreau, spune Eve posacă. Ce prostie! De ce-aş...

— Eve, spune mama ei tăios, aruncând prosopul de şters vase. Vino aici, vreau să vorbesc cu tine.

Eve sare în sus. Pentru o clipă greu de imaginat, i se pare că mama ei blândă şi înceată ar putea chiar s-o lovească. Când colo, trece țanțoş pe lângă Eve şi iese din bucătărie, pe coridor. Se opreşte pe treapta de jos, aşteptând.

Eve, uluită, o urmează.

— Închide uşa.

Prin geamul de sticlă al uşii, sora ei cu părul auriu, aşezată ca o copilă renascentistă în braţele tatălui său, le urmăreşte cu interes.

— Poneiul ăla era bătrân şi ieftin, şopteşte mama ei cu duritate, dar asta-i tot ce-am putut face, iar sora ta are nevoie de încurajare. Şi de hobby-uri. Aş fi zis că eşti destul de mare ca să pricepi asta.

— Dar *sunt*!

— Nu te gândeşti niciodată, continuă ea, că ar trebui să fii un exemplu pentru ea? De ce totul trebuie să fie o competiţie? Nu-mi spune că vrei şi tu un ponei?

Eve începe să plângă.

— Nici măcar n-ai vrut să-l vezi. Nu te gândeşti niciodată la sentimentele ei.

— Mă, mă *străduiesc*, spune Eve, conştientă că-i curge nasul. Dar...

— Am altele pe cap. Te rog, Eve, încearcă. Nu mai vreau să mă superi.

În aceeaşi noapte, ceva mai târziu, în Muzeul Universităţii, care adăposteşte oasele păsării dodo şi alte câteva cadavre mai puţin renumite, totul e calm. Sculpturile de ananas şi peştii zburători de deasupra stâlpilor degajă pale de aer stătut în atmosfera rece.

Dalele de piatră, încărcate de secrete geologice, stau dezgolite în lumina lunii. Nimic nu se mişcă — prea mult.

Deodată scârțâie ceva pe podea. Cineva manevrează o clanță. Cu un pocnet, ca un ou care se crapă, se aprinde un singur bec la intrare. Oasele tocite ale dinozaurilor din apropiere, fluturii albaştri imenşi suspendați în vitrină, celulele împietrite ale formelor de viață dispărute, cu antene şi tentacule, recuperate din noroiul din Oxfordshire, toate încep să lucească cu reflexii palide, vag fosforescente, ca şi cum ar comunica între ele în întunericul nopții.

În pragul uşii, Helena îşi pune cheia în buzunar. A obținut-o cam ilegal, cu toate că cercetările ei reprezintă o motivație bună. Dacă e prinsă asupra faptului, va trece prin chinurile iadului pentru asta.

Iadul însă e ceva relativ. Traversează liniştită sala principală, trecând pe lângă crocodili întunecați, un albatros fantomatic, coapsele abia vizibile ale unui mastodont. Cu spatele la lumină, pipăie până dă de lemn: uşa Muzeului Pitt Rivers, care nu mai are altă intrare decât asta. Cu o cheie mică de bronz pe care a şterpelit-o azi-dimineață de la un coleg, deschide uşa.

În sfârşit. Închide ochii şi se sprijină de perete. Se simte deja fosilizată, țesutul ei viu parcă e prefăcut în argilă. A fost o greşeală, se gândeşte ea, încercând să

nu bage de seamă fiorii de emoție care o săgetează și par să-i iasă din corp.

Încearcă să nu aprindă toate luminile, dar cele pe care le aprinde creează un efect neliniștitor. Culoarele înguste și pereții murdari rămân în întuneric, dar vitrinele sunt iluminate: unele puternic, altele umbrite de coarne de cerb și sulițe ridicate, restul doar sclipind ca metalul ascuțit sau pietrele șlefuite în lumină.

Agitată, verificându-și ceasul de mai multe ori decât e necesar, începe să se plimbe printre vitrinele cu exponate. Sunt aranjate după tipologii: banjouri din New Orleans și tobe cu coarde din Regatul Benin; o mantie cu pene și inele pentru buze din coarne de rinocer; măști japoneze Noh și ornamente de pus pe cap din pene de canar; lacătul unui shogun, cheia unei curtezane franceze. Sunt sute de vitrine, toate cu rafturi și extinderi și sertare lustruite, iar exponatele au etichete explicative scrise cu cerneală maronie, victoriană, într-un stil cursiv, minuscul, dezordonat. Deasupra ei sunt suspendate secțiuni de ambarcațiuni arăbești *dhow*, de jonci, de nave *faering* ale vikingilor și vârfuri de stâlpi totemici. La înălțimea genunchiului, stau îngrămădite în întuneric canoe mici, catarame ale vikingilor și jucării făcute din pene de vultur, pe care aproape că nu le observă în trecere. E atât de agitată că abia se

mai ține pe picioare. Suspinele ei sporesc umezeala aerului şi starea şubredă a muzeului.

Cât de mult ar trebui să aştepte? Copacii străvechi respiră, pielea se arcuieşte, clopotele vibrează peste tot în jurul ei şi, pentru prima dată în viață, nimic nu se mai reduce la celule şi molecule, la un model de evoluție interesant, la o paralelă cu altceva. În schimb, se gândeşte: oare ei i-ar plăcea asta? O interesează toate astea? Ce anume ştiau aceste capete conservate, toți aceşti Buda şi reprezentanți ai epocii victoriene despre iubire?

Trece pe lângă un birou cu instrumente de scris, cu o placă din os de narval pe care scrie cu litere negre ca în secolul al XVIII-lea: *Înaintea ta îmi plec capul, o, regina mea.* Se opreşte lângă o vitrină mică în care sunt broşe de lignit, camee şi brățări împletite din păr de om, apoi aude un zgomot în spatele ei.

Se uită peste umăr şi o vede pe Jean, stând în lumină.

Toată discografia *The Doors*, formația care-i place cel mai puțin lui Eve, bubuie prin pereți, în timp ce ea se plimbă încolo şi încoace prin dormitor, căutând diferite suprafețe cu ajutorul cărora să se calmeze. În vremea asta, Phoebe probabil că-şi franjurează cizmele de călărie, sau despachetează hamuri de catifea cumpărate cu cartea de credit a mamei lor, sau

îşi convinge o prietenă să-şi brodeze numele „Bilbo" pe spatele hainei de călărie. Mama lor nu e acasă; tatăl lor nu se ştie pe unde e. Au fost lăsate de capul lor, iar Eve nu poate avea încredere în ea însăşi.

Pentru siguranța ei, a ascuns foarfeca de croitorie în dulăpiorul din baie. Mânerele ei portocalii incomode şi lamele de oțel zgâriate i se par irezistibile. În afară de asta, mai există o problemă de care trebuie să se ocupe: Phoebe o ia razna. Eve nu ştie în ce măsură părinții ei îşi dau seama de asta: dacă mirosul de tutun li se strecoară în dormitor; dacă au învățat pe dinafară, ca şi ea, simptomele consumului de droguri; dacă sunt la curent cu ceea ce se spune despre Bocardo şi ce se petrece acolo. Atât mama, cât şi tatăl ei sunt atât de îngrozitor de absenți în perioada asta, atât de irascibili şi de preocupați, încât s-ar putea ca ei înşişi să ia droguri. Oare ar observa dacă ea, Eve, s-ar droga, în cazul în care s-ar ivi ocazia? Ar fi imposibil — n-are curajul. Phoebe însă are curaj să facă orice.

De ceva vreme, Eve tot găseşte insecte mici, târâtoare, pe perdele; o dată, chiar pe cearşaf. Ştie din ce cauză: mizeria în care trăieşte sora ei, care se răspândeşte din dormitorul ei până pe hol. Mai mult decât atât, gândaci mici, maronii, au început să apară peste tot. Rămăşițele lor îi pătează rafturile, ca o ploaie toxică. Uneori, dacă îşi fixează privirea într-un

punct ales la întâmplare, zăreşte câte un gândac fugind cu repeziciune spre ea, sau înapoi, spre camera lui Phoebe, după ce şi-a depus ouăle şi a contaminat locul.

Dacă n-ar exista ea, m-aş descurca, se gândeşte Eve. Aş putea fi eu însămi, nu ce-au făcut din mine prietenii ei ameninţători, viclenia ei, gândacii ei — o persoană ruşinoasă, ascunsă. Nu mai pot să suport. Urăsc situaţia asta.

O urăsc pe ea.

Aşa — am spus-o.

— Ei bine, spune Jean.

— Ei bine.

Stau amândouă pe o bancă într-un colţ, destul de luminat, spre care s-au îndreptat instinctiv. Prins într-o imensă casă de păpuşi malaeză, un Buda auriu le priveşte. Capetele conservate se uită la ele prin geamurile de sticlă murdărite de degetele copiilor.

Şi-au cerut scuze şi scuzele au fost acceptate; Jean a încercat din când în când să-şi explice sentimentele în detaliu, fără prea mult succes:

— Înţeleg, spune Helena. Dacă eşti sigură.

— Sunt sigură. M-am tot gândit... Adică...

— Bine. Dar zău, numai dacă eşti sigură că nu...

— Sunt sigură.

— Serios? Nu e... Nu mă aştept să... ca să fiu sinceră, am crezut că noi, am crezut că eu... chiar am crezut că nu ne vom mai vorbi niciodată.

— Da, ştiu. A fost groaznic. De-asta am venit.

— Şi dacă tu... mă rog, poți să suporți încă să...

— Dar *vreau* să vorbesc. Vreau să vorbesc despre asta şi să înțeleg... M-am săturat de atâta lipsă de comunicare. Nimeni nu poate să vorbească clar; numai priviri supărate, încruntări şi bombăneli. Cel puțin tu vorbeşti, Helena.

— Păi, da.

— Şi eşti... eşti curajoasă. Adică... ştii tu, la nenorocita aia de petrecere din grădină, în timp ce... în timp ce tu... în timp ce noi, ăăă, vorbeam, erau toți înspăimântați — ştii tu, le era frică să spună orice ar fi putut pune în primejdie o poziție, sau i-ar fi scos în evidență, sau ar fi provocat pe cineva.

Se opreşte, surprinde privirea Helenei, se uită în altă parte, apoi din nou la ea. Tremură.

— Ți-e frig?

— Mi-e frig şi mi-e frică.

— Îmi pare rău pentru toate... ştii tu. Lucrurile.

Helena arată spre arme şi măşti.

— E în regulă. Ce bine că te-ai gândit la asta. Adică, cel puțin nu putem fi văzute.

— Mda, în privința intimității, ai dreptate, dar, știi, nu e *ilegal*, spune Helena, zăpăcită acum de ușurare și de neîncredere.

— Nu e? întreabă Jean.

Din adâncurile umbrelor din spatele lor un ceas bate o dată și încă o dată: treisprezece, paisprezece, cincisprezece, cu un sunet cristalin ca paharele ciocnite. Se uită amândouă în sus, dar numai spre lumina din fața lor: nu și la vitrina din dreapta lor, unde, printre ofrandele aduse divinității, o inimă din argint cu marginile perforate sclipește pe o pernă de catifea. Nu se uită nici la vitrina din stânga, la nici un metru depărtare, în care, aproape ascunsă vederii de alte obiecte fermecătoare, se află o pereche de inele din jad, gravate și unite între ele. Conform etichetei de lângă ele, sunt un cadou de la o prințesă japoneză din secolul al IX-lea pentru doamna ei de onoare: o uniune de suflete, foarte puternică și, mai mult decât atât, cutia este deschisă.

— Tu crezi că, spune Helena prudentă, puțin mai târziu, în timp ce se pregăteau să plece. Vreau să spun... deci asta n-a fost doar ca să calmăm spiritele?

— Ce vrei să spui?

— Păi... Nu pot pur și simplu să revin la... Știi tu. Nu pot.

— Nu?

— Nu.

— Da, spune Jean. Nu se poate. Înțeleg.

— Deci... deci dacă vom continua să, ştii tu, să ne întâlnim, ştii că eu...

— Ascultă, Jean îşi lasă geanta jos şi se opreşte, cu o mână pe întrerupătorul de lângă uşă, iar Helena priveşte conturul subțire şi neclar de pe bronz. Eu nu... Mă cunoşti, Helena. Sunt măritată... Întotdeauna mi-am dorit să fiu măritată. Ştii că nu sunt... N-am fost niciodată...

— Ştiu, spune Helena.

— Suntem prietene. Vreau să fim prietene şi în continuare. Nu strica totul acum.

Şi spunând asta, apasă întrerupătorul şi celelalte lumini rămase aprinse se sting.

A ŞAPTEA SĂPTĂMÂNĂ

Phoebe reuşeşte să evadeze. Nu e uşor, dar o face. Îi spune dirigintelui ei că are o infecție urinară din cauza căreia nu poate înota, ceea ce îi oferă în mod convenabil ocazia să-l ajute pe tatăl ei să mute un cufăr pe care acesta îl pune deoparte pentru Muzeul Ashmolean şi despre care se menționează într-o scrisoare care zace acum pe masa directorului.

— Să fii cuminte, îi spune dirigintele.

— O să fiu, spune Phoebe.

Merge pe bicicletă fără să pedaleze cea mai mare bucată de drum şi, în timp ce huruie spre porțile colegiului, se hotărăşte să ceară de Crăciun o motoretă. Pe porțile ornamentate e un indicator care interzice ceva; îşi lasă bicicleta sprijinită de el şi intră.

Portarul e la post. Ultimele dăți când a mai trecut ea pe aici, zâmbetul lui era diferit. Îi simte ochii ațintiți asupra ei în timp ce trece prin fața cabinei lui.

Ea îi zâmbeşte larg şi, trecând în grabă pe lângă el, intră în partea centrală şi luminoasă a colegiului, pentru a-şi revendica mama.

N-a mai intrat într-un colegiu de când a fost la Tamsin. Tamsin locuia într-o casă sumbră dincolo de şoseaua de centură şi Tamsin era o fată obişnuită. Apoi mama ei a fost numită directoare a unui colegiu din strada Turl, iar Tamsin a scăpat de sub control. A fost ultimul ei an la şcoala The Gate, iar Phoebe şi Dorcas o găseau frecvent fără cunoştinţă în vestiar, cu părul ei oxigenat devenit albăstrui, cu un zâmbet pierdut şi colţurile gurii sclipind în lumina becurilor cu neon. Noua ei locuinţă, un palat de lemn, se potriveşte perfect cu strălucirea ei artificială de la atâtea chimicale. Când a fost prima dată în vizită la ea acolo, cu câteva luni în urmă, Phoebe s-a simţit ca un vierme norocos într-un miez de măr. Cu ochii obosiţi de atâta frumuseţe, a văzut-o pe Tamsin vărsând pastile într-o geantă, ca pe nişte bomboane, şi s-a simţit binecuvântată, de parcă lumea era doar la începuturi.

Ea, Phoebe, e diferită — e mai curajoasă şi mai puternică. Cu o pastilă sub limbă şi puţin timp la dispoziţie, bate la două uşi greşite. Prima, care putea să jure că e cea bună, nu se deschide, iar ea se pregăteşte să scrie cu piunezele înfipte în uşă „Ratat"

sau „Bună" sau „Marş!", când observă un carneţel agăţat de uşă şi un creion atârnat de un şiret.

Stimate Dr. Shale, cu părere de rău vă spun că am dublă pneumonie şi nu pot veni la întâlnirea de la 10:00. Hannah Kaufner (St Peter's)

Dr. S., cf. obs. dvs. din 17/10, W. afirmă că ε{Øχ}/ ε_2, care = convingător. Totuşi, Strothcutt bănuieşte că ε nu poate ∴ fi < φχ. Cred că amândoi se înşală, şi că ε este aşa cum este.
Rog răsp. neîntârz. Arnold P.

Dragă Dr. Shale, vă iubesc nebuneşte, dar aparţin altuia,
A dvs. Bursiera,

scrie Phoebe sub ultimul mesaj. Pune creionul din nou în laţ, apoi, gândindu-se mai bine, îl strecoară în buzunar, şi se năpusteşte cât se poate de zgomotos, cu fusta uniformei fâlfâind, spre etajul de dedesubt. La cea de-a doua uşă răspunde o bătrână arţăgoasă cu păr pe faţă care o numeşte pe Phoebe o „haimana" şi pretinde că nu ştie la cine se referă.

— Foloseşte Gillette, strigă Phoebe sărind în jos pe scări.

Însă nu găseşte uşa potrivită, iar dacă încearcă şi la alte scări, va pierde timpul. Aşa că încercă altceva — nu foarte subtil, dar eficient.

Deschide gura şi îşi lasă capul pe spate. Deasupra ei se află turnulețe înalte şi subțiri, clopotnițe mici, acoperişuri de țiglă putrezită şi parapete murdare. E ca un castel în miniatură pentru ciudații speriați care se autoflagelează: oameni mult prea nebuni ca să se reproducă. Trage aer în plămâni. Turnurile se învârtesc.

— *Mamă*, zbiară ea.

Pereții curții, de un galben murdar şi sufocați de secole de învățătură, răsună mulțumitor. Fețe bolnăvicios de palide cu ochelari se holbează cu îngrijorare prin ferestrele pestrițe. Phoebe trage a doua oară, adânc, aer în piept.

— *Mamă! Jean Lux! MAMĂ!*

Se aud paşi coborând în fugă pe scări, în spatele ei.

— Mamă! țipă ea încă o dată, pentru a pune capac, în timp ce mama ei, deloc încântată să o vadă, se năpusteşte afară pe uşă şi o apucă de braț.

— Ce cauți aici? întreabă Jean.

Phoebe se bosumflă.

— Credeam c-o să te bucuri.

— Dar..., începe Jean temătoare. Dar sunt bucuroasă, draga mea, bineînțeles că sunt, dar de ce nu eşti la şcoală? Ți-e rău cumva?

—Nu mi-e *rău*, spune Phoebe disprețuitoare. Avem un timp liber în care să observăm facultățile. La istorie. Istorie locală.

— A! Bine. Mă bucur să te văd, dar știi, aici trebuie... să păstrăm liniștea. Oamenii lucrează...

Phoebe face o mutră dezgustată și o ia în sus pe scări, cu pași grei, spre biroul lui Jean. Foarte îngrijorată, Jean o urmează. Chiar și în cele mai fericite circumstanțe, o vizită de-a lui Phoebe aici n-ar fi recomandată. Acum însă o înspăimântă de-a dreptul.

— Intră, spune ea, deschizând ușa interioară a Cabinetului.

Cel puțin Hedley lipsește, deocamdată. Îi face loc pe un scaun.

— Deci, spune ea, încercând să ascundă o carte de vizită mâzgălită peste măsură sub o fișă despre comentariile la Epistole, pe care ar fi trebuit să le termine în dimineața asta. Cum îți merge?

— *Ți-am spus*, îi răspunde Phoebe.

Se pare că a uitat cu totul de jocurile ei infantile cu biscuiți din spatele perdelelor; de îmbunătățirea adusă unui bust al lui Seneca foarte valoros, cu ajutorul unor creioane colorate; de hăituirea lui Hedley, spre mândria lui Jean.

O parte dintr-o scrisoare uimitoare, minunată, de la Helena, adusă cu poșta de după-amiază a căzut pe podea și zace lângă piciorul lui Phoebe.

— O! spune Jean. O!... ăăă. Trebuie să... ăăă. Trebuie să... Doamne Dumnezeule, ce-i chestia aia care iese din sertarul lui Hedley?

Phoebe se uită într-acolo cu repeziciune şi, înainte ca ea să-şi întoarcă iar privirea scrutătoare, Jean înşfacă scrisoarea şi o mototoleşte în mână.

Hedley se va întoarce acum din clipă în clipă. Aerul din Cabinet e încărcat de praf. Se gândeşte iar la imaginea din mintea ei înainte ca Phoebe să înceapă să ţipe şi simte cum se încordează de emoţie.

— Voiam doar să te văd, zice Phoebe.

— O, draga mea, spune Jean, căutând în zadar un buzunar în care să ascundă scrisoarea.

Nu are buzunare. Făcând un pas ciudat, ezitant, ajunge ruşinată până la geantă şi îndeasă înăuntru scrisoarea. Apoi vede că Phoebe se uită în mod evident la plicul scrisorii rămas pe birou, pe care Helena a scris în stilul ei de neuitat, lăbărţat „Jean Lux — personal". Pe geam se văd stropi de ploaie, dar înăuntru e insuportabil de cald.

— Voiam să-ţi spun ceva... oare ce era? zice Jean, aşa cum spune de regulă în momentele dificile.

O dă pe fiica ei la o parte din drum, prefăcându-se că răsfoieşte hârtiile de pe birou în căutarea a ceva şi aşezându-şi ciudat cotul peste plicul de la Helena.

— Mi-am notat undeva...

— Trebuie să plec, zice Phoebe. Da'... hai să mergem la cumpărături în weekend. În oraş. Chiar mi-ar plăcea.

— A, spune Jean.

— *Ce*? Phoebe se ridică în picioare, uitându-se urât. Ce faci? De ce eşti aşa agitată deodată?

— Nu sunt chiar aşa... nu, nu sunt. Doar că... mă rog, sigur că putem merge.

— De ce îţi scrie Helena la serviciu?

Jean simte cum mintea i se descompune. Îşi înfige unghiile în genunchi.

— Eu... ea..., spune ea.

Phoebe aşteaptă.

— A... vrut să mă întrebe ceva. Mă rog, a...

— Ce?

— A, nimi...

— Ce era aşa de important de trebuia să pleci de la piesa mea de teatru? Ce se întâmplă? Îi împrumuţi bani?

Jean îşi descleştează mâinile.

— O, *nu*, spune ea, zăpăcită de uşurare. O, nu. Nu. Nu! Doar nu eşti... e vorba cumva... e vorba de cravaşa aia? Cea albastră? Am spus c-o meriţi, nu-i aşa? Păi, aşa-i, o meriţi. Uite, hai să mergem weekendul ăsta, doar noi două, la magazinul ăla de articole de călărie din piaţă şi s-o cumpărăm. Ar putea fi secretul nostru. OK?

Pe scări se aud paşi care urcă spre birou.

— OK? spune din nou, rezistând tentației de a sări în picioare şi de a deschide larg uşa.

Phoebe se încruntă. Jean aşteaptă, cu nervii întinşi. Uşa se deschide. Hedley, într-o cămaşă albă, apretată, prin care i se vede breteaua de la maiou de parcă ar fi din voal, intră în cameră cărând un teanc imens de dosare soioase. Se uită la Phoebe.

— Jean? spune el.

— Bună, Hedley, spune Phoebe. Mi se pare că ai transpirat. E al naibii de cald. Să-ți...

Ia o cărticică de pe biroul lui şi, ținând-o de un colț uzat, începe să-i facă vânt.

— Te rog frumos, i-o taie el scurt, smulgându-i cartea din mână. Asta-i o ediție importantă de balade populare.

— Vrei să foloseşti balsamul meu de buze[1]? întreabă Phoebe serioasă. E numai...

— Jean, spune el. Nu ştiu ce se petrece aici, nici n-am de gând să aflu. Avem treabă, iar aceste obiecte sunt în grija mea. Ai putea te rog...

Jean se chinuieşte să nu izbucnească în râs.

---

[1] Joc de cuvinte între *chapbook* — carte de balade populare şi *chapstick* — balsam de buze (n. tr.).

— Draga mea, chiar ar trebui să plecăm... adică *tu* ar trebui. Ce, ce colegiu e următorul pe listă? Pentru şcoală.

Pentru o fracțiune de secundă, Phoebe încremeneşte.

— O, spune ea, Keble, cred. Ştii tu, ăla urât. Mergem doar ca să avem de ce râde. În fine. Pa, Hed.

Hedley se preface că scrie, dar clipeşte repede sub lentilele murdare de plastic ale ochelarilor.

— Deci mergem în oraş, îi spune mamei sale în timp ce iese pe uşă.

— Bine. Minunat.

Jean oftează zâmbind. Momentul de criză a trecut.

— Numai noi două. Vorbesc serios. Spune-i Helenei să nu se apropie.

A opta săptămână

Câteva zile trec fără probleme. Fiecare se află la locul cuvenit. Phoebe şi Jean petrec cât mai mult timp împreună, mergând la cumpărături şi făcând planuri distractive. În întunericul profund al Bibliotecii Bodleian la ora închiderii, în timp ce oamenii normali merg să se culce şi doar cei mai autişti maniaci mai rămân, Victor, cu spasme tăcute, face fişe pentru prelegerile lui excesiv de ambiţioase din trimestrul Hilary (Administraţia burgundă: de la conţi la sistemele de drenaj), refuzând să se gândească de ce soţia lui a început să dea telefoane din dormitor sau să trimită scrisori după cină. Susţine că o prietenă de-a ei are necazuri. Victor nu-i pune la îndoială vorbele, dar peste tot sunt semne care amintesc de Raymond Snow. Chiar şi în somn îl simte acolo.

Eve, indiferent că iese sâmbătă noaptea cu prietenele ei să bea cidru în baruri medievale întunecoase,

sau că meditează în singurătate la posibilitatea de a pica examenele, de a fi un dezastru în orchestră şi de a fi eliminată din echipa B de la rezervele de înot, a început să-şi rupă din ce în ce mai mult pielițele din jurul unghiilor, incapabilă să se oprească, de parcă mintea ei se învârte pe o roată. Apoi, duminică seara, descoperă că pe eseul ei de opt pagini despre *Micile ironii ale vieții*[1] a primit nota β+ ?+, nu pentru că n-a dat exemplele potrivite, nici pentru că n-ar fi înțeles cele mai evidente subtilități ale sentimentalismului sumbru al lui Hardy, ci pentru că Phoebe a şters cu pastă corectoare şi a scris „Toss" în loc de „Tess" în tot eseul.

A venit vremea să ia atitudine. Phoebe e la grajduri; tatăl ei lucrează la colegiu; mama ei a ieşit, îndrugând ceva despre muzee, dar intenționând probabil să-i cumpere lui Phoebe o zăbală de platină. Eve se duce în camera îngrozitor de mizerabilă a surorii ei, cu ochii pe jumătate închişi. Respirând pe gură, copiază adresa grajdurilor preşedintelui de pe spatele unui fragment dintr-o temă la franceză cu greşeli de ortografie, lăsată la vedere pe o tobă bongo.

E o noapte răcoroasă. Întoarsă în cameră ei, îşi ia un pulover negru pe gât, pantalonii bleumarin de

[1] Volum de povestiri ale scriitorului britanic Thomas Hardy (n. red.).

uniformă, tenişii maronii murdari, pătaţi cu roşu închis la cules de dude anul trecut. Apoi îşi scoate jacheta dintre hainele groase şi mănuşile de lângă treptele din bucătărie — o zonă cunoscută sub numele de Armurile. Eve îşi aduce aminte cum în copilărie obişnuia să caute acolo elemente heraldice, poate o halebardă sau o platoşă de la Cruciada copiilor. În cele din urmă s-a dovedit că era un fel de glumă care avea de-a face cu Iris Murdoch, o altă autoare pe care Eve n-a citit-o.

E cât se poate de calmă, de parcă prin venele ei ar curge apă rece sau oxigen. N-a mai îndrăznit niciodată s-o înfrunte aşa pe sora sa, dar acum furia ei pare utilă, iar asta o incită. În sfârşit, deţine controlul.

Urcând cu bicicleta pe alee, Eve simte un iz de praf de piatră venind din curtea tâmplarilor — mai intens, mai concret decât mirosul de piatră cubică sau dale de ardezie. *Jude Neştiutul* e însă o lectură pe care şcolile locale o evită, iar acum are ea altele pe cap, nu Hardy. Îi ia o vreme până observă zgomotul monoton flamp-flamp-flamp pe care roata din spate îl face pe asfalt. Cauciucul e moale, iar pompa de bicicletă e la tatăl ei, la colegiu. Va trebui să o recupereze de la el şi apoi să se ducă după Phoebe; nu trebuie s-o lase să scape aşa uşor.

Tânărul Arthur, fiul lui Arthur, o lasă să treacă pe la barieră. El, cel puțin, o face să se simtă mai bine: burta lui se revarsă în falduri grele în poală, iar șoldurile îi sunt ca niște pepeni. Nu-i dă nici o atenție, ca de obicei, dar Eve își suflă nasul și îi zâmbește. În funcție de ce se întâmplă în seara asta, ar putea avea nevoie de martori.

Peste tot sunt studenți: înfumurați cu pulovere de crichet, fete simple în rochii și cântând cântece bisericești pe pajiște, un grup mic de beți vi cuibăriți prietenește la un loc, ca să țină piept frigului. Eve, deja înfierbântată de la câteva înghițituri din ginul de dude al tatălui ei, își imaginează cum ar fi să meargă la ei și să le ceară un pahar. Totuși, nu e sora ei. Străduindu-se să pară o cunoscătoare și stăpână pe sine, pedalează pe lângă ei în curtea următoare, spre capelă și spre tatăl său.

El e deja acolo. Vine spre ea în luminile încețoșate ale bisericii: mai înalt decât toată lumea, cu părul închis la culoare, ca și al ei. Aproape că-i poate auzi respirația. Are cincizeci și șase de ani: încă paisprezece ani până la șaptezeci. Eve se gândește tot timpul la moarte, iar el e singurul pe care ar vrea să-l salveze.

Numai faptul că se află lângă el îi ridică moralul. Își dă seama că în tot acest timp ea aștepta *să fie* salvată, și iată-l pe el; răsplata ei.

— Tată? spune ea, apoi vede că zâmbetul lui nu este zâmbetul tatălui ei.

Acest bărbat e mai slab, mai palid şi mai ascuţit decât tatăl său. Zăpăcită, un pic ruşinată, e gata să pedaleze mai departe şi să-l lase în urmă în umbrele capelei când, fără nici un motiv, ezită. Îl aude spunând, foarte încet:

— Eve.

Nu-l cunoaşte pe acest bărbat. Totuşi, se pare că el o cunoaşte pe ea, şi chiar şi acum are tendinţa nestăpânită să fie politicoasă.

— Eve, spune el din nou.

— Scuzaţi-mă... sunteţi... ăăă, începe ea.

Probabil că l-a văzut cu tatăl ei prin parcurile Universităţii, sau a fost obligată să se joace cu copiii lui. Tăcerea se prelungeşte. Lui Eve aproape că-i vine să zâmbească. Apoi, spre mirarea ei, el îi zâmbeşte.

— N-ai nici cea mai mică idee cine sunt, nu?

Se uită insistent în ochii ei, drept în sufletul ei, şi nu pare scârbit de ceea ce vede. În aer se simte mirosul înţepător de gheaţă şi gin de dude. Aş putea fi curajoasă, se gândeşte ea, simţindu-se o secundă de parcă adevărata Eve a dat într-un final afară un impostor slab şi ruşinos.

— Nu, spune ea, iar zâmbetul lui se lărgeşte.

Încă o fixează cu privirea. Pielea ei e fierbinte, ca pâinea. Pentru că el încă îi zâmbeşte, se vede silită să-i zâmbească şi ea.

— Eu... scuzați-mă.

Face un pas spre ea. Mâinile ei se încleştează pe ghidon; conştientă de asta, încearcă să se relaxeze. Pe lângă ei trec încontinuu studenți. De altfel, ce ar putea să i se întâmple în colegiul tatălui ei?

Acum îşi dă seama de ce l-a confundat cu tatăl ei: e bătrân. O, groaznic de bătrân. Însă pielea ei e încă fierbinte.

— Deci, zice ea, ca o persoană mult mai curajoasă, cine sunteți atunci? Îmi pare rău, am...

— Nici o grijă, spune el, aşezându-şi mâna mare peste încheieturile ei. A trecut mult timp de-atunci. Sunt un amic de-al tatălui tău. Am fost plecat, dar am auzit atâtea despre tine. Deşi nu mă aşteptam... mă rog, eşti... eşti aproape o femeie acum, Eve. Nu-i aşa?

Lui Eve îi zvâcneşte capul de ruşine, încântare şi neîncredere. Remarca lui o face să vrea să alerge de bucurie, făcând fețe-fețe. În schimb, bâiguie:

— O, eu... ăăă, păi, am şaisprezece ani. Şi, ăăă, jumătate.

El rânjeşte din nou. Îi ține atenția cu dinții, cu ochii.

— Ar fi mai bine să..., spune ea, arătând vag cu degetul spre capelă.

— Numai o clipă, zice el şi apucă mânerul ghidonului de capăt, fără să o atingă, dar cu mâna foarte aproape de a ei. Ştii, mă bucur tare mult să te văd. Eşti atât de schimbată... nicidecum fata pe care mi-o aminteam. Dar nu eşti... nu eşti tocmai în apele tale, aşa-i? S-a întâmplat ceva?

Eve începe să plângă.

În mod surprinzător, el nu e nici speriat, nici dezgustat. Îi atinge cu vârfurile degetelor braţul care o doare — de parcă ar şti, se va gândi ea mai târziu în acea noapte — apoi o ghidează cu bicicletă cu tot în afara drumului, la dreapta, în întunericul adânc, pentru a intra din nou într-o oază de lumină.

Stau amândoi în faţa unei intrări.

— Acolo sus, spune el şi, cu o singură mână, îi ridică bicicleta grea, ruginită, pe treaptă.

Ea nu mai vede aproape nimic din cauza lacrimilor, a luminii obscure de la intrare şi a conturului nedefinit al acestui bărbat care îi poartă bicicleta pe umăr.

— Pe aici, spune el cu blândeţe.

Ce-ar putea să mai facă? Îl urmează sus.

Partea a doua

Trimestrul Hilary

Ianuarie 1987

Prima săptămână

Eve a fost zeificată. Stă singură în toată splendoarea, cu coroana de lauri poleită cu aur care-i înțeapă tâmpla, şi pipăie cu degetul mare vârful ascuțit al tirsului[1]. Acum câteva clipe se afla printre ceilalți membri ai corului pe saltelele de gimnastică, recitând naşterea lui Zeus de pe foi murdare xeroxate. Acum, pentru că fata care trebuia să-l joace pe Dionysos îşi extirpă negii, are ocazia să vadă cum e în Olimp.

Să-l joace pe Dionysos nu e tocmai vocația ei. Pe Atena o înțelege, ar prefera în taină să fie Afrodita, dar Dionysos, cu orgiile şi pieile lui de căprioare, o sperie. Bănuieşte că e mai apropiată de reținutul Rege Penteus: mai susceptibil să fie sfâşiat de bacantele bețive, decât să le fie conducător. Ştie *cine* ar putea fi acela.

[1] Toiag simbolic, împodobit cu viță de vie şi având în vârf un con de pin, cu care era înfățişat zeul Dionysos (n. tr.).

În greacă, pe o melodie compusă de ajutoarea şefei de clasă, mesagerul povesteşte despre misiunea de a o salva pe mama lui Penteus de la viaţa ei desfrânată în mijlocul bacantelor. Prietenele bahice ale lui Eve n-o pot vedea aici sus. Mintea poate să-i zboare oriunde vrea. După o reverie îndelungată şi incitantă, gândurile ei se opresc asupra mamei sale.

Probabil că Jean Lux nu devorează capre vii pe un versant de munte, dar oricum ceva nu e în regulă. Tatăl ei, bineînţeles, nu a băgat de seamă nimic. Însă sora ei, da. Se poartă mai rău ca niciodată: în dimineaţa asta, de exemplu, s-a dus în grădină goală puşcă, deşi putea fi văzută de studenţii de la patruzeci şi şase de ferestre. Ideea lui Eve despre relaxare în pielea goală implică zăvoare, spumă de baie şi conştiinţa faptului că părinţii ei se află la două etaje depărtare, dar acesta a fost un gest extrem chiar şi pentru Phoebe.

Prin fereastra de la bucătărie, a văzut-o pe Phoebe cu fundul ei catifelat dezgolit, prefăcându-se că scotoceşte după tufişurile de rododendroni.

Eve s-a gândit: oare ar trebui să spun cuiva? Ar trebui să mă duc după ea? A scos un scâncet de ruşine şi a auzit un foşnet de hârtie în spatele ei. A tresărit şi a văzut-o pe mama sa citind liniştită.

— Ăăă? a zis Eve.

Cu doar câteva minute în urmă, coborând treptele de la subsol, o văzuse pe Phoebe scoțându-şi cămaşa de noapte şi lăsând-o pe masă. Mama lor probabil că a fost acolo tot timpul. Trebuie să fi observat.

În timp ce Eve o privea insistent pe mama ei, băiatul cel mare din vecini, al cărui tată i-a interzis să se uite la televizor, şi care se zvoneşte că aproape a orbit un grădinar al colegiului cu un arc improvizat, a început să cânte la trombon: TA ta ta, ta TA ta, ta ta TA. Acest băiat nu-i inspiră încredere lui Eve. E premiant la concursuri de chimie la nivel național. Mai mult decât atât, nimerind împreună la St James, unde predau tații amândurora, l-a prins făcând acte de sadism față de copii mai mici. Cel puțin bănuieşte că e vorba de sadism, cu toate că încercările ei de a căuta termenul prin cărțile tatălui său pentru a se lămuri au condus-o pe căi încâlcite.

— Mamă! a strigat Phoebe dintre buruieni. Pentru Dumnezeu. N-auzi, mi-ai văzut geanta de sport?

— Mamă? a spus Eve.

Mama lor — care, a observat Eve, arăta bine şi poate un pic mai slabă — a continuat să citească ceva extrem de concentrată. Era un număr din *Oxoniensis*[1], o broşură plictisitoare şi amănunțită despre meritele altor oameni decât ale tatălui lor. Eve şi-a lungit

[1] De la Oxford (în lat.) (n. red.).

gâtul deasupra mesei ca să vadă ce o absorbea chiar atât:

Titluri recente acordate în muzică
Premiul de Onoare rus pentru Directorul de la Lincoln
Societatea Regală acordă Premiul de Onoare
în entomologie

— Mamă, urlă Phoebe. E urgent. Îmi îngheață fundu-aici. Poți să vii AFARĂ?

Medievist la Colegiul St James

Lui Eve i s-a tăiat răsuflarea. Într-o fotografie voalată, mai mult din profil, se vedeau sprâncenele negre, pometii proeminenți şi ochii adânci, hipnotizanți, ai lui Raymond Snow.

Auzindu-i respirația întretăiată, mama ei îşi ridică privirea, cu ochii sticloşi.

— O! a spus ea.

— O! a zis Eve.

I se putea citi adevărul pe chip, dar mama ei a fost cea care s-a ferit, închizând revista cu repeziciune de parcă *ea* ar fi fost cea vinovată. Mintea lui Eve s-a blocat. Din felul în care se înroşise până în vârful urechilor şi în care privirea îi era atrasă spre fotografie, ştia că mama ei îşi va da seama ce se petrece. Poate că ştia deja de câteva săptămâni. Cu toate

astea, fața ei nu spunea nimic. Părea în schimb jenată şi aproape defensivă: avea privirea lui Phoebe.

Eve s-a uitat agitată spre fereastra dinspre grădină, prin care se vedeau coapsele lui Phoebe apropiindu-se. Taina imensă în care s-au scurs ultimele şase săptămâni i s-a părut pentru o clipă prea apăsătoare ca s-o mai păstreze. Dacă ar fi să-i spună adevărul mamei sale, oare asta le-ar apropia?

— Mamă..., a spus ea, imaginându-şi cum ar fi să-i împărtăşească un detaliu din viața ei intimă.

Exact în acel moment, mama sa a sărit de pe scaun cu o agilitate neobişnuită şi a început să-şi strângă lucrurile.

— Bine, a spus ea. Trebuie să, ăăă... trebuie să plec. Eşti în regulă, Eve, dragă?

Broşura *Oxoniensis* stătea între ele pe masă, la numai o întindere de mână. Uitându-se cu interes la pantofii ei, Eve s-a aplecat s-o ia. La fel şi mama ei.

— Aveai nevoie de ea? a întrebat Eve, tulburată peste măsură.

— Da, a spus mama sa, foarte hotărâtă.

Eve s-a uitat la ea pierdută, uimită de secretul ei pe jumătate descoperit, fără să-şi poată imagina de ce ar avea nevoie de revistă.

— E pentru Phoebe? a întrebat ea.

— Nu, a spus mama ei, uitându-se în jos şi roşind fără motiv. Îmi trebuie... la serviciu.

Phoebe a dat buzna peste ele, agitându-se în pielea goală prin bucătărie.

— Mi-e frig, a spus ea. Nu m-a ajutat nimeni. Aş putea să mă îmbolnăvesc. Dacă va fi aşa, nu vă deranjaţi să mă vizitaţi.

Mama lui Eve şi-a muşcat buza şi a oftat.

— Nu trânti uşa, draga mea, a spus ea, continuând să-şi împacheteze cărţile şi stilourile. O să sară vopseaua de pe tocul uşii.

Atât Eve, cât şi Phoebe au făcut ochii mari.

— O! a spus ea. Doamne, e timpul să plec. Phoebe, unde ţi-e uniforma? N-ar trebui să te îmbraci?

Eve, singură acum în toată splendoarea, încearcă să gândească precum o zeiţă. Mama lor n-a fost niciodată activă, energică, dar acum pare să reacţioneze cu încetinitorul. Gândindu-se la faţa jignită a surorii ei, Eve începe să râdă, fără să se mai poată opri. Spre marea ei uşurare, mama sa e distrasă din cu totul alt motiv, nu din cauza lucrurilor evidente, cum ar fi secretul ei ostentativ, care sare în ochi şi se zbate să iasă la suprafaţă. Oare cum *ar putea* să-i atragă atenţia? Pentru prima dată în viaţă, Eve are mai multe variante la dispoziţie.

Luna ianuarie, se gândeşte Victor Lux, este cea mai groaznică dintre toate. E clar că Eliot n-a văzut

niciodată curtea de nord în prima săptămână. Aici, apa se prelinge peste tot: prin burlanele de plumb, fixate de perete cu bride ornate, pe ramele ferestrelor, pe poarta întunecată dinspre St Giles. Umezeala pătrunde prin piatra de un crem murdar, deja pătată de nisip înnegrit şi funingine; flori mohorâte de licheni prind viaţă; rugina se întinde din încuietorile în formă de suliţă ale ferestrelor. Colegiul este ameninţător de încremenit.

E groaznic de frig. Focul i s-a stins, aşa că stă cu pelerina şi cu mănuşile fără degete, mâzgălind amendamente la prelegerile sale burgunde cu un scris cursiv şi înghesuit, iar cu mâna stângă îşi acoperă urechea care-i ţiuie.

Prelegerile încep joia aceasta, iar ideea că aceste opt dezbateri despre şanţuri i-ar mări şansele la Prelegerea Spenser, cea care contează cu adevărat, i se pare acum zadarnică şi absurdă. Se foieşte în scaun şi se uită din nou pe geam. Felul în care e organizată camera îl pune în încurcătură. E nevoit să stea cu spatele la poziţia lui avantajoasă — o bucată de sticlă marmorată în partea de vest a curţii din faţă — ceea ce înseamnă că duşmanul său se poate apropia de el neobservat, se poate strecura sus pe scări cu picioarele lui lungi, negre, şi poate să bată la uşă. În orice moment sanctuarul lui poate fi zdruncinat.

S-a întâmplat deja o dată, într-o seară nenorocită de la începutul vacanței. Adunase cărți pentru a le lua acasă când a auzit un târşâit şovăitor de picioare pe culoar, iar acolo, pe scară, era Raymond Snow, îndesând cu repeziciune ceva în buzunarul hainei. Gândul că ar putea să aibă şi el o cheie îi întoarce stomacul pe dos. Şi-a afişat zâmbetul superior, detestabil, şi a cerut ceva de băut, dar apoi a refuzat, ca şi când ar fi pus la încercare răbdarea lui Victor. Răbdarea lui Victor a ajuns însă la limită. În timpul scurtei lor conversații, în care Raymond Snow şi-a exprimat îngrijorarea că prelegerile lui Victor nu vor avea un public prea numeros, ochii săi scrutau camera. E un şobolan, nu un om.

După asta, totul a fost pângărit. Victor nu mai poate intra în biroul său de la colegiu fără jenă: oare aspectul sărăcăcios al mobilierului sugerează lipsa de mijloace sau o morală înaltă? Oare cărțile lui la vedere sunt prea învechite sau nu sunt îndeajuns de învechite? Totul e o capcană, dar îşi aminteşte că el nu ar trebui să se simtă prins în capcană. Nu el e desfrânatul, şarlatanul.

Cu toate că asta-i destul de rău, situația s-a înrăutățit şi mai mult. În ultimele două ocazii în care l-a întâlnit pe Raymond Snow, o dată în lumina lămpii din bibliotecă, a doua oară plimbându-se prin curtea Laudian într-o dimineață rece şi cețoasă, rânjetul lui

alb, ironic, aerul lui încrezător, oferta de prietenie care venea parcă din partea unui cămătar ascundeau ceva nou. Avea o privire ca şi cum... nu, e ridicol. Victor îşi drege glasul, îşi suflă nasul şi, după un moment de ezitare, coboară cu paşi grei spre bibliotecă şi-l zăreşte pe Raymond Snow în curtea următoare, ieşind din pasajul ce duce spre capelă. E ca o pată pe retina lui Victor; oriunde se întoarce, îl vede. Visând la distrugere, îl urmăreşte cum se îndepărtează, şi uite-o din nou, chiar şi din spate: acea privire de mulţumire de sine.

Eve ajunge la intrarea de la scara VI a curţii de nord şi închide ochii. Până şi aerul pare mai cald. Îşi întinde vârfurile degetelor în lumina aurie din casa scărilor şi simte cum căldura i se răspândeşte pe toată suprafaţa pielii. Se simte atât de plină de viaţă, încât ar putea să şi moară.

Scările uzate şi lambriurile vechi dau amploare lucrurilor. În momentul în care ajunge sus, parcă trupul nu-i mai aparţine. Fii calmă, îşi spune. E toată îmbujorată, o adolescentă în formare, ea însăşi la puterea o sută, în mod încântător îmbunătăţită. Ar putea să sară pe acoperişurile caselor dacă cineva i-ar cere-o, şi pare posibil ca asta să se întâmple. Orice s-ar putea întâmpla. Pentru că ea îşi doreşte.

— Intră, spune el.

Nici măcar n-a bătut la uşă. N-are nevoie să bată la uşă; cineva o cunoaşte profund, complet. Încearcă să-şi corecteze expresia feţei, să se reprime cumva, dar chipul ei nu poate ascunde ceea ce simte. Uşa se deschide larg sub atingerea ei, iar ea păşeşte înăuntru încet, pregătită pentru orice. Cu atât mai bine. Raymond Snow stă în fotoliu, iar expresia feţei lui nu e deloc cum s-ar fi aşteptat ea să fie.

Victor nu se poate concentra. Asta nu-i stă în fire. Putea să citească în timpul petrecerilor de seară, sau urcând pe Acropole călare pe măgar. Fineţea argumentelor sale scrise nu poate fi subminată de rău de mare, înmormântări sau disperare, în mod normal. Acum însă stă aşezat sub un vitraliu întunecat, încruntându-se asupra celor mai bune manuscrise din colecţia colegiului, iar mintea nu-i stă decât la un singur lucru. E înrobit.

Jean se îmbracă cu o grijă ieşită din comun.

A făcut baie; se simte înfierbântată şi puternică, precum o zeiţă înflăcărată. Suntem în luna ianuarie, îşi aminteşte ea. Afară n-o să-i mai fie aşa de cald. Mai e şi întuneric, dar acel întuneric strălucitor şi plin de promisiuni de la începutul serii. Ar fi trebuit să mai fie încă la lucru, printre codice. Însă Hedley cercetează fiorduri până în miercurea din a doua

săptămână a trimestrului, aşa că ea poate face orice vrea. Cerceii săi în formă de scoici argintii, ca de gheaţă, îi strâng uşor urechile. Brăţara ei de argint e aburită de transpiraţie. Cămaşa din mătase groasă, moale ca lemnul plutitor, i se mulează minunat pe sâni. E aproape gata.

Victor, bineînţeles, e la colegiu. Eve repetă ceva la greacă. Nu e decât Phoebe aici, care n-a mai coborât de câteva ore. Ţinându-şi pantofii în mâinile mici, Jean se furişează încet pe covor până în hol. Uşa dormitorului fiicei sale e închisă; nu se aude decât un murmur de muzică, un ritm care face balustrada să pulseze. Mergând tiptil pe marginea exterioară a fiecărei trepte, un şiretlic învăţat în copilărie, se strecoară jos în bucătărie unde lasă un bilet pentru liniştea celorlalţi şi un vag parfum de trandafiri.

Dacă Victor s-ar duce acum acolo ce-ar găsi oare? Peniţa stiloului parcă e plină de scame; o înfige în foaia de hârtie, dar nu curge nici un strop de cerneală. Bineînţeles că e posibil ca Raymond Snow să lucreze mai mult ca sigur la vreun articol graţie căruia va câştiga prelegerea, sau la vreo propunere linguşitoare pentru buna organizare a pivniţelor. Sau poate ţine un seminar, caz în care Victor şi-ar dori să se agaţe ca un liliac neîndemânatic de pervazul ferestrei lui şi să-i urmărească tehnica: metoda lui prin care părea

să se concentreze asupra celor din primele rânduri, în timp ce le strecura referințe savante protejaților săi peste capetele acestora. Chinuit de curiozitate și de frică, Victor nu l-a vizitat încă în biroul său. Cu toate astea, poate să-i vadă destul de limpede cu ochii minții masa de lucru, scaunul, înclinarea exactă a gâtului alb și a capului, în timp ce se apleacă peste pagina lui otrăvită.

Țiuitul din urechea lui Victor devine din ce în ce mai puternic. Câteodată i se pare că ar putea avea o urechelniță sau că a devenit gazda unui alt tip de gândac, mai mecanic. Probabil că există instrumente pentru ascultarea gândurilor. Din câte știe, se găsesc de vânzare în piață. Rezistând tentației de a-și înfige penița stiloului în timpan ca să lase totul să curgă, Victor începe s-o curețe de fărâmele de hârtie prinse de metal. Notițele pentru prelegere stau deschise pe birou, parcă pentru a-i distrage atenția. N-ar putea să plece grăbit în căutarea lui Raymond Snow și să le lase acolo. Ar trebui să stea să le strângă și, în felul acesta, speră el, ar putea să se înfrâneze.

Trebuie să se oprească. Simpla bănuială a ceea ce ar putea să găsească acolo în cazul în care soția sa și Raymond Snow au lăsat la o parte orice precauții, sau în cazul în care camera e goală, dar au rămas în ea biletele de dragoste și o listă cu locuri și date, asta

e una, dar să găsească aşa ceva cu adevărat e cu totul altceva. L-ar ucide, şi poate nu doar pe el.

Ar putea, bineînțeles, să se întoarcă acum acasă şi să aştepte ca Jean să vină de la birou la ora obişnuită, de parcă nu s-ar petrece nimic. I-a promis să-i gătească în seara asta tocăniță de vânat cu multă ceapă; el a pretins că e pe punctul de a răci. Va mai aştepta aici lucrând încă o jumătate de oră, astfel încât, pe când ajunge acasă, mirosul de şuncă şi usturoi îl va învălui, ea îl va aştepta, ciudată şi somnoroasă, dar numai a lui, iar el va închide uşa şi o va păstra alături de el încă o seară.

Şi-a reparat stiloul, dar degetele îi sunt mânjite de cerneală. Îşi face sul notițele şi le îndeasă în buzunarul hainei, apoi coboară cu paşi grei la toaleta neluminată a bărbaților, sperând ca asta să-l calmeze. Dar nu se întâmplă aşa. Îşi spală mâinile lucioase în semiîntuneric, privind cum apa se înnegreşte.

Între timp, fiica lui, aşezată pe canapea, e pe punctul de a lua foc. Totul în jurul ei e dovada perfecțiunii: sensibilitate, originalitate şi intelectul rafinat la care aspiră. Minutele trec încet; a rugat-o să aştepte. N-o deranjează. Poate astfel să-i devoreze lucrurile, învățând tot.

El bate la maşină zgomotos. Tastele maşinii sale frumoase de scris răpăie precum grindina: un sunet

minunat. O superstiție aflată de curând îi dictează să-şi ferească privirea de el până când îi vorbeşte. Acest lucru e aproape imposibil. E cel mai deşirat om pe care l-a întâlnit vreodată; subțire, ca o săgeată, cu aceeaşi forță comprimată. Antebrațele lui sunt musculoase şi seamănă cu nişte şerpi: această comparație o încântă. Nu-i pasă deloc că e destul de bătrân: cel puțin de vârsta mamei sale, deşi el nu crede în comparații. Mama ei adoră comparațiile. Sunt diferiți ca de la cer la pământ.

S-a oprit din scris. Sângele ei fierbe.

— Eve, spune el, întorcându-şi ochii căprui şi luminoşi asupra ei.

O țintuieşte cu privirea, aşa fierbinte şi încremenită cum e.

Victor năvăleşte afară pe uşă, trecând de recepție atât de repede, încât studentul de serviciu din noaptea asta, aducându-şi aminte de aventurile cu împrumuturile de cărți din anul II, sare în sus de spaimă şi varsă ciocolată caldă în sertarul cu fişe de indexare.

Victor se poate mişca foarte repede atunci când e nevoie. În timp ce aleargă, mormăie fără să poată auzi: numai bătrânii se duc la doctor. Sunetul e înăbuşit de paşii grei, de gâfâitul sonor şi de icnetele scurte de furie sau durere. Pare urmărit, când el e de

fapt cel care urmăreşte. Umbre cenuşii îl privesc în timp ce se îndreaptă spre ţinta lui.

— Trebuie să vorbim.

A mai fost serios cu ea şi în alte ocazii, el are vocea gravă şi înţelegătoare atunci când discută cât de groaznic e acasă sau la şcoală, şi îşi ţine mâna pe a ei. Însă momentele acestea sunt scurte. De obicei se distrează unul pe altul, în mod savuros, timid. El are o minte minunată.

El îşi îndoaie degetele şi-şi dă bretonul la o parte din ochi. Tot ce face el o face să se simtă în acelaşi timp împăcată şi plină de viaţă: gândurile ei se îndreaptă tot timpul cu recunoştinţă spre el, oriunde ar fi. E surprinzător de norocoasă. Ar face pentru el orice i-ar cere.

— Ăăă... zău? spune ea.

O priveşte atât de intens, încât de-abia mai poate respira.

— Ştii că-l cunosc pe tatăl tău?

În curtea din faţă, Victor se întâlneşte cu Potson, profesor de teologie acum celibatar, care vorbeşte frecvent cu Dumnezeu.

— O, Victor, spune el printr-un nor de abur de la gura de aerisire, în timp ce Victor se agită. Victor, Victor. Victor, Victor, Victor. Vic...

— Ascultă, Walter, spune Victor în grabă; acesta nu e numele lui Potson. E urgent? Sunt foarte grăbit.

— Ştii, nu cred că poate aştepta. *Vita brevis* etc. Numai un cuvânt, unul singur, ăă, la ureche, dacă se poate. Doar un, ăă, cuvânt la...

— Îmi pare foarte rău, spune Victor, prinzându-şi călcâiul în roba lui Potson când se strecoară pe lângă el.

— Încetişor, bolboroseşte Potson, mergând împleticindu-se spre el.

Mânios, Victor reuşeşte să scape de mâinile care bâjbâie după el.

— Urgent... ceva, zbiară el, încercând să se descâlcească.

— Ce? întreabă Potson. Atât de târziu? se schimbă la faţă şi-i aruncă o privire răutăcioasă. Victor, bătrâne, n-aş fi crezut niciodată...

Victor a fost prea mult abătut din drum.

— Îmi pare teribil de rău, spune el, fără să-şi ascundă antipatia şi, cam brutal, îl dă la o parte pe Potson şi ţâşneşte în direcţia capelei, cu faţa aurită de reflexia vitraliilor, cu ochii strălucind de răzbunare.

Eve îl priveşte fix pe Raymond Snow.

— Pe tata? Cum de-l cunoşti?

Vrea să spună probabil că părinții ei i-au descoperit. În timp ce Phoebe face tot ce vrea, ea şi cu Raymond trebuie să stea despărțiți. Fierbe de indignare.

— Şi ce... de ce... nu are ce...

— Stai puțin, spune el, întinzându-şi picioarele lungi spre ea.

Ea îşi imaginează cum ar fi la un seminar: poruncitor, relaxat, măreț. Ştie că mintea ei ar prinde aripi sub îndrumarea lui.

— Spune-mi, zice el, de ce-ar fi asta o problemă?

— O, nu... nu este.

Din cauza căldurii focului brațul începe s-o usture.

— Nu facem nimic rău, Eve, spune el. Care-i problema cu asta? Ne bucurăm de compania celuilalt; e cât se poate de firesc.

— O, spune ea, privindu-şi degetele, da, aşa este.

— Bineînțeles, chiar dacă pare *neobişnuit* ca un bărbat de vârsta mea şi o fată de vârsta ta să se întâlnească astfel, e foarte normal. În fiecare zi mă întâlnesc cu studenți doar puțin mai în vârstă decât tine...

Ea îşi frământă degetele în palmă. Nu e singura.

— ...cu toate că nu sunt, evident, la fel de inteligenți. Sau de maturi.

Deodată Eve îşi dă seama ce va spune el. Camera explodează de fericire. În seara asta... se va întâmpla în seara asta.

Din câte-şi poate da seama, e urmărit. Grăbindu-se prin curtea de nord, garguiele rânjesc maliţios de lângă felinarele ce împrăştie o lumină difuză. Cineva s-ar putea apleca pe fereastră, fără să ştie că deasupra şi dedesubt fălcile deschise stau în aşteptare.

Urechea îi bubuie. Nu-şi poate trage răsuflarea. Casa scării e însă în câmpul lui vizual. Toate garguiele au aceeaşi faţă. Ploaia şiroieşte pe pervazurile scorojite şi prin rigole; se scurge din arhitravele şi arcele de boltă pe care el le observă şi le datează inconştient, chiar şi în timp ce aleargă prin ploaie. Va urca încet scările, sperând că între timp plămânii lui se vor linişti. Când ajunge sus va trebui să fie stăpân pe sine.

II, III, IV. La fiecare intrare, lămpi imense se leagănă ca sabia lui Damocles în bătaia vântului umed.

Eve aşteaptă răbdătoare pe canapea, fiind recompensată cu unul din zâmbetele lui neîntrecute.

— Asta vreau să scot şi eu în evidenţă, bineînţeles. Ştiu că eşti prea inteligentă ca să fie nevoie să-ţi explic eu asta, dar simt că trebuie să clarific situaţia.

Ceea ce îmi aminteşte, trebuie să te rog să pleci în câteva minute.

Eve tresare. Întotdeauna îi cere asta; speră c-o face ca s-o protejeze. Hotărăşte, ca de obicei, să zăbovească până în ultimul moment posibil, pentru a-i oferi încurajarea de care el are nevoie atât de înduioşător.

— Presupun că nu ştie nimeni că ai venit în vizită? spune el.

— Păi, nu.

Celelalte secrete ale ei sunt doar tenebroase şi jenante; acesta e ca o poartă către o lume nouă, minunată. Instinctul o face să tacă.

— Ar trebui să ştie? întreabă ea.

— Nu văd de ce-ar trebui. Ce-ar fi ajuns Academia lui Platon dacă *hoi polloi*[1] ar fi venit repede să ia parte la distracţie?

— Exact, consimte ea, actualizându-şi mintal lista de lecturi obligatorii care se măreşte din ce în ce mai mult.

Cui îi pasă că Phoebe primeşte câte un frâu nou de fiecare dată când îşi ţesală poneiul? Asta este ceea ce îşi doreşte Eve — stimularea minţii.

— Bine, zice el. Ştii, tatăl tău e un om ciudat. Remarcabil, în felul lui, dar foarte... defensiv. Nu ţi se pare?

---

[1] Din greacă, tot poporul sau masele (n. tr.).

— Hm. Păi, e destul de arțăgos, dacă la asta te referi...

— Vrei să spui că se enervează repede, chiar şi atunci când încerci să-i fii de ajutor, de exemplu, sau să-i arăți că te interesează ceva?

— Da! spune Eve încântată.

— E un tip ciudat, meditează Raymond. Pe vremea când îl ştiam...

— Când *se întâmpla* asta? întreabă Eve.

— Când îl ştiam eu, toată lumea spunea... că va fi grozav. A fost un om curajos, în felul lui, şi poate că ar fi putut deveni. Dar asta înseamnă să poți stăpâni orice altceva ai în tine. Înțelegi?

— Cred că... nu, zice Eve.

— Toată nefericirea, toate lucrurile rele. Tatăl tău se complace în trecut, aşa-i trebuie dacă e fraier. Nu îndrăzneşte... mă rog, nu îndrăzneşte *nimic*. Tu nu eşti aşa, nu? întreabă el.

— O, nu! spune Eve.

A ajuns. Apa de ploaie i se scurge din sprâncene; i-a intrat în fiecare deschizătură şi cusătură. Totuşi, în sfârşit e înfierbântat, iar mintea lui încinsă e acum calmă. Într-adevăr, gândul că face ceva, că refuză să stea răbdător în timp ce viața îi e distrusă îl face aproape fericit. În timp ce urcă greoi pe scara îmbibată cu apă, fluieră o arie din partea finală a lui

Don Giovanni: *Che strazio! Ohimè! Che smania! Che inferno! Che terror!* Respiră agitat; mintea îi pulsează. Stropi întunecați rămân în urma lui pe trepte.

— Știi, era exact la fel și prima dată când l-am cunoscut.

Își aruncă ochii asupra ceasului de pe birou, apoi se uită din nou la ea.

În ciuda inventarului de date pe care le cunoaște despre Raymond Snow — părerea lui despre președintele colegiului (incitant de necuviincioasă), pasiunile pe care le avea la vârsta ei (remarcabil de asemănătoare) — tot n-are habar cum de-l cunoaște pe tatăl ei.

— Când se întâmpla asta? întreabă ea din nou, un pic prea nerăbdătoare.

— Înainte ca tu să te naști, zâmbește el. Deci, nu cred că el ar înțelege neapărat aceste... conversații. Îmi pare bine că tu înțelegi.

— O, înțeleg, spune ea.

El sare în picioare de parcă ar fi fost dintr-odată eliberat și traversează camera până la fereastra din celălalt capăt. Afară, țipetele și laudele studenților se aud până departe, în aerul rece.

— Te simți singură, nu-i așa, când părintele cu care ai cele mai multe lucruri în comun intelectual

vorbind e un pic prea... cufundat în munca lui. Mai ales având în vedere dificultățile cu mama ta.

— O, Doamne, da, spune ea.

Să poată vorbi despre asta calm, cu un adult, e hrană pentru sufletul ei înfometat.

— Şi ştii, devine din ce în ce mai rău... e chiar şi mai... ciudată!

— Zău? zice Raymond, Doctorul Snow.

— Da! E... mă rog, atunci când nu se agită pentru Phoebe, e — nici măcar asta nu prea mai face, ca să fiu sinceră. E atât de... Doamne, parcă-i pe altă planetă. E ca şi cum ar fi... e atât de visătoare...

Se îndreaptă spre ea. Ochii lui parcă s-au sudat de ai ei; ea se scufundă din ce în ce mai mult.

— În ce fel?

Se ghemuieşte pe covoraş lângă ea. Genele lui sunt atât de negre. Arată pe jumătate ca un băiat periculos, pe jumătate ca un erou: un explorator, poate, dar nicidecum un om obişnuit. Uitându-se fix în ochii lui luminoşi, între ei pare să se petreacă ceva nou. Îşi pune mâna pe brațul ei.

— În ce fel, anume?

Au trecut doar câteva momente, dar trecutul pare o granulă de neant, şi tot ceea ce contează tocmai s-a întâmplat.

A sărutat-o. Ea e transfigurată.

Iar acum a fost expediată, dar într-un mod plăcut. Mâna ei poposeşte pe clanța uşii interioare. Nu are de ce să se grăbească.

— Deci... începe ea. Îți... mulțumesc. A fost încântător să...

El îşi lasă geanta jos şi vine spre ea. Pielea ei prinde viață.

— Nu-mi mulțumi, spune el. Serios. Aştept cu nerăbdare săptămâna viitoare. Tu nu?

Îşi pune mâna peste a ei şi deschide uşa, apăsându-i cu ardoare degetele pe clanța de cupru şi privind-o tot timpul în ochi.

— Eşti extraordinară, Eve. Sunt conştient de asta, chiar dacă — din orice motive, sau ştiu eu, din cauza preocupărilor lor ciudate — ei nu sunt. Eşti în siguranță cu mine, ştii asta, spune el.

Încă un etaj, se gândeşte Victor. Inima îi bate cu putere; ar trebui să fie mai atent, dar, zău, de ce să fie atent acum? Îşi ia elan şi ajunge la palierul lui Raymond Snow, dar uşa exterioară e încuiată şi are o plăcuță pe care e scris numele:

PROF. D. H. R. FOALE

iar el i-a pierdut urma.

Casa scării e învăluită în tăcere, nu se aud decât picăturile de ploaie şi Victor care-şi scarpină bărbia,

cu capul plecat, dus pe gânduri. Îşi freacă tâmplele, ascultându-şi respiraţia obosită, şi dintr-odată înţelege: a greşit scara. Prostule, îşi spune, năpustindu-se din nou spre parter. Dacă se grăbeşte, o să ajungă la timp. Încă nu e prea târziu.

Fărâme din fosta ei identitate zac pe fiecare palier. Sângele i se umflă în vene, în timp ce ea coboară scările în zbor. Ajunsă la parter, se avântă de pe scară în curtea întunecată, ţipând plină de viaţă. Nu-l observă pe tatăl ei, încremenit la vederea fiicei lui cu ochii aurii, care radiază de fericire. Ea iese în fugă pe lângă el, în noaptea rece şi umedă.

A DOUA SĂPTĂMÂNĂ

Jean a întârziat îngrozitor, nepermis de mult. Şi-a petrecut după-amiaza închisă în Cabinet, numărând minutele până la eliberare. Apoi, când nici nu mai avea timp să treacă pe la baie, Hedley s-a lăsat pe spate în scaun şi a insistat să treacă amândoi în revistă fiecare înregistrare din moştenirea familiei Stewart, începând din 1925.

A stat din cale afară de potolită timp de cinci minute.

— Hedley, a murmurat ea într-un final, dar el a ignorat-o.

Posomorâtă, a început să se joace cu frunza aurită de pe desktop. După alte câteva secunde lungi a încercat din nou.

— Hedley. Chiar... trebuie să... e aproape...

S-a uitat la ea pe deasupra ochelarilor. În lumina lămpii de birou furate de la ea, cărarea într-o parte a părului său zburlit era necuviincios de lucioasă.

— Ai vreo întâlnire urgentă? a întrebat el.

— Păi, nu, e doar...

Nu putea să mintă convingător; simplul subiect o face să se împleticească şi să se bâlbâie. Se simţea ca un tâlhar cu aurul ascuns sub limbă.

— I-am spus... i-am spus unei prietene...

— Ăsta nu prea e un motiv să pleci mai devreme, a spus Hedley. Sunt un om generos, dar nu abuza de indulgenţa mea. Avem foarte mult de lucru, să ştii.

Clopotul bisericii a bătut şi jumătate, apoi fără un sfert. Când a auzit prima bătaie de oră fixă a clopotului, şi-a împins scaunul înapoi. Hedley şi-a ţuguiat buzele.

— Îmi cer scuze, a spus ea, uitându-se deasupra capului acestuia, spre acoperişuri. Chiar trebuie să plec. Îmi pare foarte rău.

Spunând asta, în timp ce Hedley se pregătea să obiecteze, a trecut cu abilitate pe lângă biroul lui şi s-a eliberat.

După cinci minute traversează deja High Street şi trece în grabă pe lângă Colegiul Queen. Piatra cubică îngheţată de pe Logic Lane a încetinit-o, dar acum o ia la goană, iar fusta lungă i se loveşte de cizme. Străzile

întunecoase sunt pline de studenți, care se reîntâlnesc după vacanță. La o parte din calea mea, le porunceşte ea în tăcere: eu locuiesc aici. Merge printre ei în josul pasajului cu pereți înalți, spre All Saints, şi trece prin poarta neagră. Totul pare glazurat. Cerul e lipsit de ruşine. Te rog să fii acolo, se gândeşte ea, alergând uşor în jurul curții goale ca de mănăstire, apoi fugind de-a dreptul prin marea galerie acoperită în grădină. Porțile sunt larg deschise. Pietrişul nisipos scârțâie sub paşii ei, până ajunge pe iarbă. Te rog să fii acolo.

A ajuns prea târziu. Nu e nimeni.

Groaznic de dezamăgită, închipuindu-şi cum se aruncă pe iarba umedă şi zbiară şi se zbate ca — ei bine, ca Phoebe, merge încet de jur împrejurul Movilei, un deluşor răvăşit în mijlocul pajiştii, incapabilă să gândească. Pe brațul băncii goale e un fluture alb. Se gândeşte: poate un semn? Se apropie, vede că nu e decât o bucată de hârtie şi aleargă într-acolo. E pentru ea.

Nu pot sta aici — e un îngrijitor în cabana din capăt.
Vino ~~în cam~~... la arcade — în curtea din față lângă capelă.
Ce s-a întâmplat? Te aştept.

Fluturele alb parcă-i zboară acum în stomac; tremură când ea se mişcă. Dacă îngrijitorul a surprins-o pe

Helena lăsând biletul, apoi a văzut-o pe Jean cum l-a luat, oare i-ar spune cuiva?

Face în grabă drum întors, deşi acum, bineînțeles, îşi imaginează cum o urmăresc profesori curioşi de la ferestrele superioare. Poate că totul s-a aflat deja, iar portarii şi soțiile profesorilor pe care-i întâlneşte sunt în taină...

Nu trebuie să se chinuiască în felul ăsta. Se va gândi numai la ceea ce o aşteaptă. Merge hotărâtă printr-un pasaj din cărămizi alb-negru spre capătul îndepărtat al curții, fără să bage de seamă vocile emoționate ale tinerilor şi scârțâitul stranelor din capela care se întinde de-a lungul pasajului. La intrarea în arcade, se opreşte. Înaintea, la dreapta şi la stânga ei e întuneric complet, aproape palpabil. Ar putea să-l mănânce. Ar putea să se întoarcă înapoi. Cu ochii larg deschişi şi gura întredeschisă, păşeşte înăuntru.

În prima ei vacanță cu Victor, în ploioasa Țară a Galilor, vizitau peşteri — cât de des puteau. Ghidul îşi stingea torța şi, la comanda lui, întindeau cu toții o mână în dreptul feței pentru a se minuna de profunzimea întunericului. Aceasta a fost evident partea care lui i-a plăcut cel mai mult din întreg turul. Întunericul acela era însă nimic față de acesta. În spatele ei sunt lumini şi probabil că deasupra curții centrale strălucesc stelele, dar acum parcă ar fi legată la ochi.

Ar putea fi o minte fără trup. Numai sentimentul de cădere pe care-l simte în stomac şi zgomotul uşor al paşilor ei pe dalele de piatră îi spun că e încă în viaţă, presupunând că paşii *ei* sunt cei care se aud.

Trece de primul colţ. Lângă perete e o siluetă înaltă, palidă.

— Tu eşti? şopteşte ea. Eşti acolo?

Silueta nu răspunse nimic. Ea se apropie.

— Tu eşti? spune ea.

Deasupra ei se profilează un bărbat înalt, cu faţa descompusă, ţinând în mână capul unui alt bărbat. Jean scoate un ţipăt înăbuşit, prea înspăimântată ca să facă zgomot. Întunericul o sufocă; se uită disperată în altă parte, dar n-are idee în ce direcţie ar trebui să fugă. Apoi priveşte în sus şi vede o coroană, ochi palizi: o statuie. Ce fraieră e!

Merge mai departe, tot fără să vadă nimic: nici mâna ei, nici stelele, nici locul în care, la doi sau douăzeci de paşi depărtare, o altă minte stă în aşteptare, un punct mic de căldură care pulsează. Porneşte din nou în jurul curţii centrale invizibile, încercând să-şi controleze starea de delir.

— Jean.

Nu simte nimic sub picioare. Ar putea să pună punct la tot în momentul acesta, se gândeşte ea, ascultându-şi bătăile sonore ale inimii: ar putea să mai meargă până când ajunge la capăt şi să iasă la aer

curat şi familiar. Nu şi-a dorit niciodată asta. Are un soţ care măcar e de încredere; are o casă şi o slujbă şi fiice; are un loc pe lume. Nici măcar nu-şi poate imagina — deşi a încercat deja, doar ca să se şocheze pe ea însăşi — ce ar înţelege din toată povestea asta prietenele mamei sale sau fetele de la şcoală. Mintea ei se învârte în gol; în fiecare oră, în fiecare minut, hotărăşte să continue să se întâlnească cu Helena sau să înceteze. Spre ruşinea ei, a ajuns chiar să facă liste cu aspecte pro şi contra — n-o ajută deloc, dar ce satisfacţie îi dau! Îi telefonează Helenei de două sau trei ori pe săptămână, hotărâtă să-i reziste, dar adevărul este că nu se poate ţine departe.

Dar, îşi spune ea, nu-mi doresc asta.

— Jean, rosteşte întunericul.

Stau foarte aproape, cu capetele lipite strâns unul de celălalt, cu spatele la fereastra fără geam a peretelui interior. Undeva în curtea întunecată un copac se mişcă în bătaia vântului, iar freamătul lui le pătrunde prin tâmple şi prin urechi, de parcă ar fi gemeni embrionari, sau s-ar îneca împreună.

Jean îşi face griji. Helena simte asta. Se forţează să nu-şi mişte capul şi să nu-şi schimbe poziţia mâinilor. Lucrurile s-au petrecut aşa de fiecare dată de când... de când... de când a început. Şi-au făcut

obiceiul să se întâlnească în grădina All Saints sau pe o stradă întunecoasă de lângă St Thomas; într-o seară s-au întâlnit în Port Meadow, la un loc cu bărbații sălbatici care practicau t'ai chi și cu autobuzele, dar a fost prea înfricoșător ca să mai încerce o dată. Nu există cuvinte care să exprime cât de minunată e fiecare întâlnire. Apoi încep grijile.

Prima dată când s-au sărutat a fost... s-a simțit ca și cum... Helena încearcă să definească tot timpul ce-a simțit. Era ca și cum tot ce poate fi mai extraordinar și mai dezirabil fusese distilat și se afla pe buzele ei: o reflexie caldă și moale a ei înseși. De atunci șocul nu s-a redus prea mult, iar sărutând-o **sărutând-o pe Jean**, Dumnezeule, a devenit și mai uluitor.

Dar sunt și probleme. Nu se pot vedea nicăieri înăuntru, nici măcar în biroul Helenei. Mai ales acolo nu.

— De ce nu? întreabă Helena tot timpul. Zău, nu putem?

— Tu... Eu, mie mi-e frică, eu...

Helena știe de ce nu se poate. Jean se teme de următoarea etapă, din motive pe care Helena le poate înțelege dar, pe de altă parte, sunt și alte motive la care nu suportă să se gândească. Și ea e înspăimântată, dar știe că își dorește...

— Mi-e teamă, spune Jean, de... ştii tu. Să fim singure. Noi două, singure. Înţelegi. Nu ştiu dacă vreau...

— Ce? întreabă Helena.

Asta se tot repetă. Nu există prea multe locuri în care două femei, amândouă indiscutabil femei, să se poată întâlni, dacă nu în particular, măcar undeva unde să nu fie văzute. Arcadele par soluţia ideală, cu toate că e atât de frig aici şi există întotdeauna riscul să vină cineva, un alt cuplu — poate că sunt şi alţi oameni aici chiar în acest moment. Dacă cineva le-ar surprinde, ar fi bineînţeles groaznic. Însă Jean este atât de caldă, atât de aproape, miroase atât de frumos, încât Helena nu e foarte sigură că i-ar păsa câtuşi de puţin.

Deasupra lor, ascunsă în grindă şi neluată în seamă, o luminiţă roşie se aprinde şi se stinge. Jean îşi înalţă capul; când lumina va clipi iar o va vedea, dar, între timp, capul Helenei se lasă din nou pe spate şi, sărutându-se, Jean o ratează.

Se sărută din nou. Jean n-a cunoscut niciodată ceva mai ciudat. După o perioadă din viaţă destul de scurtă în care s-a obişnuit să sărute bărbaţi, în special unul aspru, bărbos, asemănător unui urs, pielea aceasta fină i s-a părut prima dată o greşeală, ceva

aproape respingător. Oricum, sărutul în sine era ceva de-a dreptul greşit. S-a obişnuit ca ea să fie sărutată, ca ea să fie suprafața fină dar, din nou, asta era ceva diferit, ca două flori care se sărută cu grijă. Câteodată, nu cu foarte multă grijă. Cel mai ciudat lucru dintre toate e că, după prima oară — se poate să fi fost chiar în timpul primului sărut, pentru că ea nu s-a ferit, ci s-a întors iar şi iar — mintea ei a început să dea înapoi, ca o lumină care se stinge încet, pe măsură ce senzația fizică a început să o domine. Apoi mintea ei s-a aprins iar şi a început să se simtă la rândul ei bine. A devenit dependentă. Acum este dependentă. Nu se mai satură.

O parte din ea nu-şi doreşte decât să se sărute pentru totdeauna, astfel încât să se poată concentra pe atingerea buzelor şi a limbilor, sau doar să închidă ochii şi să inspire mirosul atât de familiar şi minunat al Helenei, până când nu mai poate inspira şi trebuie să piardă timpul expirând. O parte din ea nu-şi doreşte asta. Începe să aibă curaj să-şi folosească mâinile, să descopere noi locuri cu gura. Nu se poate abține să nu se gândească la clavicula Helenei, chiar şi când se află în magazinul Sainsbury.

Helena este totuşi o femeie. Incontestabil. Jean se teme că, dacă încearcă să meargă mai departe decât atât — chiar şi un milimetru mai departe — nu va fi în stare să meargă până la capăt, cu atât mai puțin să

se culce la propriu. O urmăreşte o frază oribilă: când vom ajunge la momentul critic, nu voi putea s-o fac.

S-ar putea ca asta să aibă legătură cu şoldurile Helenei. Pentru că Helena e slabă, fără cale de întoarcere, iar formele adevărate, cum sunt ale lui Jean, ar fi ceva mai rău, se teme că tot mai rău e să fii osoasă.

Totuşi — ca şi cum mintea ei ar sta lângă ele pe banca de piatră, acum că nu se mai sărută — are o bănuială din ce în ce mai pronunţată că trupul slab al Helenei ar putea să-i placă. În afară de asta, a atins în treacăt ceea ce par a fi forme în toată regula: şoldul, coapsa, linia sânului ei şi toate îi dau fiori. Acesta e adevărul. De fiecare dată când îşi aminteşte aceste atingeri mărunte, o cuprinde emoţia. Şi îşi aminteşte că n-a deranjat-o niciodată înainte faptul că e slabă. N-a fost dezgustată de Helena ca prietenă, aşa cum anumite aspecte ale unor oameni pot fi considerate de unii dezgustătoare. Şi, la urma urmei, o iubea. La urma urmei.

A treia săptămână

Eve e la ora de latină şi face schiţe. Tot trupul ei pare să zâmbească în sinea lui. Nimeni altcineva din clasă nu e tocmai în apele sale, nici măcar fetele care nu pot fi abătute de la învăţat, cele mai conştiincioase din cea mai bună clasă a anului. Ieri după-amiază, Bryony Hirsh, care la doisprezece sau treisprezece ani nu lua de regulă decât note de zece, a fost găsită plângând în spatele dulapurilor din vestiar şi a fost dusă la spital. Nimeni nu ştie la ce spital: circulă zvonuri despre un copil nenăscut. Eve poate totuşi să bănuiască ce s-a întâmplat. Toată lumea ştie că Bryony a luat mai mult note de nouă la examenele de nivel mediu, iar consiliul şcolii încearcă s-o treacă în grupa a doua din cauza tabelelor cu rezultate, iar tatăl ei a fost aici şi a încercat să-i oprească. Eve a văzut pe încheietura lui Bryony nişte tăieturi, care la momentul respectiv i s-au părut ciudate: genul acela

de răni uşoare şi ostentative este obiceiul fetelor rebele, cu tatuaje cu pânze de păianjen făcute cu tuş şi câte trei cercei în ureche. Ideea că acele mici zgârieturi pot duce la spitalizare o bucură şi o sperie în acelaşi timp pe Eve. Oare ce-ar putea face să ajungă şi ea la spital? Ce profesor a găsit-o pe Bryony? Începe să-şi imagineze cum îşi ridică mâneca şi aşteaptă să fie salvată.

Însă toate astea s-au întâmplat cam târziu. Pe ea are cine să o salveze acum. În pauză îşi abandonează prietenele care îşi fac confidenţe în holul principal sau vând bezele cu aromă de mentă pentru refugiaţii din Rusia şi se plimbă singură prin şcoală, concentrându-se asupra vieţii ei interioare, care se reflectă din ce în ce mai mult în exterior. Vrea să se gândească la corpul ei — nu la braţul care i se vindecă, ci la orice altceva.

Astăzi se duce pe terenul unde copii de zece şi unsprezece ani se joacă marbles şi încearcă să-şi facă marcaje complicate în jurul celor şterse de vreme ale unui vechi teren de baschet. Bilele de sticlă de culoarea ochilor de pisică, a chihlimbarului, albastru-închis sau verzi scânteiază ademenitor în lumina slabă, cenuşie. Cunoştea toate regulile, poziţiile în care să-ţi aşezi toate bilele preferate, şiretlicurile şi trucurile, dar acum îşi dă seama că le-a uitat. Are lucruri mai importante la care să se gândească: viaţa

extraordinară a adulților în care e gata să pătrundă, viața minții.

Numai că mințile lor nu mai sunt în centrul atenției. Își dă seama că el e blând, pentru că știe sau a ghicit aproape tot, cele mai ruşinoase secrete şi cele mai arzătoare dorințe ale ei. Datorită lui, povestea cu brațul nu mai contează: a hotărât să nu mai facă asta niciodată. Nu mai vrea; doar pe el îl vrea. Bănuieşte că el aşteaptă ca ea să-i spună că e pregătită. Dar ea e pregătită. În seara asta, dacă va avea curajul, îi va arăta cât de pregătită e.

Nici Helena nu se poate abține să nu zâmbească. Are multă treabă de făcut: o omidă rară a fost adusă din Chile, iar acum mănâncă nebăgată în seamă din rezerva de frunze de casca; trebuie să decidă, ca în fiecare an, dacă să-i trimită sau nu o felicitare de ziua de naştere mamei sale care nu vorbeşte cu ea; i-a promis lui Jeffrey că-l ajută să construiască un pod basculant; are o carte de scris; are un nou tub de cremă hidratantă cu care să se dea pe coatele crăpate.

În lumea nouă în care trăieşte, această ultimă sarcină a devenit prioritară. Stoarce o picătură din crema rece pe vârful degetului ei fierbinte şi o aplică meticulos pe piele, gândindu-se la genunchii de elefant, la genunchii de om, la genunchii lui Jean. Crema dispare în piele. Ea zâmbeşte întruna.

Mai târziu în aceeaşi seară, îndreptându-se spre poarta din spate a colegiului Helenei, mângâindu-şi propria încheietură cu o expresie visătoare şi surprinsă, Jean doar atunci observă că, pentru prima dată, la micul birou abandonat de lângă intrare, a apărut un portar. E însă prea absorbit de ceva pe ecranul din faţa lui ca să se uite la ea.

Slavă cerului, se gândeşte ea, am scăpat la limită. Se grăbeşte să treacă de poartă, felicitându-se cu uşurare.

Jimmy, portarul, e într-adevăr concentrat la ceva. De fapt e doar ajutor de portar, n-are decât nouăsprezece ani, este ucenicul unchiului său, portar delegat, care e alcoolic, aşa că Jimmy învaţă foarte repede. În afară de supravegherea pauzelor de ceai ale îngrijitorilor colegiului şi înlăturarea studenţilor recalcitranţi de la bar, mai are şi sarcina complicată de a verifica o dată la două săptămâni şi de a şterge instantaneele făcute de noile camere cu infraroşu, proiectate de un profesor de fizică după ce un individ a încercat să sfâşie tabloul lui El Greco din capelă. Infraroşu sau ultraviolete, ceva de genul ăsta. Nu sunt decât trei astfel de camere: una în capelă, una la arcade şi una în cabina portarului. E o sarcină atât de plicticoasă, încât ceilalţi portari nu vor s-o facă — niciodată nu e nimic de văzut. Până azi.

A patra săptămână

Duminică dimineața, Victor stă singur la masa din bucătărie, revizuindu-şi notițele pentru următoarea lui prelegere la care nu va avea public, fără să se îngrijoreze, măcar de data asta, din cauza lui Jean. Ştie unde este.

În acest moment Jean, arătând splendid îmbrăcată în catifea neagră, veche, dar care o avantajează, urcă scările de piatră către sala de mese a Colegiului All Saints, unde o aşteaptă Helena.

Au hotărât amândouă că merită să-şi asume acest risc. Membrii colegiului îşi pot permite să invite pe oricine doresc la Masa de Onoare, într-o splendoare formală. Nu trebuie să fie un secret faptul că ele sunt prietene; cu atât mai puțin aici, unde persoana lui Jean nu interesează pe nimeni. În plus, nu au de ales. Îndatoririle familiale — rude care vin în vizită,

evenimente sociale nedorite, solicitări insistente atât din partea lui Jeffrey, cât şi din partea lui Phoebe pentru a le câştiga atenţia, interesul şi diferite cadouri — toate astea înseamnă că în nici una din serile săptămânii nu se vor putea vedea, iar carantina, spre surprinderea plăcută a lui Jean, nu mai e de ajuns pentru nici una dintre ele. Nici măcar pe-aproape.

Mai mult decât atât, cina din seara asta, din motive obscure legate de Colegiul St Edmund, este o sărbătoare mai mică; începe mai târziu decât de obicei şi va continua până noaptea. De obicei timpul pe care-l petrec împreună se limitează la sfârşitul după-amiezilor — amândouă au familii care le aşteaptă şi chiar le duc dorul; trebuie să fie acolo la masa de seară, indiferent de starea trupească sau sufletească. Însă din cauza sărbătorii, nimeni nu le aşteaptă acasă decât foarte târziu. Au toată seara numai pentru ele.

Jean ajunge în capul scărilor şi intră în sală. E întunecoasă, cu lumânări aprinse. Studenţii şi-au părăsit deja locurile după o cină alcătuită din grepfrut şi o musaca searbădă de cartofi. Pe o platformă în celălalt capăt al sălii, la mai bine de douăzeci de metri distanţă, profesorii şi invitaţii lor dau din cap şi sporovăiesc, formând grupuri în jurul Mesei de Onoare. Merge spre ei ca o mireasă stingheră, ţăcănind cu tocurile, cu ochii aţintiţi la capul Helenei, care stă cu spatele.

Toți ceilalți poartă robe. Zâmbind neîncrezătoare, Jean își ia locul la masă. Nimeni nu încearcă s-o oprească. Helena stă de vorbă cu un munte îmbrăcat în robă și cu pete maronii pe față, aflat în dreapta ei, dar se întoarce spre Jean la jumătatea propoziției pentru a-i adresa un zâmbet sexy, cu ochii întredeschiși. Apoi, aparent netulburată, se întoarce și continuă descrierea funcției ecologice a viespilor. Jean, uimită, încearcă să-și desfacă șervetele de masă. Tupeul Helenei, rezervele ei de forță și îndrăzneală pe care, atunci când erau doar prietene, Jean nu le observa, i se par acum teribil de incitante. Mâinile îi tremură în timp ce trage de faldurile pânzei.

— Ce mai faci? șoptește într-un final Helena.

— Minunat. Mă bucur... e incredibil că suntem aici, în felul ăsta. Tu?

— La fel.

Își zâmbesc una alteia, apoi zâmbesc cu capetele plecate asupra farfuriilor, iar scaunele grele încetează să scârțâie pe podea și vocile slabe nu se mai aud. Începe o lungă rugăciune de mulțumire, în latină. Sub masă, gleznele lor se ating.

Eve se ridică de pe canapea. Chiar dacă o doare încă și e la fel de uimită și de amețită ca ultima oară, n-a curs sânge. Aproape că i-a plăcut senzația, își spune.

Lumea ei s-a redus la această cameră întunecoasă; la chipul bărbatului care traversează camera ca să deschidă geamul. Își face încă temele și exercițiile de muzică, dar nu poate să scrie un cuvânt sau să deschidă o pagină fără să-i caute inițialele, să-i inventeze preferințele sau să încerce să descopere semne de bun augur. Prietenelor ei nu le spune în principiu nimic; viitorul ei romantic, cândva un subiect neinteresant, spre deosebire de problemele legate de casă, sentimentele, temerile și ritualurile ei secrete, este acum intim și ascuns. Nu are nevoie de alți prieteni în afara lui.

Vine lângă el la fereastră. Puțin în dreapta lui, pentru că el nu vrea să fie văzuți de afară, dar destul de aproape încât respirația lor să se contopească în aerul rece al nopții. În spatele ei, pe canapea, o pată mică se întinde pe cuvertura albastră. El are grijă să aranjeze cuvertura înainte ca ea să se întindă, un alt gest atent din partea lui. Ea îl lasă s-o aranjeze și astfel nu observă că pe materialul cuverturii este o galaxie de pete ascunse.

Helena a fost acaparată de persoana din dreapta ei — un profesor de anatomie, în ciuda înfățișării lui.

— Pare fascinant, îi spune Jean bărbatului din stânga ei — un avocat internațional nonagenar, cu maniere la masă mult mai alese decât vecinii lui.

În plus, face conversație și o distrează, cât se poate, cu povești despre dispute transfrontaliere, bârfe de colegiu și întâmplări neobișnuite din viața personală, în care pare implicată și servitoarea lui. Vorbește cu un accent care seamănă în mod curios cu al lui Victor — își dă seama că e incapabilă să se concentreze la ceea ce îi spune, însă încearcă să pară atentă — și e probabil, da, aproape sigur, portughez.

Însă nu poate să-l întrebe. Nu mai poate să formuleze nici o întrebare, pentru că Helena tocmai și-a lipit genunchiul de al ei. Mirosul de lac de mobilă face deodată aerul irespirabil. Plutește, ancorată doar de rotula Helenei. În orice moment se poate pierde.

— Așadar, spune politicos avocatul, pot să vă întreb cu ce ocazie ați venit la această cină?

Sunt aproape la jumătatea felului doi dar, după eticheta colegiului, această întrebare exprimă un interes aproape indecent. În acest moment, Helena se întoarce. Jean încearcă să răspundă, dar simte atenția Helenei care o arde ca lumina soarelui pe unul din obraji.

— Iartă-mă, José, spune Helena, iar avocatul își ridică în aer mâna ridată, maronie și zâmbește fermecător. Iartă-mă, dar trebuie să-mi revendic musafirul.

Phoebe fumează a doua țigară de marijuana. Mama sa nu e acasă, dar ea stă oricum aplecată pe fereastră,

uitându-se la studenții din cămin. Ar putea fi văzută de cineva; probabil că întrece măsura, dar măsura se îndepărtează tot mai mult.

Bariera scârțâie. Phoebe mai trage un fum. Persoana care vine încoace e încă în umbra colegiului și înaintează pe alee. Apoi poarta din față scârțâie, iar Phoebe strivește mucul de țigară de pervazul ferestrei, fără să se grăbească, dar cu sentimentul neplăcut că a fost luată pe nepregătite. Persoana care intră în grădină e ultima pe care s-ar fi așteptat să o vadă atât de târziu: sora ei.

Phoebe își ține respirația pe întuneric. Ceva nu e în regulă cu fusta uniformei lui Eve, și-o răsucește, de parcă n-o poate așeza cum trebuie. Acum își pipăie nasturii de la cămașă, numărându-i sau verificându-i. Își aranjează cămașa în fustă. Orice ar fi făcut, cu siguranță până acum n-a buchisit în camera ei.

Apoi, chiar înainte să dispară pe verandă, se întoarce. Fața îi strălucește în lumină, iar ea pare, mă rog, nu mai frumoasă, dar seamănă mai mult cu mama lor decât de obicei. Se uită peste umăr la drumul pe care a venit și e ceva în zâmbetul ei ce Phoebe nu a mai văzut la ea. E ultima persoană din lume la care Phoebe s-ar aștepta să aibă acea privire, sau să-și dorească s-o aibă. Dar o are. E privirea cuiva care tocmai a făcut sex.

— Aşa că, vezi tu, spune José Ramos, clipind spre Jean pe deasupra cremei de zahăr ars. Situaţia mea e oarecum... mă rog, complicată.

— Înţeleg, spune Jean.

În altă viaţă, dacă ar avea, să spunem, şaizeci de ani şi ar fi braziliană, crede că ar fi îndrăgostită de profesorul Ramos. E de departe cel mai atrăgător bărbat în vârstă pe care l-a văzut: cu părul cel mai alb, e cel mai curtenitor, are cel mai fermecător accent. Şi e cel mai fericit. După şaptezeci de ani de muncă în drepturile omului şi o căsătorie lipsită de iubire în suburbiile oraşului Rio, îi spune el, a sosit la Oxford în anul sabatic şi a întâlnit-o pe Fay, îngrijitoare la colegiu, cu care trăieşte acum într-o casă de supraveghetor în Jericho.

— O, oftează Jean, uitându-se în farfurie. Ce romantic!

Profesorul Ramos îşi apleacă mai aproape de ea capul.

— Eşti aproape singura persoană, spune el, care nu i-a luat partea doamnei Ramos. Chiar şi prietenii mei, cărora le pun la dispoziţie apartamentul de la colegiu cu cea mai mare plăcere, chiar şi ei gândesc: „Îngrijitoarea asta e tânără, eşti un bătrân neghiob." Numai fiul meu a fost binevoitor.

Ascunse sub fața de masă, vârfurile degetelor Helenei alunecă în sus şi-n jos pe antebraţul lui Jean.

— El e 'omosexual, mărturiseşte profesorul Ramos încrezător.

Dezgustată, Jean îşi trage brutal mâna. Îngrozită, se uită în treacăt spre vecinii ei, dar nici unul nu pare să fi auzit. Îşi şterge mâna fierbinte de fustă, priveşte fix masa, sfeşnicul, îşi mototoleşte şervețelul şi se uită într-un final în sus, la bătrânul avocat, care o urmăreşte.

Zâmbetul lui e liniştitor.

— E doar o observație, spune el.

Până la finalul petrecerii, amândouă ştiu că vor merge în camerele Helenei de la colegiu. Nu doar pentru că au băut destul de mult pentru a-şi face curaj, sau pentru că s-au ținut de mână pe sub masă în ultima jumătate de oră. Jean e conştientă de asta de ceva timp. Oricât de mari ar fi dubiile ei, oricât de nervoasă ar fi, îşi doreşte tot mai mult — cel puțin, aşa crede. Cel puțin, nu se mai poate gândi la nimic altceva.

În timp ce tronurile măreţe de lemn se îndepărtează de masă şi profesorii bătrâni se ridică, Helena stă în fața ei, afişând o privire cunoscătoare şi distrată.

— Ai vrea să mai vii ca să... ca să..., spune ea, parcă numai din politețe.

— Da, spune Jean. Aş vrea.

Noaptea e răcoroasă; respiraţia lor miroase a vin. Urcând scările spre camerele Helenei, aflate sus înspre grădini, Jean se împiedică de o treaptă. Helena scotoceşte după cheie. Intră amândouă împleticindu-se, aproape pufnind în râs.

Apoi se face linişte.

— Deci, am ajuns, spune Jean, iar în aer plutesc toate ocaziile în care n-a îndrăznit s-o viziteze pe Helena. E mai potrivită pentru un adult decât ultima ta cameră, continuă ea şi se întoarce încet, privind atentă căminul, parchetul, ferestrele înalte care tremură în bătaia vântului, fără perdele. Mai... civilizată.

Helena se îndreaptă spre ea.

— Nu pentru mult timp, spune ea.

Atracţia ei creşte de la o clipă la alta. La drept vorbind, Helena e aceeaşi: subţire, îmbrăcată ciudat, uşor agitată. Doar dacă se apropie de ea, feromonii o iau razna: parfumul vag de zambile al Helenei devine îmbătător, ceea ce o împiedică să mai gândească. Apoi Jean se uită la ochii ei cu arcade proeminente şi la zâmbetul ei misterios şi simte că se topeşte. Toate astea nu înseamnă însă nimic în comparaţie cu Helena întinsă pe spate pe covor — o femeie alungită cu unduiri mătăsoase, fantastică şi pe de-a-ntregul a

lui Jean, în sfârşit. Jean e cea care conduce, stând deasupra ei, sărutând-o, apoi dedesubt, iar căldura pielii pistruiate de sub material când Jean îi desface un nasture de la cămaşă, apoi altul şi simte vag forma sânului ei — un trup atât de feminin, o unduire atât de ademenitoare — este o plăcere pe care şi-o va aminti toată viaţa.

Câteva ore mai târziu, încă înfierbântată, Jean coboară în grădină, singură. E ger în noaptea asta: diamante pulverizate zac la picioarele ei. Habar n-are unde şi-a lăsat bicicleta; e foarte târziu. Cu toate astea, nu poate pleca încă. Va face un tur prin grădină pentru a-şi forţa membrele topite să se întărească şi plămânii să i se obişnuiască iar cu aerul. Apoi, dacă trebuie, va pleca.

Trece poarta spre grădină. Fereastra Helenei e întunecată: doar uitându-se în sus, doar simţindu-şi muşchii gâtului gata să se rotească, are acea senzaţie în stomac ca şi cum ar aluneca şi simte cum i se strânge pielea din interior. Noaptea, Movila e enormă, întunecată şi încâlcită; iarba neagră străluceşte. Păsări nebune se agită în copaci.

Îşi duce mâna la piept: aceeaşi piele care pulsează, acelaşi sutien strâns, aceeaşi ridicătură fierbinte, feminină. Pe măsură ce înaintează, aerul rece din jur se încălzeşte: lasă un abur în urma ei. Totul e limpede. Acum înţelege.

A cincea săptămână

— Pur şi simplu nu pot, spune Jean.

Sunt toţi la micul dejun: e Sfântul Valentin, ziua de naştere a lui Phoebe. După croasanţi şi suc de portocale, au urmat cadouri generoase, poate totuşi un pic mai puţin nimerite decât cele de anul trecut, şi un anumit grad de proastă purtare.

Phoebe îşi scoate puloverul roşu, inelul de argint şi le lasă pe jos. Aşteaptă ca sora ei să-i arunce măcar o privire mânioasă, dar Eve nu poate fi făcută să-şi ridice ochii din Buletinul Anual al Institutului Suedez al Medieviştilor. Tatăl lor citeşte un dicţionar: nici el nu e de nici un folos. Phoebe lasă frumoasele ei cizme de călărie să cadă de pe scaun.

— Ai mai spus asta, zice ea. Ai spus deja asta.

Mama ei, pe punctul de a începe un alt croasant, nu mai zâmbeşte de una singură.

— Ştiu, spune ea tăios. Dar mă tot întrebi.

Phoebe rămâne încremenită. Când vorbeşte, o face cu un anumit efort, de parcă ar fi înghețată.

— Dar ce faci atunci? întreabă ea. Pun pariu că ştiu.

— Eve? spune mama lor, ignorând-o pe Phoebe. Pari un pic... nedumerită.

Eve îi zâmbeşte fericită, uitând să mai răspundă. E pierdută într-o fantezie din vremea când se mai servea supă de țestoasă la banchetele de la Colegiul Christ Church, când copiii de la colegiu aveau voie să călărească în jurul bucătăriilor pe spatele țestoaselor înainte de a fi omorâte. Îşi imaginează că ea şi Raymond sunt Regele şi Regina ospățului, călărind pe carapace aurite pentru a-şi ocupa locurile în capul mesei.

— Alo? spune mama lor.

Eve clipeşte. Vede privirea încruntată a surorii ei şi se gândeşte, destul de calmă: nici măcar Phoebe nu mă poate necăji acum. E cuprinsă de o iubire frățească.

— Hai, îi spune Eve lui Phoebe, ciupind-o uşor de mână, nu fi tristă pentru seara asta. Putem sărbători... mă rog, mâine.

Pe masă în fața lui Phoebe e plin de firimituri de croasant. Cu o singură mişcare a cotului le aruncă pe toate pe jos.

— La dracu, spune ea.

Însă Eve, gândindu-se la sex, nu poate să tacă din gură:

— Adică, dacă mama are vreo chestie specială de făcut, las-o. Nu e mare lucru. Tu...

— *La dracu,* urlă Phoebe la sora ei. Sunteți toți niște cretini nenorociți. Nu puteți... ea doar...

Toată lumea se uită la ea.

— Mi-e *scârbă* de voi!

Sare în sus, scaunul se izbește de podea, iar ea iese valvârtej din cameră.

— Ei bine, spune mama lor blând, iar începem.

Adună câteva firimituri în palmă și le aruncă în chiuvetă.

— Și *totuși* unde mergi în seara asta? întreabă Eve curioasă.

— Nu începe și tu.

Eve se încruntă. Tatăl ei închide dicționarul cu un zgomot surd și-și pleacă privirea asupra copertei, mângâind cotorul.

— Unde, totuși? zice Eve.

— Pentru Dumnezeu, izbucnește mama ei. Sunt sătulă de explicații. Dacă trebuie să știi, e Hel-Helena. O să mă ăăă... întâlnesc cu Helena. Are nevoie de... ajutor.

Se uită la tatăl lui Eve, și-i culege nervoasă o scamă de pe umăr.

— Îmi pare rău pentru diseară, îi spune acestuia. O să mă revanşez faţă de ea.

— Unde te găsesc dacă am nevoie de tine? întreabă el încet.

A şasea săptămână

Helena e în mijlocul unei prelegeri când mintea i se blochează. Ridică ochii din notiţe şi se uită la public; apoi în sus, la ochiul rozetei din tavan. Are senzaţia că nişte degete i se plimbă pe şira spinării. Coapsele i se topesc. În locul nervilor are filamente electrice.

Şaizeci de perechi de ochi o privesc, fără să clipească.

— Aşadar..., spune ea.

Simte în palme genunchii dezgoliţi ai lui Jean Lux, fierbinţi, rotunzi, ca nişte bile de satin. Clipeşte fermecată, deschide ochii şi vede publicul care o priveşte fix. Nimeni nu scrie.

— Deci... deci, spune ea, aranjându-şi platca robei. Unde-am rămas?

Toţi aşteaptă ca ea să-şi revină. Mintea ei e goală.

— În continuare..., spune ea.

Phoebe a început să-şi urmărească sora. Schimbarea e evidentă: o îndrăzneală nouă de care e conştientă, eforturi penibile în legătură cu hainele, o dată puţin ruj de buze, destul de groaznic, de care Phoebe a râs până când şi l-a şters. Ar trebui să fii nebun sau mort ca să nu-ţi dai seama, ceea ce e valabil pentru ambii părinţi. Dar Phoebe nu e. Nu-şi poate desprinde ochii de la ea.

Întotdeauna a crezut că Eve va îmbătrâni pur şi simplu din ce în ce mai mult şi va deveni mai frustrată şi mai imposibil de regulat. Sau ar putea să ajungă lesbiană cu una dintre prietenele ei trăsnite de la şcoală, dacă tot au aceeaşi înălţime, sunt toate inteligente şi ciudate, una mai respingătoare ca alta. Ueac. Dar asta n-ar fi crezut niciodată — că Eve va fi *prima.*

Aşa că acum vrea să afle: cu cine?

Cam la o oră după cursuri, Eve se întoarce cu aceeaşi privire. Dar de două ori s-a întors mult mai târziu, pe la vreo douăsprezece şi, deşi câteodată petrece ore în şir cu Janey şi Gemma şi celelalte specimene, ele locuiesc în Oxfordul de Nord şi de acolo te întorci pe poarta laterală. Nu; dacă Eve vine pe poarta din faţă, înseamnă că a fost în oraş.

Nici una dintre prietenele ei nu locuieşte în incinta colegiilor, chiar dacă te-ai aştepta să fie toate

fiice de preşedinţi. Dacă ar cunoaşte pe cineva pe strada Cowley sau St Clement's, n-ar îndrăzni să se întoarcă de acolo cu bicicleta atât de târziu. Singurul răspuns care-i vine în minte acum e că sora ei se regulează cu vreun student. Ceea ce pare incredibil, pentru că studenţii se cuplează între ei şi, dacă ai vrea să regulezi o adolescentă de şaişpe ani, chiar n-ai alege-o pe Eve. Dar dacă a găsit totuşi pe cineva atât de nebun încât să i-o tragă, atunci Phoebe vrea să ştie cine e acesta. Vrea să vadă cât e de urât, ca să nu se mai simtă aşa de aiurea în legătură cu asta. Şi n-are de gând s-o lase pe Eve să păstreze secretul. Deja sunt prea multe secrete aici.

Curăţând morcovi, Jean încearcă să găsească cea mai bună soluţie pentru toţi. Cum ar putea, dacă în viitorul inimaginabil s-ar ajunge vreodată la asta, să cântărească nevoile lui Victor în comparaţie cu ale Helenei, sau ale fetelor în comparaţie cu ale Helenei? Oare izolarea de cunoştinţele ei ar fi mai rău decât puţin dispreţ? Tot ce pare măsurabil este ce îşi doreşte şi ce nu, iar aici intervine problema. Ea vrea totul — sau, mai degrabă, nu-şi poate imagina cum ar fi să renunţe la ceva.

Se uită la fâşiile portocalii-maro care se scufundă în apă şi se gândeşte cum a început Helena totul, în

grădină. Gândindu-se la mâinile Helenei, e cuprinsă de emoție.

Oare asta am simțit pentru ea în tot acest timp, se întreabă ea, doar puțin altfel?

Se gândește: pe de o parte, semnele — printre care s-a numărat și relația cu Helena — au existat întotdeauna. Pe de altă parte, nu mi-a trecut niciodată prin cap. Se gândește: nu e doar faptul că m-am săturat de Victor. Asta, își dă ea seama, s-a întâmplat de mult timp, dar i-a fost mai ușor să rămână. Și faptul că a rămas cu el e mult, mult mai ușor decât să-l părăsească pentru... mă rog, pentru *asta*.

Îi vine în minte o imagine înspăimântătoare cu trabucuri și femei cu cravată, dar o înăbușă, puțin scârbită.

Apoi deschide ochii neliniștită. Se uită îngrozită la robinet. Și cu mine cum rămâne? se întreabă ea. Ce-am ajuns eu? Pe cine trebuie să părăsesc?

A ŞAPTEA SĂPTĂMÂNĂ

— Helena, spune Norah, soacra ei, într-o seară, în timp ce Helena îşi mângâie genunchiul absentă şi zâmbeşte uitându-se la ceainic. Suntem cam îngrijoraţi.

Cartofii fierţi ies la suprafaţă.

— Poftim? zice Helena.

— Hugh şi cu mine suntem cam îngrijoraţi.

Helena îşi încleştează mâna pe lingura cu care serveşte. Acum o privesc lung amândoi, după ce şi-au aranjat la loc şervetele de masă şi au adunat tacâmurile. Mâna plină de vene a socrului ei tremură pe tăblia mesei. Atmosfera e extrem de apăsătoare.

— E vorba de Jeffrey, spune el.

— A, zice Helena foarte uşurată.

De fiecare dată îi e greu să creadă că ea şi Jean nu se dau de gol, dar fiecare zi ce trece fără ca ele să fie descoperite pare să le sugereze că vor scăpa. Pe mar-

ginea farfuriei sale sunt câteva oase de peşte în forma literei J; nu-şi aminteşte să le fi aşezat acolo.

— A, spune ea ceva mai serios, ascunzându-le cu vârful cuţitului.

Hugh şi Norah sunt cei mai drăguţi şi cei mai discreţi socri, nu-şi bagă nasul, spre deosebire de părinţii ei, sau de anomalia aia genetică — fiul lor. E norocoasă că-i are. Îi iubeşte pe amândoi — până în momentul în care vor încerca s-o împiedice.

— Am vrut să stăm puţin de vorbă înainte, dar... ei bine, acum e sus. Sigur ai observat: nu-i în apele lui, spune Norah, jucându-se cu sarea. Zău. Nu e ca de obicei. Şi... mă rog... nici tu nu eşti. Iartă-mă că-ţi spun.

Fără să vrea, Helena e curioasă.

— În ce fel? întreabă ea.

— Pur şi simplu nu e, începe Norah, ceea ce nu e ce se aştepta Helena să audă. Sunt sigură că ai observat, spune ea încurajator. Ieri Hugh i-a spus — Hugh dă din cap — „Nu vrei să-mi citeşti un pic din Iliada?", ceea ce, de obicei, lui Jeffrey i-ar face mare plăcere, dar Hugh mi-a spus — Hugh dă din cap — că i-a aruncat doar o privire rece şi i-a spus „Bunicule, zău, bagă-ţi-o undeva" şi a ieşit din cameră trântind uşa.

Helena se încruntă. Nu poate să dea răspunsul potrivit pe moment. Trupul ei îi distrage atenţia.

— Şi, spune ea, eşti îngrijorată?

Norah, care nu se enervează de obicei, plescăie din gură.

— Bineînţeles că sunt, spune ea. E dificil şi ursuz — nu e deloc în apele lui. Şi a mai fost şi povestea aia de la şcoală de acum câteva săptămâni, când am aflat că l-a bătut pe alt băiat — l-a *bătut*, nu glumă! Nu e fericit — poate din cauză că, ştii tu. Tatăl lui. Dar de ce acum?

— Păi, spune Helena, uitându-se ţintă la faţa de masă.

— Şi suntem îngrijoraţi din cauza *ta*.

— A!

Cei doi aşteaptă.

— N-aveţi de ce să fiţi, spune ea.

Socrii ei, aceşti oameni cumsecade şi nevinovaţi, sunt înţepeniţi de ruşine. Are senzaţia că stă pe marginea unui iaz ţinând în mâini un bolovan căruia vrea să-i dea drumul. Vopseaua ştearsă de pe pereţi, mobila lor sobră şi sărăcăcioasă, tablourile lor de emigranţi nostalgici se vor scoroji şi se vor dezintegra când vor auzi ce a făcut ea. Ce face. Îşi lipeşte strâns gleznele. Se teme să nu explodeze de atâta dragoste.

— Ştii că suntem. Cum să nu fim? S-a întâmplat ceva?

— O, nu, spune ea.

— Se întâmplă ceva?

Helena se uită lung la paharul ei. Amândoi aşteaptă.

— Nu. *Nu.*

— Pentru că, dacă se întâmplă ceva şi asta îl supără pe el, spune Norah tot pe un ton duios, Jeffrey e încă nepotul nostru. Sănătatea lui emoţională ne preocupă şi pe noi, în aceeaşi măsură ca şi pe tine. Şi sunt sigură că *te* preocupă. Întotdeauna am avut încredere că vei face ce e mai bine pentru el...

— Sunt mama lui, spune Helena, cât de aspru îndrăzneşte.

— ...şi ştim că o vei face. Dar dacă ceva... dacă ceva te preocupă, atunci ne e teamă că...

— Vă mulţumesc, spune Helena, stând în picioare.

Strânge masa, ascultând, cum fac cu toţii de altfel, vibraţia farfuriilor şi a cuţitelor, respiraţia şuierătoare a lui Hugh şi zgomotul fundaţiilor care încep să crape.

— Mamă, spune Phoebe în dimineaţa următoare. Ştii că circulă un microb?

— Hmm? zice mama lor, aparent ocupată cu carneţelul ei de notiţe.

Phoebe scoate un oftat adânc. Eve, care se uită lung la müsli, întrebându-se ce o aşteaptă după şcoală, nici nu-i dă atenţie.

— Ştii că circulă un microb? spune Phoebe. Ei bine, l-am luat.

Eve se gândeşte cum e oraşul pe timp de noapte: asfaltul permanent umed sub felinare, cuplurile care se întorc acasă în camere primitoare pline de cărţi, conştiinţa unui lucru promis. În seara asta, după ce se va întâlni cu Raymond — presupunând că poate s-o vadă, dar având în vedere proiectul secret la care lucrează el, nu poate să presupună asta — ar putea să iasă la o plimbare cu bicicleta, doar ca să simtă că face parte din toate astea. Se uită la mama ei care îşi priveşte pierdută unghiile cu o urmă de zâmbet şi, pentru o secundă, Eve se gândeşte: arată aşa cum mă simt eu. Apoi, pentru că acest gând n-are nici o noimă, îl alungă.

— Mamă! zice Phoebe.

— Da, spune mama lor. Scuză-mă. Ce fel de microb?

— Un microb oarecare, spune Phoebe nervoasă. Probabil bacterian.

— Sper că nu eşti bolnavă, Phoebe, spune mama lor, puţin distantă încă. Nu-i aşa?

Dintr-odată, Phoebe se înfurie groaznic.

— De unde *ştii*? ţipă ea. N-ai de unde *să ştii*. N-ai şti nici măcar dacă mi-ar pica dracului capul de pe umeri.

Eve se uită automat la tatăl ei. Acesta e absent.

— Ăăă, spune ea aşa, fără un scop anume.

— *Sunt* bolnavă, spune Phoebe. Mă simt groaznic. Capul... gâtul. Au.

— Ei, spune mama lor. Biata de ea.

— Nu e bolnavă, spune Eve.

Aproape că se aşteaptă ca mama lor să consimtă. Însă ea îşi scarpină gâtul absentă şi îşi pune mâna mică pe fruntea lui Phoebe. Atingerea pare să o trezească.

— Probabil că e din cauza distanţei pe care a trebuit să o parcurgi ieri, spune ea. Poate că a fost prea mult. Totuşi, chiar cred că eşti talentată la asta. Sunt *mândră* de tine. Te doare, draga mea?

Eve îşi muşcă lingura cu putere. Ieri s-a întors acasă cu vestea că era printre cele douăsprezece premiante de la Oxford la Concursul de Scriere Creativă de la Thames Vale şi, atunci când Phoebe a vărsat ketchup pe diplomă, singura grijă a mamei lor a fost ca Phoebe să nu-şi păteze fusta. Acum trei zile, înmânându-i cererea de înscriere pentru următorul examen de clarinet, Eve, un pic surescitată, a izbucnit în plâns. Chiar în timp ce ieşea din cameră a auzit-o pe mama lor întrebându-se cu voce tare dacă

era timpul potrivit ca Phoebe să învețe să cânte la saxofon. Începe să cedeze din ce în ce mai mult sub presiunea de a nu-şi dezvălui secretul înspăimântător. Îşi doreşte să fie iubită şi înțeleasă şi, în schimb, trebuie s-o vadă în fiecare zi pe mama ei devenind din ce în ce mai obsedată de Phoebe, lăudând-o pentru că tot coace biscuiți, pentru alegerea îndrăzneață a clamei de păr sau, o dată, imposibil de uitat, pentru îndemânarea ei de a înregistra o casetă.

Jean îi pregăteşte lui Phoebe un ceai fierbinte cu lămâie şi miere. Eve îşi spune că ar putea măcar să-i povestească lui Raymond toate astea diseară, dar trebuie să folosească timpul pe care-l au la dispoziție cât mai bine. Nevoia de el e înfricoşătoare.

— Nu vrei să te bagi în pat? spune mama lor.

Ba da, se gândeşte Eve, înainte să-şi dea seama că întrebarea nu-i este adresată ei.

— Dar, spune Phoebe.

Nici măcar nu s-a deranjat să se îmbrace: e străvezie, se gândeşte Eve, simțind cum oasele i se încordează îngrozitor.

— Dar, ce se va întâmpla cu Bilbo? Nu m-am dus ieri şi o să i se facă foame — e foarte frig. Bietul Bilbo. Poate că o să mă duc până acolo cu bicicleta.

— *Nu*, spune mama lor, de parcă Phoebe, care de obicei se roagă să fie dusă până acolo, ar putea fi

reținută. Nu se poate. E ridicol... e mult prea departe și e prea frig. Și... mă rog, eu nu pot.

Începe să pară irascibilă:

— Sunt sigură că sora ta se va duce pentru tine.

Eve are nevoie de o clipă să înțeleagă. Ține capul în jos.

— Nu-i așa, Eve? După școală?

— Pardon? spune ea într-un sfârșit.

Atmosfera e deodată lipsită de viață.

— Ce? spune ea. *Ce*? Nu mă...

Gura lui Phoebe e doar o dungă subțire, plină de satisfacție.

— Te rog, spune mama lor, îndesându-și carnețelul în geantă și ridicându-se în picioare. N-am timp de asta. Trebuie să te duci până la grajduri în seara asta după școală.

Arată diferit, se gândește Eve deodată: nu are acea lipsă de hotărâre iritabilă, ci e mai încordată, mai nervoasă, de parcă așteaptă să audă soneria, sau se teme că, dacă face vreo mișcare, pielea o să-i crape. O privește pe Eve de parcă aceasta ar fi un obstacol între ea și lumea de afară. Eve se gândește: dacă-i iei partea de data asta, n-o să te iert niciodată.

Mama lor își închide geanta cu o pocnitură.

Eve nu e ca Phoebe. Nu poate să spună pur și simplu Nu.

— Eu... începe ea. De ce? *De ce*? Asta nu-i, nu-i *corect*. Nu eu... Nu e calul *meu*. Oricum, nu pot. Sunt... ocupată.

— Nu eşti ocupată, spune mama lor. N-ai decât de făcut teme. Fă-le mai târziu. Şi ai nevoie de mişcare. Nu o ajuți niciodată pe sora ta. Fii o dată în viața ta generoasă.

S-a întrecut măsura. Eve îşi dă seama că seara îi este distrusă.

— Nu e vorba că nu sunt generoasă, țipă ea, deja plângând, auzindu-se cum devine din ce în ce mai respingătoare. Nu *eu* sunt de vină... nu mă poți obliga. Nu...

— *Ascultă*, țipă mama lor şi toată lumea încremeneşte.

Parcă s-ar fi împiedicat pe stradă de o sârmă şi nimeni n-a avertizat-o.

— M-am *săturat* de egoismul vostru. Al amândurora — dar Eve, *mă bazez* pe tine. Unii dintre noi mai avem şi o viață de care trebuie să ne vedem, şi n-am timp de smiorcăielile tale. Ce ai de făcut? N-ai nimic de făcut. Te crezi mai presus de orice, mai presus de problemele tuturor, dar nu eşti. M-am săturat.

Înainte chiar ca mama lor să ajungă la capătul scărilor, Phoebe îşi pune pe o farfurie castraveciori, brânză şi biscuiți ca să le ia în cameră, cântând încet. Eve îşi priveşte mâinile care o dor, îngălbenite,

înțepate, urâte ca ea însăşi. Totul s-a năruit. Tânjeşte din nou după sentimentul de durere fizică; credea că a dispărut, dar în subconştient a crescut de fapt. Nimic nu poate fi aşa cum trebuie. A crezut că dragostea o va elibera, dar acum îşi dă seama că sângele e mai puternic. Sângele va trebui să rezolve lucrurile până la urmă.

A OPTA SĂPTĂMÂNĂ

Nu voi mai tolera câtuşi de puţin purtarea ta, spune Victor sever uitându-se în jos la părul murdar al fiicei sale.

— Ce purtare? strigă Eve. Ce? N-am făcut *nimic*! Voi îmi faceţi *mie*!

Şi loveşte cu palma în birou atât de tare, încât stiloul ei sare.

— Ascultă şi tu ce spui! ţipă el. Ăsta e singurul lucru care te preocupă: cât eşti de nedreptăţită. Am şi alte lucruri la care să mă gândesc decât cum înţelegi tu dreptatea!

Eve plânge prea tare ca să mai vorbească. Lacrimi mari şi fierbinţi, cocoloaşe de muci şi milă de sine îi înăbuşă cuvintele, iar Victor, care, la drept vorbind, e prea furios ca să se lase înduioşat, nici nu le aude.

— Pentru numele lui Dumnezeu, spune el. Potoleşte-te. Acum.

E extenuat. Se sprijină de marginea biroului ei, cu spatele lui lat spre ea, şi se freacă la ochi.

— Tu spui că tot *Phoebe* a fost cea care a început, tot *Phoebe* a scăpat nepedepsită, *Phoebe* în sus, Phoebe în jos.

— *Da*, spune Eve, încă fonfăind şi scâncind şi ştergându-şi ochii.

Vechea ei expresie obişnuită de supărare îngrijorată a revenit, neschimbată:

— *Ascultă*. Îţi tot spun. Tot nu-mi dă pace şi mama îi dă voie. O ajută. Îi e milă de ea, când de mine ar trebui să-i fie milă. Ţi-am *mai spus* asta.

Eve se poartă cu el cum se poartă şi mama ei. Cum se purta. Dorinţa de a se baricada în camera lui şi de a uita tot ce are legătură cu prezentul devine din ce în ce mai puternică, dar acum e momentul când ar trebui să-şi exercite influenţa: Prelegerea Spenser Memorial depinde de asta. Trebuie să suporte comitete şi seminarii, să scrie un articol pentru revista colegiului despre descoperirile arheologice recente din grădina membrilor consiliului — slavă Domnului că l-au rugat pe el, şi nu pe Raymond Snow — şi chiar i s-a sugerat, de către un coleg care nu se ocupă de istorie şi căruia i-a împărtăşit câteva din preocupările lui, să găsească timp pentru a o cuceri pe menajera

preşedintelui, o *éminence grise*[1] renumită pentru eleganţa cinelor pe care le organizează. De fapt, nu există nimic mai bun de făcut decât să aştepte şi să spere că cel mai bun va câştiga.

Se teme că Jean va crede că cel care va câştiga este într-adevăr şi bărbatul mai bun. Dacă Victor pierde, o va pierde şi pe ea în favoarea acelui persecutor, acelui monstru, o imitaţie de profesor.

Se îndreaptă din nou cu efort, ca şi cum aerul ar fi foarte greu. Rezistă impulsului de a-şi apăsa urechea cu mâna, în schimb, spre mirarea lui şi a lui Eve, îşi pune mâna pe capul ei.

— Aşadar, spune el cu mai multă blândeţe, chiar şi numai pentru a se calma.

Vârfurile degetelor lui, tocite şi moi, sunt chiar în dreptul ochilor ei: nu sunt doar crăpate, ca în fiecare iarnă, ci şi rozalii şi parcă arse, acolo unde şi-a ros pielea de pe ele. Îşi duce mâna înapoi în buzunar.

— Deci te simţi nedreptăţită, aşa-i?

— Păi... *da*.

— Ştiu. Toţi ne simţim aşa.

— Zău? Şi tu?

E clar că el a mers prea departe.

— E dificilă, câteodată, viaţa de familie, spune el. E normal să fie aşa. Totul va fi bine până la urmă.

---

[1] Persoană influentă (în franceză) (n. red.).

— Sigur? spune Eve.

— Aşa cred.

— Cum?

Victor se uită la patul fiicei lui; la faţa de pernă şifonată, pătată puţin de lacrimile ei sărate. N-o poate privi în ochi. Îşi ridică nefiresc vocea, îngăduindu-şi să creadă o clipă că a câştigat deja prelegerea.

— Nu ştiu, spune el.

În regulă atunci, se gândeşte Eve. Depinde de mine.

În acea după-amiază, Pam Rook, soţia unui portar de la colegiul Helenei, se întâlneşte cu Margaret Prickett, îngrijitoare la Colegiul St James, pentru a bea un gin cu lămâie în Binsey, ca în fiecare miercuri.

— Deci, ce mai e nou? zice Margaret.

Pam îşi suge felia de lămâie. Are o dilemă. Are o ştire pe care ar putea să i-o spună lui Margaret, dar Margaret bârfeşte atât de mult, încât i se spune Radio Jericho, iar acesta este un secret pe care Pam a promis că nu-l va dezvălui.

— Haide. Ştii ceva, nu-i aşa?

— Bine, spune Pam. E ceva. Dar n-ar trebui să spun.

— Pe cine priveşte?

— Nu cunoşti persoana. O cunoştinţă de-a lui Reg.

— Vreo crimă? întreabă Margaret.

E îngrijitoare de cincizeci şi patru de ani; câte lucruri a mai văzut!

— O, nu. Ai vreodată parte de aşa ceva? Noi nu.

— Atunci e vorba de sex. De unul singur sau în grup?

— Fii serioasă. Nu, e vorba de sex în doi. Dar nu e ce crezi.

— Doi. Înțeleg. Şi numai unul e o cunoştință a lui Reg. Atunci cine e cealaltă persoană?

Partea a treia

Trimestrul Trinity[1]

Aprilie 1987

[1] Numele celui de-al treilea trimestru la Universitatea din Oxford; durează din aprilie până în iunie şi este numit astfel după Duminica Sfintei Treimi, care cade în a opta săptămână de la Paşte, în mai sau iunie (n. tr.).

Prima săptămână

Eve îşi tot mută jurnalul. Dacă prietenul tocilar al lui Eve îi scrie scrisori, înseamnă că le ține în chiloți, pentru că aici nu sunt. Nu e decât o carte de poezii de dragoste în latină, pe care el a scris „Studentei mele pasionate, de la RS".

Duminică dimineață, Phoebe se trezeşte devreme. Eve nu e acasă. Phoebe se aventurează în camera ei, fără să fie măcar îmbrăcată, fumând prima țigară de dimineață pentru a o ajuta să se concentreze. În spatele sertarului de la biroul lui Eve, găseşte două vederi nescrise, cu antetul Colegiului St James, şi un plic gol, mototolit, pe care scrie „Raymond".

Raymond! se gândeşte Phoebe. Raymond!

În regulă, îi spune ea. Sunt pe urmele tale.

Se duce la grajduri după poneiul ei şi călăreşte până în oraş. Poartă cizme, haina de călărie şi jeanşi. Arată

fantastic. Traversează călare apa spre insula Osney şi merge până pe strada Beaumont, destul de încet. Bilbo reacționează bine la maşini, dar nu chiar atât de bine.

La început, nimeni nu pare să-i observe. Îşi strânge coapsele ferme, îmbrăcate în blugi, în jurul coastelor lui. În curând se vor face văzuți. În timp ce se apropie de oraş, oamenii încep să arate cu degetul. Lumea trebuie să aştepte ca ei să treacă strada prin trafic pe St Giles. Toți se holbează în timp ce ea-l conduce pe trotuar, lângă colegiul tatălui ei. Nu le dă atenție. Doar smuceşte frâiele pentru a-i lăsa capul în jos şi îl conduce pe poarta principală, spre cabina portarului.

E cineva nou de serviciu, ceea ce e perfect. Încă nu s-a gândit care va fi următorul pas, aşa că îl lasă pe noul portar să se uite lung la ea timp de un minut, împreună cu câțiva turişti uluiți şi nişte studenți mohorâți cu pălării țipătoare. Le zâmbeşte de sus, de parcă ar face asta tot timpul, hotărându-se ce să facă. Nu are nici un rost să-l cheme pe tatăl ei, care nu va face decât să țipe — mama ei ar fi fost mai bună, dar în nici un caz nu poate intra la colegiul ei aşa. E blocată aici printre căsuțele poştale, dacă nu va face ceva.

— Îl poți chema pe preşedinte?

De necrezut, dar portarul chiar îl cheamă — cel puțin, dispare. Pentru o secundă îşi doreşte să nu fie

pe cal, ca să poată cotrobăi în spatele biroului şi să găsească chestii: chei, sau scrisul lui Eve pe o scrisoare. Dar dacă tot e călare, iar Bilbo devine agitat, îl întoarce cu grijă şi îl conduce câțiva paşi până în zona însorită a curții din față.

Rondoul interzis din centru e foarte ademenitor. Îi aminteşte cum se întorceau de la petrecerea de Crăciun de la colegiu, pe vremea când erau mici, după un ceai nesfârşit în sala de mese cu copiii îngrijitorilor şi grădinarilor şi toți profesorii. Până la terminarea ceaiului, erau înnebuniți de atâtea dulciuri şi de aburii vinului cu mirodenii, aşteptându-se la nişte cadouri de-a dreptul fantastice, iar părinții lor erau de asemenea înnebuniți de efortul socializării. Aşteptau destul de mult, apoi dintr-odată trebuiau să se alinieze în fața preşedintelui pentru a-şi primi darul din sacul lui. După aceea, extenuați, mărşăluiau înapoi prin colegiul părăsit, în jurul gazonului înghețat, ținând strâns la piept hipopotamii enormi de pluş, zmeii cu mai multe accesorii şi cutiile de lemn cu acuarele, şi toată lumea era fericită, inclusiv tatăl lor.

Bilbo nu stă locului o clipă. Ecoul tropăielilor lui pe asfalt se aude în toată curtea. Speră că Eve va apărea pe neaşteptate cu prietenul ei leşinat, sau că tatăl lor va coborî şi îi va vedea. În schimb, preşedintele este cel care scoate capul pe fereastră — chiar

deasupra ei, acolo unde soarele străluceşte cel mai tare. Parcă nu ştie cum să reacţioneze. Ea îi rânjeşte, pe jumătate orbită.

— Domnişoară Lux, zice el. Phoebe. Ce Dumnezeu faci aici?

— Am venit să vă văd, spune ea. Am... am crezut că poate vreţi să-l vedeţi pe oaspetele dumneavoastră de la grajduri. Bilbo, forăie pentru domnul!

Bilbo încearcă să-şi găsească echilibrul pe piatra cubică şi n-o bagă în seamă. Coama lui străluceşte ca nailonul în lumina soarelui. Phoebe strânge hăţurile în pumni.

— Foarte amabil din partea ta, spune preşedintele, dar sunt sigur că există reguli...

— Poate, spune ea. Da' totuşi. E un oaspete al colegiului. Nu vă puteţi ignora oaspeţii.

— Premisa ta e bună, dar nu şi concluzia, spune el, aproape zâmbind. Unii dintre oaspeţii noştri nu pot fi decât ignoraţi. Întotdeauna îmi face plăcere să te văd, dar trebuie să te rog...

Phoebe intră în panică. Are nevoie de o reacţie mai puternică decât asta.

— Să-l duc un pic să galopeze în jurul grădinii? spune ea, întorcându-l pe Bilbo în direcţia pajiştii interzise. Sau să-i dau să mănânce o specie rară? Sau...

Îl simte pe Bilbo mişcându-se sub ea şi ridicându-şi coada.

— Domnişoară Lux, spune preşedintele în timp ce, cu o bufnitură umedă şi un miros de fermă, Bilbo dă drumul la patru mari grămezi de balegă pe iarbă.

Urmează o tăcere groaznică, întreruptă de un şuvoi imens de pipi de ponei care se varsă în pajiştea perfectă, iar şi iar şi iar.

— Uuuups, spune Phoebe, în tăcerea care urmează.

Toţi turiştii din Oxford par să se fi adunat la intrarea în curte. Bilbo îşi lasă coada în jos, nechează încet şi păşeşte pe iarbă, călcând în propriile excremente. Preşedintele trânteşte geamul, vărsând paharul de Amontillado, pe care-l serveşte înaintea prânzului, pe tot biroul său atât de vechi, încât are propriii oaspeţi, şi se năpusteşte în jos pe scări.

Ea îl înghiontеşte pe Bilbo spre marginea pajiştii. De curând a fost potcovit, ceea ce a costat destul de mult; copitele lui se afundă şi smulg cu satisfacţie bucăţi de gazon. O uşă mică se deschide în lături şi preşedintele aleargă în curte. Îl apucă pe Bilbo de hamul plin de salivă şi îi smuceşte pe amândoi spre cabina portarului.

— Hei, spune Phoebe.

— Nu-mi spune mie „Hei", zice preşedintele. Ascultă, fetiţo...

— Nu-mi spune mie „fetiţo", spune Phoebe ca să-l enerveze.

De data asta, a mers prea departe. Faţa preşedintelui se înroşeşte peste măsură.

— Am suportat destul neruşinarea ta, zice el. Prostia asta trebuie să înceteze. Ia animalul ăsta murdar de aici — nu vreau să-l mai văd vreodată, sau să mai am vreodată de-a face cu tine. Găseşte-ţi alt loc în care să-l ţii.

Turiştii privesc cu gura căscată.

— Dar..., începe ea.

— Tatăl tău va trebui să dea socoteală pentru asta, spune el.

A doua săptămână

S-au înțeles că seara de duminică e cea mai potrivită. Tatăl lui Eve nu e niciodată la colegiu şi nu e aproape nimeni de care să te ciocneşti pe scări. În plus, poate veni aici direct de la Janey sau Kate sau Gemma, aşa că nimeni nu poate bănui ce-a făcut. Raymond ştie asta, au hotărât împreună, dar când ajunge, Eve găseşte uşa exterioară închisă şi un bilet pe care scrie „Am fost chemat cu treabă — scuze". Aşteaptă aproape o oră, tot mai pregătită pentru el cu fiecare minut, şi tot mai nerăbdătoare. În ultima vreme, nu mai prea au timp decât pentru discuții sau pentru sex. Când le alege pe amândouă, nici una nu merge, dar ea *are nevoie* de amândouă. Cum să aleagă? În seara asta însă el nu mai vine deloc.

Dacă o găseşte aici după atâta timp, Eve îşi dă seama că va fi şi mai rău. Ce *face* aici? Evident că trebuie să plece imediat.

Vine până la uşa lui pentru a-i săruta clanța. Cel puțin aşa mâna lui şi gura ei se vor uni când el va apărea. Numai după ce se ridică, cu gustul rece şi acru de metal pe buze, observă că uşa de cealaltă parte a culoarului este întredeschisă. De la un birou dinăuntru, o priveşte un profesor cu părul alb.

—O! răsună vocea ei în casa scării.

Profesorul îşi scutură nervos capul. De parcă o ştie, dar ea nu-l recunoaşte. Se întoarce cu spatele la el, foarte prudentă, simțindu-şi capul ca de sticlă. Nu poate cere o bucată de hârtie ca să lase un mesaj; nu poate rămâne, acum că a fost văzută. Va veni mâine şi îi va lăsa un mesaj în cutia poştală, sperând c-o să-l întâlnească, sau că va veni după ea.

Însă mâine este 1 Mai, ziua în care nu mai există autocontrol. Se presupune că te îmbeți, te întâlneşti cu băieți pe malul râului şi vii a doua zi la şcoală cu privirea înceţoşată şi amețit de băutură; nimic nu poate fi anticipat sau pe de-a-ntregul sigur. Nu e tocmai ziua în care copiii din Oxford să-şi pună speranțele, dar Eve nu are de ales şi chiar asta face.

Mult mai târziu, cu prosoapele în mâini, Jean şi Helena se strecoară pe scări în jos, spre toaleta membrilor colegiului.

— Oare facem o nebunie? şopteşte Jean.

— Bineînțeles că da, spune Helena, atingându-şi ceafa. Dar ce ne rămâne de făcut? Doar nu putem pur şi simplu să ne ducem la una dintre noi acasă, nu-i aşa?

— Păi, nu.

— Şi oricât de plăcut ar fi să stau sus în birou — Jean îi zâmbeşte peste umăr, aerul dintre ele fierbe — nu mi se pare prea firesc. Îmi doresc să fac lucrurile fireşti cu tine.

— Cum ar fi să faci baie.

— Exact.

— Şi eu la fel, spune Jean.

Aude că paşii Helenei se opresc. Iisuse, se gândeşte ea. Nu te opri din mers. Nici una dintre ele nu respiră, dar trupul Helenei se încordează în spatele ei. În mintea amândurora există o singură întrebare.

O, Doamne, se gândeşte Jean, îmi doresc asta? O doresc pe Helena, tot timpul, cu toate celelalte riscuri? E cu totul altceva decât ce-şi imagina pentru sine. Genul de persoană, în fine, *de cuplu*, pe care ar trebui să-l formeze e ceva ciudat pentru ea, şi neatrăgător: nu ştie cum să trăiască în felul ăsta. Nu vrea. Ar pierde tot ceea ce are.

Helena se agită în spatele ei şi se îndreaptă amândouă tăcute către baie. Apa bubuie prin țevile vechi şi umple camera cu aburi. Împreună, în întunericul umed, se dezbracă şi îşi atârnă hainele pe o frânghie

groasă din spatele uşii. Apoi stau în picioare, Jean sprijinindu-se de hainele lor calde încă, şi se ţin în braţe.

Helena aşteaptă. Jean îşi lasă mâinile moi pe spatele Helenei, atentă ca apăsarea să fie constantă: nici să nu-i dea şi nici să nu-i ia speranţa. Deschide gura şi aşteaptă ca răspunsul să i se rostogolească pe limbă ca o perlă.

Răspunsul vine. Sângele Helenei pulsează lângă al ei; pieptul ei e plin. Acum are inimile amândurora. Nu sunt pregătită pentru asta, se gândeşte.

Totuşi, dă un răspuns. Răspunsul este:

— Da.

În dimineaţa următoare, în timp ce părinţii lor dorm la etaj, Eve şi Phoebe se ciocnesc în bucătărie. E ora cinci.

— Ce dracu' faci trează?

Phoebe scoate o caserolă din frigider, desface capacul şi-l aruncă pe suportul de uscat vesela. Zgomotul răsună în bucătărie. Îşi înfige degetul în unt şi-l unge pe o bucată de pâine.

— Şşş, şopteşte Eve, închizând uşa frigiderului. Nu poţi să taci?

— Nu, spune Phoebe, sugându-şi degetul.

— Pentru numele lui Dumnezeu, fă *liniște*. Ce *crezi* că fac? Şi eu pot să fac asta, să ştii. Nu sunt aşa proastă cum crezi.

— Nu, eşti mai proastă. Mai proastă decât crezi *tu*.

Phoebe muşcă dintr-un copan de pui şi îl pune înapoi în oală.

Eve îşi face de lucru pe lângă fereastra din hol, aşteptând ca sora ei să-şi găsească bicicleta şi să plece. Nu mai poate suporta nici măcar să stea lângă ea. Nimic nu s-a schimbat de la discuția cu tatăl ei. Lucrurile merg chiar mai rău. Îngăduința mamei față de Phoebe devine din ce în ce mai ciudată şi mai exagerată. E imposibil ca asta să n-o rănească. Suferința lui Eve se acumulează, neobservată, ca apele subterane care se adâncesc din ce în ce mai mult.

Bicicleta lui Phoebe e nouă, dar, aşa cum a făcut şi cu ultima, nu s-a deranjat să o lege. În fiecare dimineață, Eve se aşteaptă să descopere că a fost furată şi se pregăteşte psihic pentru ceartă. Un miros de mucegai rămâne în urma surorii ei pe coridor. Eve se apropie de fereastră temându-se că, dacă merge la manifestările din dimineața zilei de 1 Mai, îi dă cale liberă lui Phoebe să facă orice ar vrea. Se uită în jos la ea, încordată de ură, iar în acel moment Phoebe

priveşte în sus, cu o expresie de îngâmfare pe faţa ei drăgălaşă.

Până să ajungă la St Giles, o furie superstiţioasă pune stăpânire pe Eve: cea mai nepotrivită stare pentru dimineaţa de 1 Mai. Ar fi trebuit să nu participe anul acesta. Se presupune că e atât de frumos pentru turişti şi atât de grozav să te duci beat la şcoală, dar vocile coriştilor de la Magdalen Tower sunt întotdeauna împrăştiate de vânt şi dimineaţa se termină întotdeauna cu o durere de cap pe treptele reci de piatră, cu o senzaţie de haos şi de pericol în aer, cineva care plânge nu se ştie de ce, sticle aruncate peste tot pe iarbă. Totul e atât de caracteristic pentru Phoebe. N-o lăsa să facă ceva rău, se roagă Eve.

Stă pe treptele Memorialului Martirilor şi le aşteaptă pe Kate D., Janey şi Nancy, fata cea nouă. Se hotărăşte să nu bea alcool, deşi acesta ar fi fost ultimul capriciu pe care şi l-ar fi făcut înainte de simulările de examene de final de an, care vor hotărî tot. Merită să nu bea pentru Raymond; asta ar stimula-o să dezvăluie secrete şi să meargă apoi direct în biroul lui după cursuri, ceea ce nu trebuie să facă. Lui nu-i plac surprizele. El ar respinge-o.

Fetele se îndreaptă spre ea pe biciclete, înfrigurate şi bucuroase, în aerul proaspăt. Nancy are o sticlă imensă de cidru în coşul de la bicicletă. Nu pot să *nu beau*, se gândeşte Eve, făcându-le posomorâtă cu

mâna. Îşi vor da seama. N-o să se întâmple nimic rău dacă mă amețesc un pic.

Merge la prima oră, aşa cum au stabilit. Ar trebui să bea o ceaşcă de ceai şi să se odihnească la ora asta, dar Margaret Prickett e o femeie ocupată. Jimmy, noul ajutor de portar de la colegiul soțului lui Pam Rook, un băiat tânăr, timid, o aşteaptă să vină oricând poate. I-a spus lui Pam că e doar curioasă, apoi a bătut-o întruna la cap până când Pam i-a spus c-o să-l roage pe Jimmy să-i arate caseta. Dar Margaret are un motiv pentru care vrea s-o vadă. A auzit zvonuri şi vrea să vadă dacă ipoteza ei e adevărată.

Jimmy îşi ridică privirea de la biroul lui, din spatele porții Colegiului All Saints. Exact la ora stabilită, o femeie bătrână şi îndesată îşi face apariția la intrarea cămăruței lui din lemn.

— Doamna Prickett? întreabă el.

— Exact.

Încearcă să se uite la fața ei.

— Vreți să luați loc aici? spune el.

Vocea lui e ca un chițăit; tot n-are habar de ce-i arată ei această casetă. Doamna Rook a spus că e o chestiune ce ține de siguranța colegiului, dar el nu e convins. E foarte greu să-ți dai seama pe cine trebuie să asculți şi pe cine să opreşti — săptămâna trecută a

alungat un vagabond, apoi i s-a spus că era un profesor bătrân şi sfrijit care-şi ieşise din fire. Ar trebui să ai un anumit instinct ca să poţi face meseria asta, dar el nu e sigur că-l are. Îşi aranjează nervos pălăria şi speră ca totul să se petreacă bine.

— Pe ce apăs?

— Aici, spune Jimmy.

Stă în spatele ei într-o parte, rezemat de peretele de lemn. Îşi spune că nu mai are de gând să mai privească încă o dată. Se uită cu severitate la mâinile noduroase împreunate în faţa monitorului. Apoi la rama de metal a monitorului şi la cutia cenuşie de sub el. Şi, fără să se poată controla, ochii îi alunecă spre ecran.

În această secvenţă nu le poţi vedea decât dacă ştii unde să te uiţi: două forme pe un fundal puţin mai deschis la culoare. El însuşi a fost acolo jos pe timp de noapte şi s-a uitat la ochiul roşu care clipeşte, ştie cât de greu e să-l observi dacă n-ai habar că e acolo. Nu-mi făceam decât datoria, le spune formelor, dar ştie că le-a dezamăgit. Se gândeşte la ce consecinţe ar putea avea asta pentru cineva ca el.

În secvenţa următoare siluetele s-au contopit. În camera lui mică nu mai e aer, de parcă ar fi fost aspirat. Se poate vedea unul dintre chipuri. E profesoara Potter, care poate fi imediat recunoscută, dintr-o parte, chiar şi pe timp de noapte. Bătrâna de la birou trage aer în piept.

— Ea cine e? E una de la voi, nu-i aşa?

— Da, spune Jimmy, cu părere de rău. E de la noi.

Observă dintr-o parte chipul lui Margaret Prickett: căderea uşoară a muşchiului în timp ce-şi strânge buzele şi se încruntă la ecran. Jimmy îşi imaginează alunecarea simultană a trupurilor, gurile mici, fierbinți, şi efectul amețitor al atingerii pielii. Cu un clic, începe secvența următoare: ochii lui sunt atraşi brusc spre ecran. Vede în colț un cap şi un umăr întunecate, înclinându-se spre o fâşie palidă gri-albastră. Numai după ce te uitai fix o secundă îți puteai da seama ce era: un umăr dezgolit şi o claviculă aplecate spre geam. Una dintre margini, acolo unde ar trebui să se vadă chipul, e întunecată. Cealaltă se arcuieşte formând un unghi: o pantă lină, un stern, un sân.

El îşi coboară privirea. Nu mai are la ce să se uite, aşa că priveşte în schimb genunchiul mare de sub biroul său, aşteptând momentul care ştie că va urma. La următorul clic, silueta mai palidă s-a întors într-o parte — i se poate vedea fața.

Margaret Prickett dă din cap.

Jimmy se uită chiorâş la ea, uimit.

— O cunoaşteți? întreabă el.

— Da, spune ea. Cum să nu.

Mai târziu în aceeaşi dimineața, în timp ce Eve bea cidru pe malul râului Isis şi se gândeşte să se omoare

sărind de pe poduri, iar Phoebe, datorită pastilelor lui Tamsin, chiar își face avânt de pe un pod, ratând la milimetru o barcă plină de turiști înghețați, iar Jean, la care efectele surmenării încep să se facă simțite, izbucnește în plâns în timp ce cumpără o strecurătoare și se duce în schimb să-i caute lui Phoebe un cadou imens pentru a-și alina sentimentul de vinovăție, Victor are o revelație.

Astăzi n-a fost în stare să predea. Și-a petrecut cea mai mare parte a dimineții plimbându-se prin grădinile colegiului, fluturându-și roba de florile ude de rododendron, sperând să nu-l vadă nici unul dintre studenții lui de la geam. E înghețat și morocănos. În aerul jilav se simte miros de lemn ars. Apoi, în timp ce o cioară imensă sau un corb zboară încet peste peluză înspre casa lui, Victor își dă seama într-un final că a fost un neghiob. N-a vorbit deloc despre prelegere cu Jean.

A presupus că ea îl va dispreţui pentru că își dorește asta. Nu-i place să fie inspectat în acest fel. Oricum, îi trece deodată prin cap, de parcă s-ar fi lovit de un copac, că ascunzându-și într-o asemenea măsură dorințele și temerile, i-a tăinuit de fapt cel mai important lucru: cauza rezervei lui nu e proasta dispoziție sau desconsiderarea, ci dragostea. O adoră. Tot ceea ce pare să conteze — statutul, reputația, prelegerea — contează numai în măsura în care ar putea

să-l ajute s-o păstreze pe ea alături de el, premiul lui grăsuț și dificil.

Trebuie să-i explice toate astea lui Jean. O va face în seara asta, dacă ea e acasă în seara asta; oricând o va găsi față în față. Cât de curând. Dragostea, nu prelegerea, va schimba tot.

Orele la școală trec greu, în abur de alcool și nehotărâre. În timp ce Eve merge clătinându-se pe bicicletă înspre poartă, sperând să-și poată evita prietenele, dă de Nancy și de celelalte. Nu se poate feri de ele, decât dacă merge chiar pe lângă gard, dar cineva de pe stradă a scuipat-o o dată printr-o gaură din gardul de lemn, iar acum groaza de a se expune din nou acestui pericol n-o lasă s-o ia pe acolo. Se îndreaptă spre ele fără tragere de inimă, prefăcându-se că le zâmbește.

— Ne gândim să mergem să ne dăm cu barca, spune Nancy.

Eve ia piciorul de pe pedală și îl pune pe asfalt. Dorința de a-l vedea pe Raymond este atât de puternică, încât nu-și poate găsi echilibrul.

— Stați un pic, spune ea. Eu nu merg.

— Haide, zice Nancy. Știi că eu n-am fost niciodată.

— Nu ştiu să vâslesc, spune Eve, gândindu-se la algele de smarald care se leagănă aproape de mal, ca nişte petale uriaşe care respiră.

— Păi, poţi să cârmeşti. E adevărat că există un loc unde sunt bărbaţi goi?

Eve se încruntă descurajator. Există un astfel de loc: Plăcerea lui Parson, unde profesorii în vârstă se duc să facă gimnastică în pielea goală. Eve şi prietenele ei au fost câteodată purtate de apă într-acolo, la nişte zile de naştere serbate pe barcă, dar dacă ştii că sunt acolo poţi să treci repede de ei, căutând atent şobolani de apă printre trestii.

Îşi strânge atât de tare coapsele pe şaua bicicletei, încât trupul i se înalţă. E prea tulburată ca să mai gândească.

— Da, cred că...

— Vino atunci, spune Nancy.

Eve se uită la celelalte, căutând ajutor.

— Nu fi caraghioasă, spune Gemma agitată, îndoindu-şi degetele mari, chinuite de lecţiile de pian, prin găurile manşetei. De ce-am vrea să-i vedem?

Eve îşi dă seama că Nancy nu va fi niciodată prietena lor. E prea curioasă, prea dornică să vorbească despre subiectele pe care ele nu le discută de obicei. Dacă rămâne alături de prietenele ei adevărate, va fi în siguranţă.

E aproape ora patru. Fiecare minut departe de el este o pierdere de vreme.

— Trebuie să plec oricum, spune ea, sărind nervoasă pe arcurile şeii şi zgâriind cromul de pe coşul bicicletei. Trebuie să-l întreb pe tata despre... Keats.

Gemma se întoarce cu faţa spre ea, neîncrezătoare. Nici una dintre celelalte nu pare să observe, dar cromul îi înţeapă degetele lui Eve ca un semnal de alarmă.

— Chiar trebuie? întreabă Gemma.

Se uită fix la Eve. Eve îi aruncă o privire răutăcioasă.

— Ăăă, spune ea. Da. De ce?

La gândul că cineva, chiar fără să-şi dea seama, ar putea să intervină între ea şi Raymond, se simte în stare de o furie violentă. Îşi pune piciorul înapoi pe pedală.

Gemma îşi încleştează mâna pe ghidonul lui Eve. O priveşte sălbatic, de parcă ar fi o poezie deosebit de greu de încadrat sau o formă de gerunziu greu de analizat.

— Se întâmplă ceva? întreabă ea.

Celelalte le privesc acum. Lui Eve nu-i pasă. Apucă celălalt mâner al ghidonului şi îl smuceşte în lături. Chipul palid al Gemmei devine şi mai palid. Gemma crede că o cunoaşte, dar se înşală.

— Ascultă, spune Eve, nu poți să nu te mai amesteci? N-are *nimic* de-a face cu voi. Nu știți nimic despre asta. M-am săturat, spune ea, apăsându-și cu putere piciorul pe pedală.

Bicicleta se mișcă înainte, eliberând-o.

— Lăsați-mă în pace, țipă ea peste umăr, dar ele s-au întors deja cu spatele.

Eve stă în grădina din față, neștiind ce să facă. Dacă își lasă bicicleta și fuge la Raymond, vor avea mai mult timp la dispoziție împreună. Însă fusta îi e șifonată și pătată cu verde deschis de la iarba umedă de azi-dimineață, iar ea e roșie la față după cearta cu Gemma și și-a pus sutienul cel mai prost ca să se țină departe de Raymond, deși acum e sigură că pe el n-o să-l deranjeze. Știe că o să-și dorească s-o vadă. N-o să-l dezamăgească.

Nu mai are timp să-și parcheze bicicleta. O lasă să cadă pur și simplu pe un petic de iarbă deja distrus de Phoebe, iar claxonul sună din cauza bufniturii. Apoi fuge în casă.

Din poziția avantajoasă la fereastra de deasupra ușii din față, Phoebe își stinge țigara rulată și scuipă pe treaptă. Dacă n-ar fi fumat țigara asta, ar fi ratat-o, dar șansa i-a ieșit în cale. Zâmbind, se pregătește să o urmărească.

Jean are îndoieli. Spate în spate cu Hedley, stă la birou prefăcându-se că scrie o scrisoare despre drepturile de autor la un colind al Colegiului St Thomas şi se întreabă cum de s-a ajuns la asta.

Poate că a fost din cauza sexului. Cu fiicele ei e altfel: Phoebe va avea un succes nemaipomenit când se va maturiza; Eve, cu puţin efort, va găsi pe cineva potrivit pentru ea, deşi faptul că băieţii inteligenţi stau mai degrabă acasă să-şi programeze microcomputerele, şi nu la petreceri, nu prea o ajută. Dar Jean era atât de *bătrână* când s-a întâmplat, după ce tânjise vreme îndelungată, iar tot aleanul ei adunat în timp a rămas neconsumat. Oare problema să fi fost că Victor era mult mai bătrân decât ea? Oare asta s-ar mai fi întâmplat dacă s-ar fi căsătorit cu un alt bărbat, sau s-ar fi stabilit într-un alt loc mai puţin sufocant?

Recuperează de sub birou o chitanţă veche de la un magazin de brânzeturi, pe care a scris o poezie dintr-o carte cumpărată de la Blackwell.

M-a invitat la un prânz în blană[1]. *Departe de*

[1] *Luncheon in fur* — după numele unei sculpturi, create de artista suprarealistă Meret Oppenheim, care înfăţişează o ceaşcă de ceai cu farfurie şi linguriţă îmbrăcate în blană. Una dintre interpretările acestui obiect evidenţiază diferenţele dintre plăcerile senzoriale: blana e plăcută la atingere, dar în contact cu gura devine respingătoare (n. tr.).

râsetele zgomotoase ale bărbaților, viața noastră ascunsă vibra.
Îmi amintesc ochii ei, linia subțire a șirei spinării...

— Jean, spune Hedley, de departe.

În timp ce mă dezbrăca, sânii ei erau o oglindă
Și în pat erau oglinzi...

— Jean, spune Hedley tăios. Ce Dumnezeu faci?

Jean tresare, vădit panicată.

— Eu..., spune ea, eu... ăăă...

El bate cu degetele pe marginea biroului.

— Vrei să vii te rog la biroul meu?

— Pardon? spune Jean, încercând să îndese chitanța în buzunarul inexistent de la pantaloni și, în cele din urmă, deznădăjduită, o strecoară între scaun și coapsa ei. La biroul tău?

— Da, da, spune Hedley nerăbdător.

Jean se uită de la biroul ei la al lui: o distanță de aproximativ patru picioare. Poezia a făcut-o îngrijorător de energică.

— Glumești? întreabă ea.

— Sunt chiar serios, să știi. Trebuie să te rog de două ori?

— Foarte bine, spune Jean și se duce lângă el. Cu ce te pot ajuta, Hedley?

Îşi dă seama că el roşeşte.

— Am... ăă, începe el, luând o gură de apă. Am avut din ce în ce mai multe motive de îngrijorare...

— Nu din cauza mea, sper, spune ea, cu o îndrăzneală năucitoare. Totul e sub control. Ţi-am dat inventarul armurilor ieri, nu-i aşa?

— Aşa e, aşa e, spune Hedley, dar nu asta vreau să spun. Au existat nişte probleme — adică întrebări, ăă...

— Da? spune Jean, privind zăpăcită la părul lui zburlit cu cărare.

— Am fost rugat de domnul Crushard să-ţi amintesc...

— A, asta-i tot?

Crushard, portarul-şef, un puritan neînduplecat, are grijă să admonesteze pe toată lumea cel puţin o dată pe săptămână, mai puţin pe cei mai desfrânaţi membri ai consiliului. Jean se bucură în sinea ei; pe ea n-o interesează persoanele ca Crushard. Se uită pe fereastră, pe deasupra acoperişurilor.

— ...că, în calitate de membru al personalului colegiului fără un titlu academic, într-un loc unde se face educaţie, ai anumite obligaţii morale.

Zâmbetul lui Jean dispare.

— Ce vrei să spui?

Hedley îşi aranjează creioanele în funcţie de lungime. Nu vrea să o privească în ochi.

—Nu vreau să speculez. Am înțeles că a primit... informații. El...

— Pardon? spune Jean, sprijinindu-se de un colț al biroului său. Ce Dumnezeu vrei să spui? Ce informații?

— Mă tem că nu pot să-ți spun, zice Hedley iritat, refuzând încă să se uite la ea.

Ceafa lui are acum aproape aceeași culoare ca și pielea roșie de pe birou.

— Nu... Nu știu. Cred că... n-are importanță.

— *Ce*? întreabă ea, ridicând tonul, cuprinsă de o indignare speriată. Spune-mi. Ce-a zis?

— Doar că... ăă. Sincer, ar trebui să-l întrebi pe el. Ăă... niște zvonuri, ca să zic așa. Servitorii, spune el. Ei întotdeauna par să știe.

Eve nu stă acolo decât douăzeci de minute. Phoebe, care știe deja multe despre sex, iar părțile pe care nu le știe le poate ghici, își râde în sine când o vede coborând înapoi pe scările dărăpănate. Nu e deloc impresionată.

Eve se uită în jurul ei înainte să traverseze curtea. N-o vede pe Phoebe care scoate capul din scara vecină și care speră să nu se grăbească acasă doar ca să ia un timbru interesant sau o carte pentru prietenul ei misterios. Apoi, când Eve iese din raza ei vizuală, Phoebe începe să-și pună planul în aplicare.

Când a intrat după sora ei, nu s-a gândit că va fi atât de uşor. A văzut cum Eve, îmbrăcată cu o bluză roşie groaznică şi o fustă largă, cu volane, ca o iederă dezordonată, şi-a lăsat frumos bicicleta legată de rastel, păzită fără mare atenţie de tânărul Arthur, şi s-a năpustit emoţionată în curtea următoare. Arăta ca o persoană normală pe cale de a face sex, doar că mai dezgustătoare. Phoebe a urmărit de la poartă până ce Eve a dispărut pe o intrare, apoi a traversat fugind curtea. Eve încă mai urca scările când ea a ajuns acolo: a numărat că trebuie să fi urcat încă trei etaje, deasupra celor două pe care le putea vedea. Aşa că Phoebe e acum sigură că e vorba de ultimul etaj.

La parter e un mic avizier cu numele locatarilor. Numele cel mai de sus e cel al Dr. R. S. Snow. Ei bine, am fost proastă; nu poate fi acesta cel cu care-a fost Eve, se gândeşte ea. O să încerce la R.P. Bachelor, sună mult mai promiţător.

Toate scările astea miros la fel. În spatele fiecărei uşi se ascund mii de cărţi, hârtie care putrezeşte, o uscăciune care te absoarbe şi te ucide. Îşi doreşte să fi avut o făclie. Şi, până să ajungă sus, îşi doreşte să fi avut o ţigară. Urcă cu greu scările ţinându-se de balustradă — plămânii ei nu sunt curaţi şi roz ca ai lui Eve, iar de când a trebuit să-l mute pe Bilbo la Port Meadow rareori mai merge să călărească. Însă nu are timp de o ţigară: trebuie să înceapă căutarea.

Bate la uşa lui R. P. Bachelor, rânjind. O voce aspră şi slăbită strigă:

— Intră!

Phoebe răsuflă zgomotos. Deschide uşa. Înăuntru, asemănător unui personaj din Indiana Jones, se află persoana cea mai palidă pe care a văzut-o vreodată, cu un păr alb, în şomoioage, precum coama lui Bilbo; o faţă albă, buhăită, ochii aproape albi, aşezat pe jumătate într-un cămin imens, negru.

— La dracu, şopteşte ea.

Persoana o priveşte duşmănos. Coama începe să-i tremure.

— Cine eşti? întreabă el.

— Nimic, spune Phoebe, dându-se înapoi şi tremurând din cauza spaimei înăbuşite şi a emoţiei. Nimeni, n-are importanţă.

Uşa parcă s-a închis ca teleghidată. E tentată să coboare înapoi. Apoi se gândeşte la plimbarea lui Eve în aşteptarea partidei de sex şi asta o întăreşte.

Bate la cealaltă uşă, zgomotos şi insolent.

Nu răspunde nimeni.

OK. Înseamnă că a greşit, ceea ce probabil că nu se întâmplă pentru prima dată. Se duce până în capătul treptelor şi se uită în jos, dar, după cum se vedeau picioarele lui Eve şi având în vedere cât de des a schimbat aceasta direcţia, nu se poate să fi fost cu un etaj mai jos. Eve nu poate să producă trepte ca

prin magie. Şi dacă n-a venit până aici doar ca să se masturbeze, trebuie să mai fi fost cineva cu ea. Chiar dacă deține titlul de doctor, această cameră îi aparține unui R.

Mai bate o dată la uşă, dar nu se aude nimic. Aşa că Phoebe deschide uşa.

În partea cealaltă a camerei e un bărbat care-şi spală mădularul în chiuvetă.

Îl ține în mână în timp ce se întoarce şi, deşi spune „Iisuse, ce dracu...?", îl ține acolo, la vedere, ca pe un hamster.

Iisuse. N-a mai văzut unul până acum. A mai văzut doar ruşinea îmblănită a tatălui ei sau bărbați care făceau pipi, deşi a trebuit să pipăie câteva la vremea ei: ciomege mari, amețite, sau nuiele lipicioase. Dar acesta...

Acesta a fost în sora ei.

— Bună ziua, spune ea.

El se uită lung şi aspru, apoi îl îndeasă la loc în pantaloni şi se încheie la şliț. Îşi şterge mâna de haină. E foarte înalt, foarte slab şi mult, mult mai bătrân decât se aştepta, dar felul în care o fixează, părând conştient de ridicolul situației, o face să zâmbească, iar el rânjeşte la rândul lui şi ea aproape că izbucneşte în râs.

— Bună ziua, spune el.

— Bună.

— Ce situație interesantă.

— Așa s-ar zice.

— Cine ești?

— Cine ești tu?

— Eu sunt Raymond Snow, zice el, apoi așteaptă, iar ea așteaptă la rândul ei. Nu știai?

— Nu, spune Phoebe. Nu știam asta. Dar știu cine ești.

— Cine sunt? întreabă el, tot rânjind.

— Ești persoana care o regulează pe soră-mea.

Îi face un ceai, apoi o servește cu votcă și apă, fără s-o întrebe câți ani are. Când ea vorbește despre Eve, rânjetul lui de lup se lărgește.

— Sunteți o mică familie grijulie, spune el.

E încă uluită că el este cel pe care-l căuta, și nu un chimist dezgustător care poartă eșarfa cu însemnele colegiului. E în vârstă, dar amuzant. Pune o grămadă de întrebări și toate răspunsurile ei îl fac să râdă.

— Suntem același soi, tu și cu mine, spune el.

Își bate joc de tatăl ei, așa morocănos cum e el. Își bate puțin joc și de Eve.

— O cunoști pe maică-mea? întrebă ea.

— Într-o oarecare măsură, spune el. Dar e timp pentru asta.

Îşi trage scaunul aproape de foc şi o priveşte în ochi.

În acest timp, Helena, mai agitată decât de obicei, se duce la întâlnirea de la The Gate.

— Ştiu că e neobişnuit, îi spune directorului, care predă un curs în afara programei, despre poezia chineză, unui grup de copii de nouă ani. Dar Jeffrey e un băiat neobişnuit.

Pentru a-i putea vorbi între patru ochi, stă în picioare lângă el. El şade pe un birou: e un bătrân energic de şaptezeci şi cinci de ani. Probabil că o cunoaşte pe Phoebe Lux dar, oricât de tentată ar fi, n-o să-l întrebe. E esențial să păstreze cauza separat de efect, cel puțin deocamdată.

— Vă rog să copiați pagina 127, spune el. Lao Tzu.

Îşi înclină capul, dar nu-şi coboară vocea:

— Doamnă Potter, *fără îndoială* că este. E cu siguranță printre preferații mei, deşi n-ar trebui să spun asta, zice el, cu vocea încă ridicată.

Helenei îi creşte inima. Câțiva copii care par isteți îşi ridică privirile.

— Totuşi, după cum ştiți, avem aici un număr foarte mare de fete şi băieți inteligenți, dar întrucâtva nevoiaşi, ai căror părinți au un venit care le dă dreptul să obțină cel puțin o bursă, la orice şcoală

normală pregătitoare. Cel puțin atât. Doar dacă nu cumva situația dumneavoastră s-a schimbat semnificativ...

Helena îşi răsuceşte încontinuu cureaua de piele a coşului ei în jurul degetelor. Fără o bursă, va avea în continuare mâinile legate. Nu va avea nici un ban în plus până când va scrie următoarea carte, dar i se pare imposibil s-o înceapă din cauza grijilor, a speranțelor, a planurilor.

— Haideți s-o luăm aşa, spune el. Jeffrey are aproape zece ani. Ştie, în afară de franceză şi latină, ca toți ceilalți, puțină anglo-saxonă pe care a învățat-o singur. E excelent la şah, scrie piese eroice, în versuri; poate să enumere fiecare bătălie, dezastru important şi avans tehnic din Războiul de 100 de Ani; şi poate să catalogheze fosile. Nici una dintre astea, luate separat, nu îl face nici pe departe eligibil pentru una dintre bursele noastre. Mă tem că e nevoie de mai mult decât atât. Şi, aşa cum bine ştiți, face atât de multe activități extraşcolare, încât taxele lui de şcolarizare depăşesc destul de mult media, care nu e deloc joasă.

— Ştiu, spune ea amărâtă.

Sentimentul de vinovăție, pretențiile lui Jeffrey şi orele pe care le predă ea la colegiu au făcut ca toate încercările ei de a-i reduce aceste activități să eşueze.

— Dar eu..., zice ea.

Ar putea, bineînțeles, să-l trimită la o școală de stat. Egoismul îi spune că, dacă Jean ar conta cel mai mult, ar face-o. Dar, își spune ea, e atât de fericit aici, deși totul se năruie în jurul lui. Îi datorează măcar asta. În plus, nu e un copil pe care să-l poată înfrunta ușor. Nu: dacă nu poate găsi o cale de a-și realiza planul, îl va ține în continuare aici, încercând să meargă mai departe, oricât de mult i s-ar frânge inima.

— Totuși, după cum știți, suntem aici foarte preocupați și de îngrijirea spirituală și de evoluția copilului pe toate planurile și mai avem în vedere circumstanțele atenuante în anumite situații. Acum, după cum știți, au existat niște griji cu privire la bunăstarea lui.

Helena tresare.

— Ce vreți să spuneți?

— Nimic cu adevărat grav, spune directorul. Nu știați?

— Nu.

— A, cred că dirigintele lui a avut o discuție cu soacra dumneavoastră. Nu contează. A fost câteodată un pic mai... dificil. Un pic mai răzvrătit decât am fi sperat. Poate că e ceva *legat* de o schimbare în situația materială...? întreabă el delicat.

— Îmi pare foarte rău, spune ea cât poate de calmă, că a fost, mă rog, neascultător. E, e din cauză că... vedeți dumneavoastră, eu... eu am...

A fost o greşeală să încerce asta. N-ar fi trebuit să vină.

— Îmi pare rău, spune ea. Nu pot... nu e nimic. Îmi pare rău că v-am făcut să vă pierdeți timpul.

Directorul afişează un zâmbet binevoitor pe sub mustață.

— Fără să fiu indiscret, sunteți sigură?

Ea şovăie. Copiii sunt concentrați asupra cărților. Trebuie să existe o cale. În urmă, se află biroul ei rece şi gol, casa îmbâcsită a socrilor, viața ei aşa cum e. Înainte, sunt bogățiile inimaginabile ale acestei şcoli, bunătatea directorului, o altă viață.

— De fapt..., începe ea.

Amândoi sunt conştienți de ce se petrece. Phoebe, la a doua votcă, râde până nu mai poate de ceea ce crede Raymond cu privire la felul în care preşedintele taie mistrețul la masă („Şi pentru asistentul vice-vice-adjunct-senior *zece* centimetri, dar mai aproape de pulpă, şi pentru asistentul administratorului financiar zece centimetru *şi jumătate*, dar spre *spatele* pulpei") şi tot ce spune sună obscen, iar el o ştie. Căutând chibrituri, ea a observat un fel de pat mai îngust şi elegant, cu o pată umedă, ovală pe cuvertura albastră, şifonată.

Se uită la chiuvetă, apoi la el. El ridică din sprâncene.

— Aşadar, spune ea, iar el îi rânjeşte.

Nimic din ce-ar spune ea nu l-ar putea surprinde. Phoebe simte în piept o neliniște ca de spaimă şi se gândeşte la Eve, dar se forțează să alunge gândul. Deschide gura doar puțin şi îl priveşte sever.

— OK, spune ea, urmărindu-i reacția. Acum că pe sora mea ai avut-o, cu mine cum rămâne?

A treia săptămână

Gândacii mici şi maronii s-au răspândit. Eve îşi verifică cearşaful înainte de a se duce la culcare, dar îi tot găseşte pe pătură sau striviți sub ea în somn. A început să poarte ciorapi colanți pe sub cămaşa de noapte.

În dimineața asta, când se trezeşte, simte că ceva o gâdilă pe antebraț. E un gândac care se târăşte pe suprafața necicatrizată a celei mai recente tăieturi. Scoate un țipăt şi fuge pe coridor; sora ei tocmai iese din baie, lăsând colacul toaletei cald în urma ei.

— Dă-te la o parte! strigă Eve.

Spre mirarea ei, Phoebe se dă.

Într-o criză de scârbă paroxistică, Eve se zgârie la mână sub robinetul de apă fierbinte, observând în acest timp că sora ei nu s-a spălat pe mâini, n-a tras apa şi nici nu s-a deranjat să-şi ascundă semnele de muşcături de pe gât. Târfa, se gândeşte Eve, iar gâtul

i se încordează în timp ce tăietura se deschide şi începe să sângereze sub vârtejul de apă.

Două ore mai târziu, când Lady Scott o roagă pe Janey Sebastopol să citească, Eve ajunge la capătul răbdării. Ridică mâna.

— Mamă — mamă a poporului lui Aeneas, plăcerea zeilor..., citeşte Janey.

— Eve, te rog să aştepţi, spune Lady Scott ferm. Lasă mâna jos.

— Îmi pare rău, zice Eve, nu pot.

Janey lasă cartea deoparte. Toată lumea priveşte. Eve se ridică în picioare.

— Stai jos, spune Lady Scott. Ce Dumnezeu faci?

— Îmi pare rău, spune Eve. Am să..., şi iese din clasă.

Se duce la toaletă şi se uită pe fereastră spre lacul şcolii: unul dintre multele locuri în care şi-a imaginat că i-ar fi găsit trupul, iar toţi prietenii şi profesorii ar fi devastaţi. Acum însă imaginea chipului ei sub apă nu-i mai aduce nici o consolare.

Raymond n-o mai doreşte. Probabil că e conştientă de câteva zile, din moment ce a început să se taie din nou şi e înnebunită de superstiţii. Dar ultima dată când l-a văzut, acum câteva seri, a fost groaznic.

— Nu ţi-a ajuns pentru o săptămână? i-a spus el.

Era şi irascibil: a petrecut mai mult timp la fereastră decât cu ea, iar când se uita direct la ea putea să-şi dea seama că se gândea la altceva.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat ea.

— Nimic, a spus el, prefăcându-se că-şi face de lucru cu ceva de pe birou.

Când într-un final s-a apropiat de ea parcă încerca să termine cât mai repede. Ea a început să plângă, iar el s-a retras. După aceea, nimic din ce i-a spus ea n-a mai contat.

— Dar *ce* s-a întâmplat? tot întreba ea, încercând să-şi amintească ce lucru minor a făcut pe care l-ar fi putut repara. *Spune-mi* măcar.

Până la urmă l-a implorat, dar nici asta n-a mers. Când a plecat, a urmărit-o până la capătul scărilor, apoi a privit-o cum cobora.

Acum se simte sfâşiată în două. Se spală pe faţă cu apă rece; o să spună că i-a fost rău, ceea ce e adevărat. Vomită în chiuvetă. Deschide robinetul de apă caldă, pe cel de apă rece, apoi din nou pe cel de apă caldă, dar asta n-o linişteşte, se duce la următoarea chiuvetă, apoi la cea de după. Sunt douăsprezece chiuvete în toaletă, douăzeci şi patru de robinete şi ea le deschide pe toate. N-a mai rămas nimic bun. Dă drumul la ultimul robinet şi-l lasă să curgă până când apa devine fierbinte, apoi îşi ţine mâna sub apă şi se uită cum se opăreşte.

La a doua livrare a poştei de dimineaţă, Victor primeşte o scrisoare îndelung aşteptată de la comitetul prelegerii.

Hârtia e aproape neplăcut de groasă, ca şi cum ar fi lemn, şi nu celuloză. O citeşte de două ori, o întoarce şi o cercetează şi pe verso, atinge chiar şi cu limba semnătura, dar nu poate totuşi să-i priceapă semnificaţia. Îşi toarnă un pahar de vin de Porto cu o mână surprinzător de sigură şi se duce cu el la fereastră. Priveşte jos la capetele idioate ale studenţilor, fiecare promoţie mai nepăsătoare decât precedenta. Îl ia ameţeala.

În celălalt capăt al colegiului îl vede pe Raymond Snow deschizând o scrisoare foarte diferită, aşa de clar de parcă l-ar vedea prin telescop.

Au decis să ia cina împreună. Jean nu e deloc sigură că-şi doreşte asta. Sau, mai degrabă, nu-şi doreşte nimic mai mult, ar muta munţii din loc sau ar ucide trecătorii dacă ar încerca s-o oprească, dar e înspăimântată.

N-au mai făcut aşa ceva până acum. Au continuat să ia prânzul împreună la carantină ca de obicei şi o vizitează pe Helena în birou cât de des poate, dar nu e de ajuns: vor mai mult timp, contexte diferite. În acelaşi timp s-au redus şi opţiunile lor: acum că

vremea se încălzeşte, grădinile şi porticurile au devenit puncte de atracţie pentru studenţi. Tentaţia de a se întâlni în altă parte, adică într-un loc mai circulat — un lucru foarte incitant, de altfel — a devenit mai puternică şi, ca şi celorlalte tentaţii, într-un final i-au cedat. Au făcut un plan.

Stă la masa din bucătărie alături de Phoebe care-şi face temele, curăţând păstăile de fasole într-o cratiţă. Nu se poate gândi decât la cina lor: cât de evident va fi totul dacă cineva le vede şi, în ciuda acestui fapt, cât de mult tânjeşte după asta. Se simte de parcă în ultimii doi sau şaptesprezece sau treizeci şi nouă de ani s-a bălăcit într-o apă stătătoare călduţă, iar acum, cu fiecare suflare, simte freamătul rece şi emoţionant al mării.

Au, cel puţin, o acoperire. Sarah Birch, o veche prietenă din facultate — singura de pe scara ei care fusese la o şcoală pregătitoare — vine la Oxford ca să asculte prelegerea profesorului de poezie. I-a cerut să se întâlnească după aceea, exact în seara pe care Jean şi Helena reuşiseră să şi-o păstreze pentru ele. Sarah a insistat chiar să rezerve o masă cu mult timp în avans, într-un restaurant italian foarte zgomotos şi popular. Asta înseamnă s-o împartă pe Helena cu cineva, dar şi asta e o noutate incitantă, iar fapta lor flagrantă nu va mai fi chiar atât de evidentă. Dacă

trebuie să meargă într-un loc atât de frecventat, cel puțin faptul că sunt în trei le va proteja.

— Dragă, suntem nebune? o întreabă în fiecare zi pe Helena.

— Păi, da şi nu. Am putea să evităm acest risc cu totul şi să nu încercăm niciodată.

— Nu se poate *niciodată*. Dacă aş fi spus „Da, *niciodată*", n-am mai fi aici acum, nu-i aşa?

— Of, spune Helena gânditoare. La naiba cu *niciodată*, atunci.

— Exact. Nu ne putem ascunde la nesfârşit. N-aş putea suporta.

— Atunci ne vom asuma riscul. Poate că nimeni nu ne va observa.

— Ştii că ne vor observa. O să fie plin de oameni care ne cunosc — aşa-i întotdeauna. Şi îşi vor pune întrebări.

— E singura noastră posibilitate de a ne vedea toată săptămâna. Nu putem face mai mult de atât, cel puțin, până...

În acest punct, Jean schimbă de fiecare dată vorba.

Victor a venit iar devreme acasă. Tot pierde ocazia de a vorbi cu Jean: e ocupată până peste cap cu fetele, sau e distantă, sau distrată, iar el nu e obişnuit să facă declarații. Ca un laş, a lăsat să treacă timpul.

Iar acum, pentru că s-a decis cine va ține prelegerea, e prea târziu. Își ține scrisoarea în buzunar ca un mandat de execuție; nu știe dacă să-i spună totuși despre asta, sau s-o ardă. Parcă ar avea buzunarul plin de cenușă.

Raymond Snow nu e mai inteligent decât el; nu e un bărbat mai destoinic. Totuși a lăsat impresia asta, iar Jean poate să-l creadă. Poate că Victor a greșit și nu dragostea, ci prelegerea va decide viitorul. Poate că numai asta *contează*, se gândește el, suprafața lucrurilor, formalitatea.

Chipul ei e splendid. Îi privește degetele albe cum amestecă boabele de fasole în cratiță și simte cum i se rupe inima. Peste o săptămână, Raymond Snow va sta în aulă, cu toată crema istoricilor din lume așezați în bănci în fața lui, pentru a ține prelegerea în memoria lui Sir Henry Spenser. Îi va lua locul în posteritate și, după asta, în patul lui Jean.

Mai mult decât atât, conform tradiției, decanul senior este acela care trebuie să prezinte Prelegerea Spenser, iar decanul senior este el. Nu se poate altfel, decât dacă președintele îl absolvă de asta. Stând în fața soției lui, își cântărește opțiunile: să păsească singur, cu greu, pe culoarul central, sub privirile tuturor colegilor, pentru a-și oferi felicitările, sau să se închidă singur în birou cu vinul de Porto și cu suferința lui. Practic, n-are de ales.

Cel puțin acasă e relativ liniște, se gândește Jean. Eve, care a fost o vreme calmă și drăgăstoasă, a redevenit ea însăși, chiar mai mult decât atât, dacă se poate. E irascibilă cu părinții ei și nemiloasă față de Phoebe, căutând cu atâta râvnă confirmări, încât Jean se simte tot mai neînsemnată. Și Phoebe a revenit la modul ei fermecător de a fi, după o perioadă ciudată de distanțare iritată, dar într-un fel asta n-o liniștește. Acum, în rarele ocazii în care se poate concentra asupra lor așa cum se cuvine, își face griji în privința familiei sale. A început în mod straniu să se teamă de ei.

Dă-mi doar timp, se roagă ea, pe când Victor se străduiește neîndemânatic să-i curețe un grepfrut, Eve se smiorcăie din cauza ultimelor ei rezultate aproape perfecte la examene, iar Phoebe îi oferă oricui e dispus să-l hrănească pe Bilbo toată colecția ei de casete; iar, într-o altă bucătărie, în Jericho, Helena se pregătește pentru încă o zi fără ea. Vă rog, le spune ea tuturor în gând, nu mă faceți să intru în panică. Nu mă obligați să fac o alegere.

A patra săptămână

Helena a mințit şi e mândră de asta. În timp ce-l zoreşte pe Jeffrey să-şi termine de mâncat omleta, se gândeşte în ce moment al cinei de astăzi, la care vor fi inimaginabil de expuse, să-i spună lui Jean ce consecințe va avea asta.

— Pentru numele lui Dumnezeu, spune Jeffrey supărat când ea se împiedică de jocul său Atari în timp ce se duce să-şi schimbe din nou pantofii. De ce te agiți în halul ăsta?

Nu e un copil pe care să-l prosteşti uşor.

— Eu... nimic, nimic. Fără nici un motiv. Eşti atât de bănuitor. Ia spune-mi, cum a fost... ştii tu. La tenis?

— Dăăă, spune Jeffrey. Tenisul a fost marți. Astăzi a fost tenis *de-adevăratelea*.

O priveşte cu un dispreț nemărginit, ca un mic zeu răzvrătit.

— Când te-ai făcut aşa proastă? Nu erai aşa.

În tăcerea care urmează, se gândeşte la câteva banalităţi, chiar şi nişte explicaţii fiziologice, dar sunt toate prea false ca să le repete. Părul lui castaniu e lipsit de viaţă şi aspru; sub ochii lui enormi au apărut umbre.

— O, dragostea mea, spune ea, aşezându-se lângă el.

El îşi trage mâinile şi le pune una peste alta în poală; fermoarul jachetei lui de catifea e închis până sub bărbie.

— Eşti bine? Ştii că te iubesc, nu-i aşa?

Jeffrey, retras, nu spune nimic.

Ea îl priveşte temătoare.

— N-o mai iubeşti pe bătrâna ta mamă?

— Depinde, spune Jeffrey. Ce-ai făcut?

Mai târziu, pregătindu-se de întâlnirea cu Jean, se gândeşte cum să-i dea vestea. Se priveşte îndrăzneaţă în oglinda din hol şi, spre marea ei mirare, vede că datorită emoţiei a devenit frumoasă.

— Am găsit o cale de a ne elibera, anunţă ea în gând.

Ei bine, i-a *obligat* pe cei de la şcoala lui Jeffrey să-i acorde o bursă întreagă, cu activităţi extraşcolare incluse, nu datorită performanţelor şcolare, ci în baza unor „probleme psihologice", până acum neelucidate.

Cu asta, la care se adaugă plata recentă a ultimei datorii a soțului ei mort şi noul plan secret de a scrie o carte diferită de data asta, una care nu va fi citită doar în mediile academice, crede că ea şi Jeffrey se vor putea muta într-un final din casa socrilor ei într-un mic apartament al lor. Şi speră că Jean îi va însoți.

Există doar două dificultăți. În primul rând, Jeffrey nu ştie asta; nici socrii ei. Ceea ce o înspăimântă cu adevărat e că vor afla şi va trebui să se justifice înainte de a fi pregătită pentru asta. Mai mult decât orice, se teme de furia fiului ei.

Cea de-a doua dificultate e mai mult un sentiment, de aceea e mai greu să se convingă de asta. Îi e teamă că Jean nu va reacționa conform aşteptărilor ei. Helenei i se pare dificil să-i anticipeze reacțiile — poate cu atât mai mult de când ele... de când circumstanțele... de când totul s-a schimbat. Stând în fața directorului, i s-a părut că în situații disperate poți apela şi la soluții disperate. Gândul de a locui împreună cu Jean a făcut-o neîndurătoare. Acum însă, deşi de-abia mai poate să respire de emoție, se gândeşte dacă nu cumva mai multe probleme au fost create decât rezolvate.

De când a început totul, Jean a avut puterea să o distrugă. Helena speră că, prin forța rațiunii, grație acestui lucru minunat care s-a petrecut între ele, Jean va înțelege că trebuie să fie împreună în curând,

chiar acum dacă se poate. Nu există altă cale — Helena nu mai poate trăi în felul ăsta mult timp. Când se va ivi următoarea ocazie, o va ruga pe Jean să se hotărască.

Până să ajungă la restaurant, calmul lui Jean, care amenința să ajungă la capăt de câteva zile, a dispărut. În ultimul moment, când deja se pieptănase, se spălase pe dinți, iar aerul de seară avea acea nuanță sidefată, acea undă de emoție cu care a ajuns să asocieze toate serile de acest fel, a găsit un mesaj lăsat la voia întâmplării pe masa din bucătărie, trimis de Sarah Birch, prietena ei din facultate. Supus unui interogatoriu, Victor a recunoscut că Sarah telefonase cu o seară înainte, pentru a anula cina.

— Dar de ce nu mi-ai spus? a întrebat Jean, gata să izbucnească în lacrimi.

— Pentru că, draga mea, a spus Victor, enervant de calm, am sperat că... ei bine, m-am gândit că poate ieşim în oraş noi doi. Împreună. Ar fi... avem nevoie... aş vrea...

— Iisuse! a spus Jean. Pentru prima dată în... câți să fie? Patru ani? Cinci? Ce moment ai ales, pentru numele lui Dumnezeu. Iisuse. Ei bine, nu.

Aşadar va fi numai ea cu Helena. Restaurantul cuprinde mai multe mansarde elisabetane deasupra unei papetării pe strada Cornmarket şi se află la

capătul a sute de scări. Într-un final, întârziind din cauza unei dispute cu Phoebe, Jean ajunge şi, cu sufletul la gură, se târăşte până sus. Apoi, pe ultima treaptă, ezită.

Se gândeşte: dacă o masă de trei persoane într-un restaurant zgomotos era cel mai puțin periculos, atunci o masă de trei persoane într-un restaurant liniştit e mai periculos, o masă de două persoane într-un restaurant liniştit e şi mai periculos, iar o masă de două persoane într-un restaurant zgomotos e cel mai periculos. Asta e cea mai proastă alegere. Vor fi ca o insulă exotică într-o mare de cunoştințe curioase, ca o lamă de microscop interzisă. Fiecare cuvânt le va trăda; nu se pot atinge în nici un caz, dar cum vor putea rezista? Dorința Helenei este atât de puternică, încât radiază până la ea, spre uşă, iar asta o sperie. Propria ei dorință o sperie. Totul devine din ce în ce mai încordat. Aşteaptă ca lucrurile să explodeze.

El dă telefon. Pur şi simplu.

Auzindu-i vocea de bărbat în toată firea, Phoebe e uimită. Nu se aştepta să-*l* mai audă vreodată, cel puțin nu la telefon, ca oamenii obişnuiți. Dar e mulțumită că el se află la celălalt capăt al firului, părând răutăcios.

— N-ar trebui să suni, spune ea. Eşti în afara legii.

— De asta am şi făcut-o, zice el. Altfel unde ar mai fi distracţia?

Şi-l imaginează vorbind la telefonul lui de la colegiu, la biroul lui, chiar după colţ de al tatălui ei. Cam la un minut distanţă de casa asta, de ea şi de Eve. Îşi imaginează o cutie din sticlă pe marginea biroului său, iar înăuntru lucrul pe care i l-a dăruit ea — albastru fosforescent şi pâlpâind, ca electricitatea închisă într-o cutie.

— Deci, spune ea.

Îl aude cum zâmbeşte; dinţii lui.

— Deci.

Se gândeşte la virginitatea ei pâlpâind în cutia de sticlă: a făcut atât de bine că l-a rugat s-o elibereze de asta. Zâmbeşte.

— Ce vrei? spune ea.

Eve ascultă cum se trânteşte uşa cu ochii închişi. Azi s-a certat cu toată lumea din familie, chiar şi cu tatăl ei, care a fost posomorât toată săptămâna. Gemma nu-i mai vorbeşte, iar celelalte prietene nu ştiu nimic. Nici măcar The Samaritans[1] nu i-au fost deloc de ajutor.

[1] *The Samaritans* este un serviciu confidenţial care oferă sprijin emoţional acelor persoane care trec prin sentimente de suferinţă şi disperare, care ar putea conduce la sinucidere. Serviciul este disponibil pentru Regatul Unit şi Irlanda (n. tr.).

Şi-a aruncat bisturiul pe care-l furase într-un moment de panică, dar în schimb a înghiţit nouă pastile de ibuprofen trimise din America pentru Phoebe, care nu poate lua aspirină. Nu se aşteaptă la nimic în mod deosebit: doar o mică tăietură, de data aceasta în interior. Nu ştiu ce să fac, se gândeşte ea încontinuu. Trebuie să fac ceva. O picătură mare de sânge i se prelinge în jurul braţului ca o brăţară, iar partea superioară a antebraţului e un dezastru.

Atinge cuţitul de curăţat cartofi al mamei sale, braţul scaunului, cuţitul, scaunul. Îi vin în cap ritualuri mult prea repede ca să poată ţine pasul. Totul o îngrozeşte. Nu pot să aştept la nesfârşit, se gândeşte. Pielea mea e prea subţire.

Are nevoie de sânge ca să poată elibera tot răul. Înainte totul era foarte limitat: nu cumpăra lame de ras şi nu ţinea cuţite în cameră. Totul se făcea puţin câte puţin. Acum, pe neaşteptate, a trecut la un alt nivel şi e incitant. Deasupra ei, între volumele K şi L ale enciclopediei tatălui ei, cuţitul finlandez îşi aşteaptă momentul.

Helena străluceşte. Jean vede acest lucru — cu siguranţă că întregul restaurant vede, dar propria ei strălucire o împiedică să-şi dea seama de asta. Totul e incitant: chiar şi mozzarella. Beau vin roşu şi stau de vorbă. Sunt îndrăgostită, se gândeşte Jean, în timp ce

ochii minunați ai Helenei o fixează o reține. Sub masă degetele or[illegible]are se ating

— Am ceva să-ți spun, zice Helena fericită.

Raymond, care îi explică în detalii lui Phoebe ce i-ar face dacă în restaurant s-ar stinge lumina, cât de mult şi cât de delicat şi cât de dur, a ajuns, verbal, la talia ei. Ea e puțin beată şi nu se poate opri din râs. Tocmai şi-a dat seama că e foarte udă.

Sărbătoresc ceva. Aşa a zis el mai devreme, la telefon. A câştigat ceva din partea colegiului, iar acum va avea mai mulți bani, sau ceva de genul ăsta, nu contează, iar ei chiar că nu-i pasă, deşi e evident că lui da. El spune că, datorită sincronizării, pentru că a aflat de asta chiar după partida lor de sex, ea trebuie să fie cea care să sărbătorească alături de el. Ea nu e sigură că înțelege, dar ceea ce contează e că el are o erecție sub masă. Şi ea ar fi avut dacă ar fi fost bărbat. Se află amândoi pe o scenă, strălucind, înconjurați de lumini puternice şi de zgomot.

— Şi ce anume ai face, spune ea, uitându-se la el pieziş, când ai ajunge acolo? Gândeşte-te numai: mâinile tale pe talia mea.

Apoi se uită în sus şi o vede pe mama ei.

— O, bună, spune Raymond, mieros.

Jean se uită când la el, când la Phoebe. Simte cum se încruntă. Simte cum Helena, foarte încet, își îndepărtează mâna de pe spatele ei.

E la fel de încurcată ca și Phoebe. Nu îndrăznește să se întoarcă spre Helena, dar spatele ei pare să fi luat foc. Discuția pe care tocmai au început-o, amânând-o apoi pentru camera Helenei, o macină. Ar vrea să o continue, dar în fața ei e primul bărbat cu care s-a culcat și fiica ei care n-a împlinit paisprezece ani.

— Phoebe? spune ea. De ce...?

— De ce... ? zice Phoebe.

Jean își ia un răgaz pentru a face legăturile. Își ia ochii de la minunata ei fiică și se uită peste masă, la Raymond Snow.

— Tu din nou, spune ea. Ce faci aici?

Phoebe face ochii mari.

— Voi doi... vă cunoașteți? întreabă ea.

— Păi, da, începe Jean, în timp ce Phoebe se uită în sus și își dă seama de prezența Helenei.

Ochii ei alungiți se îngustează.

— Dar cum... voi de ce vă cunoașteți? întreabă Jean.

Phoebe se uită la ea și toată mirarea i se șterge de pe chip. E calmă, fermă și frumoasă: își ridică bărbia și își întinde mâinile voluptuos.

— Păi, spune ea, dacă tot întrebi...

— Nu ți-a spus Victor? o întrerupe Raymond, uitându-se de la Jean la Helena şi înapoi. Ce ciudat. M-a rugat s-o ajut pe tânăra Phoebe aici de față cu temele — vezi tu, nu prea e domeniul lui. În mare parte despre Imperiul Otoman.

— O, spune Jean.

Apoi Raymond se ridică. Îşi întinde mâna.

— Îmi cer scuze, spune el, uitându-se peste umărul ei la Helena. Raymond Snow. De la St James — colegiul lui Victor. Sunt sigur că-l cunoaşteți pe Victor.

— A, spune Helena cu curaj.

Vocea ei e fermecătoare; o uşurare aproape insuportabilă. Jean tânjeşte să se întoarcă spre ea, să evadeze cu ea. În schimb, se forțează să se uite în exterior, spre acest bărbat ai cărui ochi, rânjet şi întreagă prezență o fac să se simtă examinată. E prea tulburată ca să poată gândi.

— Puțin, spune Helena. Da. Helena Potter.

— Profesoara Potter, spune Raymond, cu un zâmbet radios. A, da. Vă ştiu... din vedere.

Urmează o pauză, puțin apăsătoare, de parcă un clopot tocmai a încetat să bată.

— Dar tu de ce eşti aici? spune Phoebe, îmbujorată, cu ochii țintă la mama ei. Ai spus că te întâlneşti cu prietena aia, ştii tu, de la şcoală.

— De la facultate, spune Jean automat — cel puțin pentru asta e pregătită. Sarah a anunțat în ultimul minut că nu poate veni. Ne-a spus să mergem oricum la cină, fără ea. Ceea ce e, știi tu, foarte trist, pentru că eram atât de... eram...

Se uită la Raymond, ai cărui ochi strălucitori sunt încă pironiți asupra Helenei. Tânjește să simtă din nou mâna Helenei pe spate. Ceva în privirea lui Raymond o face să se simtă incomod; ar vrea să o ia pe Helena din calea lui.

— Așadar, spune ea, dacă ați...

— De fapt, o întrerupe el, lăsând să-i cadă șervețelul în farfurie.

Raymond o duce pe Jean cu gândul la o lăcustă. Uluită, face un pas înapoi și se lovește ușor de Helena, care se dă la o parte.

— Cred că am acoperit punctele esențiale, spune Raymond. Suntem în timpul săptămânii totuși. Phoebe, dacă mai ai probleme, te rog nu ezita să-mi comunici. Tatăl tău, ba chiar mama ta — vor ști cum să mă găsească. Jean, continuă el, înțeleg că o vei duce pe tânăra Phoebe acasă? Doar dacă n-ai alte planuri?

Jean se întoarce să vadă reacția Helenei, dar Helena se uită în jos. Se gândește la sfâșiere, la procese ale vrăjitoarelor și la cai sălbatici. Vocea mânioasă a lui Phoebe o aduce brutal înapoi.

— Ei bine, mi se pare foarte ciudat. Şi tot nu mi-ați spus cum de vă cunoaşteți.

— O, spune Raymond insinuant, s-a întâmplat acum foarte mult timp.

Jean se încordează. N-o mai simte pe Helena în spatele ei.

— O să-mi termin vinul, spune Raymond. Tu du-te, Phoebe.

În privirea lui Phoebe se citeşte o furie oarbă. O priveşte fix pe mama ei, dar lui Jean i se pare că valurile de ură care se răspândesc din ochii ei sunt țintite spre Helena. Instinctiv, Jean se aşază între ele.

— Foarte bine, izbucneşte Phoebe, înşfăcându-şi ghiozdanul.

Îşi goleşte paharul de vin — a băut, se gândeşte Helena, ca şi cum ar privi-o de la distanță — şi se ridică, fiind aproape la acelaşi nivel cu mama sa. Pe Helena o ignoră.

— Foarte bine.

Raymond se uită în farfurie, dar Jean ştie că zâmbeşte. Începe să-şi dea seama de ceva, dar lucrurile sunt încă neclare. Ar trebui să mergem acasă, gândeşte ea, încă sperând că Helena ar putea să meargă cu ele, că ar putea să aştepte cu ea până ce toți ceilalți se duc la culcare. Se uită peste umăr, iar zâmbetul precaut al Helenei îi străpunge corpul.

— Haide, îi spune lui Phoebe, cu ochii încă la Helena.

Apoi se întoarce la masă.

Ochii lui Phoebe sunt ațintiți asupra mamei sale, necruțători şi luminoşi. Se apleacă şi îl sărută pe Raymond Snow pe gură, apăsat.

E imposibil. Jean încearcă ore în şir să vorbească cu fiica sa, pe drumul spre casă şi apoi în camera lui Phoebe, dar aceasta, după bravada ei inițială, refuză să mărturisească. Pretinde că n-a făcut decât „să se poarte frumos" cu Raymond. Într-un final, Jean, epuizată, se hotărăşte s-o creadă. Nu se poate abține să nu se gândească la Helena şi la discuția pe care aceasta o începuse când Jean a intrat în panică şi a hotărât că trebuie să plece. Abia au reuşit să-şi spună la revedere în fața restaurantului. Jean îşi doreşte ca Helena să fi fost aici.

— Îmi promiți că nu am nici un motiv de îngrijorare? întreabă ea.

Se aude un zgomot lângă uşă. Eve stă acolo, cu ochii umflați.

— Ce se întâmplă? întreabă ea.

— Ce-ar fi să te duci la naiba? spune Phoebe. N-avem nevoie de tine aici.

— Ce se întâmplă? întreabă Eve din nou.

Jean se uită la fiica ei îmbujorată, furioasă şi cu faţa udă, şi la cea pământie, negativul ei.

— Las-o baltă, spune ea, dar Eve rămâne în uşă.

— Vrei să ştii? întreabă Phoebe. O să-ţi spun. Am fost la...

Ochii lui Eve se umplu de lacrimi.

— Ştii ceva, nu vreau să ştiu, spune ea, cu o voce foarte obosită şi tristă.

Pare cumva strâmbă, mâna şi braţul ei stâng fiind acoperite de cel drept. Jean simte un fior de milă.

— Pur şi simplu nu vreau... nu pot...

— Du-te atunci, spune Jean, poate un pic mai aspru decât intenţionase.

Se gândeşte să se întindă ca s-o mângâie pe Eve pe braţ, dar distanţa e prea mare.

— Ne vedem de dimineaţă, spune ea, urmărind-o pe fiica sa cea mare, neştiutoare şi în siguranţă pentru încă o noapte, cum se duce la culcare.

Dimineaţa următoare e rece şi luminoasă: o dimineaţă perfectă la Oxford. Cupole aurite, îngeri în descompunere, vertebrele delicate ale turnurilor par gravate cu acid pe un fundal albastru de secol paisprezece, deşi e încă ceaţă în văile din Meadow. După o noapte de hotărâri şi promisiuni tacite, toţi se comportă foarte normal. Familia Lux, după ce a renunţat la o plimbare în Grădina Botanică pentru că Phoebe era

obosită, tocmai s-a întors de la o scurtă plimbare prin parcurile Universității.

— Vrea cineva ceai? întreabă Eve, ținând în mână ibricul roşu de cositor.

— Da, te rog, zice Jean. Phoebe, ia şi tu.

Eve pare mai calmă decât a fost în ultima vreme; e îmbujorată. Trebuie să mergem la plimbare mai des, se gândeşte Jean într-o doară. Pare să ne facă bine. În bucătărie e aer curat şi miros de portocale. Se uită în jur la familia ei: felul în care se potrivesc împreună, le stă bine împreună. Naturaleţea lor. Asta e bine, se gândeşte ea.

— Eu plec, spune ea.

Pe jos e un evantai de frunze de ceai căzute. Phoebe şi Eve se holbează la ea, amândouă cu gurile căscate. Ibricul se învârte o dată, de două ori, apoi se opreşte. Toate aşteaptă reacţia lui Victor, dar el îşi notează ceva în carnet şi nu ridică privirea.

— Eu plec, spune Jean, ceva mai tare.

Apoi vraja se rupe şi începe haosul. În mod surprinzător, Eve reacţionează prima.

— Ce tot vorbeşti? De când? Cum... ? ţipă la ea.

Phoebe îşi trânteşte farfuria de pe masă şi se năpusteşte la ea.

— Nu, nu pleci! Nu pleci! Nu se poate! strigă ea.

Numai Victor pare calm, punându-şi încet carnetul în buzunar. Slavă Domnului, se gândeşte Jean, care a nutrit speranța ascunsă că el a ştiut tot timpul şi că o va elibera. Dar acesta îşi ridică privirea şi ea vede că s-a înşelat.

Fiicele lor înmărmuresc. Toate trei îi ascultă respirația în timp ce se ridică de pe scaun, aproape cu o jumătatea de metru mai înalt decât ele. Îşi împinge scaunul cu o mişcare bruscă şi toată lumea tresare. Victor se uită numai la Jean. Ea începe să se dea înapoi, dar el se îndreaptă direct spre ea. Jean se retrage până când se loveşte cu spatele de bufet: e prinsă în capcană. Timpul e întins la maxim ca o bucată de elastic, la capătul căreia aşteaptă ea.

Ajunge în dreptul ei, uriaş cum e. Ea întinde o mână pentru a-l domoli; el o dă la o parte cu brutalitate şi o apucă de mână. Dinții îi sunt încleştați. Jean se gândeşte, pentru prima dată de ani de zile: mă iubeşte. O, Victor, e prea târziu.

Victor are pumnul strâns. Deschide gura, apoi o închide la loc. Îşi apropie fața de a ei, aşa că ea poate să vadă fiecare fir de păr alb, fiecare fisură de pe dinți şi decolorare a pielii: degradarea soțului ei bătrân. Când acest bărbat pe care crede că l-a iubit deschide gura, e inundată de răsuflarea lui. Ea se fereşte.

— O să-i rup gâtu' nenorocitului! țipă el la ea.

Toată bucătăria încremeneşte. Jean se încruntă.

— Cui? Vocea ei sună incredibil de calmă şi de puternică. *Cui*?

— Nenorocitului de Raymond Snow, bineînţeles! zbiară Victor.

Iar Eve, în spatele lui, ţipă:

— *Nu*!

Tuturor li s-a tăiat respiraţia. Victor, Jean şi Phoebe se întorc încet spre Eve, care stă la masă cu faţa albă şi ochii măriţi, ca o posedată.

— Dumnezeule! spune Jean.

Faţa lui Victor devine din roşie, pământie. Se uită când la Jean, când la Eve.

— Dar, spune el... tu... tu n-ai... Jean? Eve? Ce se petrece, pentru numele lui Dumnezeu?

Jean se freacă cu mâna la ochi. Totul pare dereglat, ca şi cum ea ar fi singura persoană fără ochelari tridimensionali.

— Jean? zice Victor cu uimire.

— Habar n-am, spune ea, deşi adevărul imposibil ameninţă să iasă la suprafaţă. Habar n-am, spune ea mai cu forţă. Phe... Eve, ce aţi...

— Nu, spune Victor, începând din nou să ţipe. Lasă-mă să înţeleg. Vrei să spui, o întreabă el pe Jean, ridicând degetul enorm de om bătrân în faţa ei, că *amândouă* aţi...

Eve stă cu greu pe scaun. Lacrimile i se preling pe față, dar ține pumnii încleștați și e furioasă.

— E *adevărat*? țipă ea.

Cu un moment de întârziere, Jean își dă seama că Eve strigă la ea.

— *Spune-mi* că nu-i adevărat! Te-ai... te-ai...

— Ce?

— Nu! țipă Victor la Eve. *Tu* ai făcut-o?

— *Ce*? strigă Eve. Ce-i *rău* în asta? E ceva... *frumos*... el e *minunat*! Totul ar fi minunat dacă n-ar fi mama — tu... ești o *cățea*!

Nimeni nu clintește. Cu toții se uită la Jean: Victor, scuturând din cap ca un retardat; Phoebe, roșie la față, strălucitoare, aproape zâmbind.

— *Cum* mi-ai spus? zice Jean încet.

— O cățea! O cățea! Asta ești! Nu vrei să mă lași să fiu fericită — ori tu, ori ea, trebuie să-mi luați *totul*...

Jean trage aer în piept. O privește pe fiica ei cea deșteaptă, care cerșește afecțiune — un cuc în cuibul ei. Se simte surprinzător de calmă; e ciudat de reconfortant ca totul să fie dat în vileag.

— Nu ți-am luat nimic, spune Jean calm.

— Era *singurul meu lucru bun*, țipă Eve. Totul în afară de el e un *infern*... și acum tu... Știu că mă urăști, dar acum că ai făcut asta, știu... știu că pur și simplu nu-ți pasă dacă... dacă *mor*...

— N-am nimic de-a face cu acel bărbat, spune Jean, şi dintr-odată îşi dă seama de gravitatea lucrurilor.

Se uită la gura lui Eve, la mâinile ei şi se gândeşte că i se va face rău. Ar trebui să se aşeze.

Nu poate să se aşeze. Începe să ţipe şi nu se mai poate opri.

— Vrei să-mi spui, zice ea, vrei *să-mi spui* că tu ai...

— Ce? strigă Eve. Ce-i rău în asta? De ce să n-o fac?

— Nu ştii de ce? ţipă Jean. E... e de vârsta tatălui tău! E *dezgustător*! Cum ai putut să crezi...

— Nici să nu *îndrăzneşti* să *crezi* că ştii *ceva* din ce cred eu!

— Nu-mi spune mie ce să fac! Eşti încă fiica mea, la naiba!

Îi aruncă o privire lui Phoebe care se joacă cu gulerul, ferindu-şi faţa şi îşi alungă din minte imaginea ei sărutându-l pe Raymond. Se întoarce spre Eve.

— Eşti conştientă de ceea ce faci? Ai putea să rămâi însărcinată! Se *foloseşte* de tine!

— Ba nu! ţipă Eve.

— Ba da! E un pervers! Ar trebui închis! spune ea, dezlănţuindu-se din ce în ce mai mult. Unde dracu ţi-a fost capul? Ai idee cum sunt bărbaţii de genul lui? Ce cred despre fetele ca tine? Iisuse, Eve! Când mă gândesc...

— Atunci nu te mai gândi! urlă Eve.

— Cum să nu mă gândesc? O, mi se face greață... probabil că i-ai picat ca un cadou de Crăciun. E un pervers! Dacă-l mai văd vreodată, o să-l omor! Vorbesc serios.

Se gândește: chiar și acum, în iureșul ăsta, *aș fi în stare* să omor pentru tine — și, în timp ce gândește asta, vede că fața lui Eve se transformă. Și Eve știe asta. Se holbează una la alta, cu ochii în lacrimi.

Apoi Jean se stăpânește. Ocazia evadării îi scapă încet printre degete. Se chinuiește să-și înăbușe sentimentele, eliberând-o pe Eve și dându-și seama, în timp ce-și șterge ochii, că l-a uitat pe Victor.

Unde e acum când are nevoie de el? Ar trebui să se ducă după mizerabilul acela, colegul lui, dar el stă pur și simplu, arătând zdrobit. E un bătrân terminat, adus de spate și incompetent. De șaptesprezece ani, zidită de vie.

Sentimentul de vinovăție o frământă. Trebuie să o fac acum, se gândește. Ei vor fi bine într-o zi, în timp ce eu nu voi fi. Îi ajut mai degrabă dacă plec, decât dacă rămân.

Gura i s-a uscat. Își îndoaie degetele. Nu îndrăznește să se uite la Phoebe, n-are inimă să se uite la Eve, nu vrea să se uite la Victor. Podeaua e murdară de noroi, masa e plină de lucrurile lor în dezordine. În fiecare colț e ceva care s-o rețină. Își ridică privirea

şi se uită prin geamul de la bucătărie, la lumea rece de afară. Se forțează să fie puternică.

— Mă duc să-mi fac bagajul, spune ea.

Închide uşa în urma ei. Eve se aşază pe scaun cu o bufnitură şi îşi acoperă fața. Phoebe şi Victor se uită uluiți unul la altul.

— Nu înțeleg, spune Victor.

Cuvintele lui ies cu greu afară, de parcă ar fi căzut într-un hău. Se simte îngrozitor de prost, încet la minte, de parcă toată lumea a urmărit până acum o altă variantă de text decât el. Nu mai are la cine să caute ajutor decât la fiica lui cea mică, Phoebe, care nu pare, slavă Domnului, implicată în acest dezastru.

Îşi întoarce urechea bună spre ea.

— Mama ta... a...

Phoebe se întoarce, cu o expresie de nepătruns.

— Şi ce? spune ea rece. Pleacă. Şi ce?

— Dar... dar nu cu el?

Phoebe râde disprețuitor.

— Asta ai crezut?

— Atunci cu cine? imploră Victor.

Eve îşi ridică fața din mâini; chipul îi e groaznic, lipsit de culoare, de parcă sângele i s-ar scurge din trup.

— Cu Helena, prostule, țipă ea. *Helena.* Nu ți-e clar? De ce credeai că e *el*? Dacă el ar fugi cu cineva, *eu* aș fi aceea! Chiar nu pricepe nici unul din voi?

Mintea lui Victor refuză să reacționeze. Se gândește: mulțumesc Doamne, nu e Raymond Snow; slavă cerului; slavă cerului. Orice, numai asta nu.

— Nu. Vă înșelați cu toții, spune Phoebe cu vocea ciudat de gravă, mulțumită de sine. Nu și-ar dori-o pe nici una dintre voi.

— Taci acum, îi spune el. Lasă-ne să...

— De unde știi *tu*? țipă Eve la Phoebe. Asta nu te privește pe tine *deloc*. E problema noastră, a mea și a mamei și...

— Asta crezi tu, spune Phoebe.

Zâmbetul ei îi dă lui Victor senzația că vede ca prin apă, uitându-se la niște forme tremurânde, groaznice și imateriale, care speră că nu se vor descompune.

— Nu cred, țipă Eve. *Știu.*

— Ei bine, nu știi nimic. De fapt, dacă vrei să știi, pe tine nu te dorește.

— A, zău? De unde dracu știi tu asta?

— Pentru că mi-a spus-o când mi-a tras-o. *Pe mine* mă vrea.

— Curvă!

Eve și Phoebe se încolțesc, dar Victor nu le bagă în seamă. Vede negru și roșu în fața ochilor, ca într-un

coşmar, dar coşmarurile lui sunt o fărâmă de realitate.

— O să-i smulg boaşele! zbiară el. O să-l ucid pe mizerabilul ăla nenorocit... O să-l ucid. Mă auziți? E malefic, iar eu o să-l opresc... amândouă fiicele mele! Împuțitul ăla! Rahatul ăla de om! Amândouă fetele mele? *Amândouă*? Spuneți-mi adevărul! V-a... pe amândouă?

Ochii lui imenşi clocotesc. Se holbează la fetele lui, care i se par foarte mici, departe şi înspăimântate, dar nu de el. Nu, nu de el — de Raymond Snow ar trebui să le fie frică. Aerul e otrăvit.

— Asta s-a întâmplat? urlă el.

Phoebe, cu ochii mari, dă din cap. Eve a închis ochii, dar şi ea, fata lui, prima lui născută, dă din cap.

— Bine!

Simte nevoia să distrugă. Loveşte cu putere masa. Piciorul mesei scârțâie şi cedează, dar colțul rămâne susținut de celelalte trei şi pur şi simplu atârnă în jos, precum colțul îndoit al unei cărți. Cu fiecare secundă devine mai nervos.

— Ticălosul, zbiară el de turbare, durere şi mâhnire, înfigându-şi piciorul în marginea bufetului.

Două farfurii vechi şi urâte, care au aparținut odată mamei lui, alunecă de pe raft şi se sparg.

— Să-l ia dracu. Să-l ia dracu! *Să-l ia dracu*! *Să-l ia dracu să-l ia dracu să-l ia dracu.*

Loveşte de bufet unul din cioburile mai mari ca să-l mai spargă încă o dată.

— Pe toate trei! Pe toate trei! Cum a putut, ticălosul ăla meschin şi afemeiat? O să-i rup gâtul! Mă crede un nimic, rahatul ăla, nulitatea aia intelectuală, escrocul ăla! Şi o să stea în seara asta pe scenă de parcă ar fi un *sfânt*!

Spunând asta, Victor se opreşte. Îşi lasă mâinile în jos. Respirând greu pe nas, se apropie de fiicele lui, cărora li se taie răsuflarea când îşi apleacă faţa spre ele. Eve arată dărâmată. O va încerca pe ea întâi.

— Ţi-a făcut vreun rău? începe el, vorbind răspicat, pentru a evita s-o sperie, dar dându-şi seama că încă ţipă după felul în care ea tresare.

Îşi coboară vocea până nu rămâne decât un şuierat.

— Ţi-a făcut vreun rău? întreabă el.

Eve scutură din cap frenetic.

— Ţi-a..., începe el, întorcându-se spre Phoebe, dar îşi dă seama imediat că nu e nevoie.

Cine ar îndrăzni să-i facă rău lui Phoebe? Trage adânc aer în piept şi încearcă să gândească limpede, dar el *vede* lucrurile limpede, de parcă ar avea o lentilă în dreptul ochilor, o lentilă care măreşte şi luminează.

— Las-o baltă, spune el, observând calm că, în ciuda accentului său străin, engleza lui e în continuare fluentă, chiar şi acum.

Simte ura în fiecare por şi în fiecare fir de păr; asta îl face sălbatic şi puternic. E mai bine decât dragostea.

— Vă spun acum, zice el, foarte încet, privind fix chipurile fetelor lui dezonorate, că până aici i-a fost. Doar până aici i-a fost. Omul ăsta nu valorează nimic, viaţa lui nu valorează nimic, nu va rămâne *nimic* din el când voi termina ce-am de făcut. Nimic. Aşadar, credeţi-mă. Îl voi face să sufere. Îi voi distruge viaţa aşa cum ne-a distrus-o el nouă. Îl voi distruge. Nu mai pot aştepta. Se va întâmpla în seara asta. Va fi ultima lui greşeală.

Fetele ascultă cum tatăl lor urcă treptele spre biroul lui. Eve îşi priveşte mâinile. Liniştea inundă încăperea ca o apă care se umflă, până când cuprinde toată camera. În ultimul moment, Phoebe vorbeşte:

— Ce-a vrut să spună prin „pe toate trei"?

Eve se întoarce spre ea. Nu poate să vorbească, buzele parcă îi sunt de paie, ochii-i sunt înceţoşaţi, dar parcă un val imens de ură, pură şi otrăvitoare, vibrează şi creşte mai puternic. Acum, cu o singură mişcare, simte cum se va sparge şi va începe să se reverse.

Puțin mai târziu, în timp ce Victor stă în tăcere, iar Jean își face ordine în hârtii și se duce la baie să se spele pe față, ușa de la intrare se trânteşte. Durează ceva până când ceilalți aud sunetul. Apoi, foarte încet, Eve se duce la fereastra de la bucătărie și o zăreşte pe sora ei gonind cu bicicleta prin grădină.

E îmbrăcată în blugi, în coșul de la bicicletă are o geantă, iar Eve știe unde se va duce. Aude cum poarta laterală se închide și zâmbeşte. Simțindu-se extraordinar de liniştită, urcă în dormitorul ei.

Urcată pe brațul scaunul ei masiv, poate să atingă raftul de sus, cu greutate și satisfacție. Pipăie vechiul glob de sticlă cu plante vii, scoicile pline de praf, microscopul și planșele cu organe umane pe care tatăl ei le-a împrumutat de la un biolog de la colegiu. Apoi, dacă se întinde puțin mai mult, poate să atingă volumele înghesuite ale vechii lui enciclopedii: prea depăşite pentru a mai fi utilizate, dar imposibil de aruncat. Cel puțin, au fost bune și ele la ceva. Închide ochii și inspiră mirosul de carne din cărțile prăfuite. Apoi își strecoară mâna între ele și găseşte cuțitul finlandez.

Se gândeşte cu dispreț la ultima dată când s-a dus după sora ei. De data asta nu va mai exista nici un Raymond care s-o oprească, de data asta știe ce vrea.

Îşi lasă bicicleta lângă poarta grajdului, în noroi. În spatele ei, cerul este de un albastru-violet rece; în cealaltă parte a pajiştii Port Meadow, soarele apune într-un amestec de roşu şi portocaliu. În apropiere sunt ponei, dar ea nici nu-i vede — nişte pete însufleţite în amurg, ciudat de tăcute, pe iarba deasă şi umedă. Tremură când vântul şuieră prin sălciile cu coroana tăiată. Chiar şi părţile uscate ale pajiştii par mocirloase în seara asta.

Nu vede pe nimeni. Nu ştie de unde să înceapă. Se gândeşte la pielea întinsă şi fierbinte a poneilor, la părul şi la muşchii lor lucioşi; şi la moliciunea braţelor umane, la carnea netedă şi irezistibilă. Până acum nu şi-a permis să încerce lama decât o singură dată, iar atunci, doar pe marginea unei foi de hârtie. Tăia ca o vâslă prin apă. E îndrăgostită de lucrurile ascuţite. Simte că e genul de persoană de care nici ea n-ar fi bine să se apropie.

La început rămâne între podul Rainbow şi canal, acolo unde se adună majoritatea cailor. Îi e puţin teamă de ei în întunericul care se lasă, dar, în comparaţie cu spaima ei bruscă de acest ţinut sălbatic pe timp de noapte, caii par să-i asigure puţină siguranţă. Meadow e mai degrabă locul lui Phoebe decât al ei: pierderea controlului, posibilitatea accidentelor. Înveleşte protectoare cuţitul cu degetele.

Poneii o privesc fix cu ochii lor negri şi gelatinoşi şi îşi arată dinţii. Ea îi înjură groaznic în timp ce trece pe lângă ei. A început din nou să plângă, iar movilele şi scaieţii o încetinesc. Deşi e din ce în ce mai întuneric, poate totuşi să-şi dea seama că aceşti ponei sunt mai mici şi mai jigăriţi decât cel al surorii sale. N-o va găsi aici.

Un lucru e sigur. Orice se va întâmpla când o va vedea sora ei, se va asigura că ea o va vedea prima pe Phoebe.

— Am făcut-o, spune Jean.

Helena îşi lipeşte strâns receptorul de ureche. O doare trupul, de parcă ar încerca să se vâre prin receptor ca să iasă pe cealaltă parte. E târziu; vorbeşte în şoaptă.

— Ce-ai făcut? întreabă ea, plină de speranţă.

— Am făcut-o, spune ea. Plec.

— Glumeşti.

— Nu glumesc.

— Draga mea.

Spaţiul dintre ele se micşorează. Amândouă îşi imaginează chipul celeilalte.

— O, Doamne, spune Jean. A fost infernal. Nu pot să cred că am făcut-o. A fost de-a dreptul infernal.

— Ştiu, ştiu. Cred şi eu. Eşti incredibil de curajoasă. Unde... cum ai... cine...

— Nu întreba. A fost groaznic — într-adevăr groaznic. O să-ți povestesc mai târziu, când ne vedem.

— Chiar, *când* o să te văd? întreabă Helena. Unde eşti?

— Sunt încă acasă, în, ştii tu, în dormitor. La telefonul ăla groaznic. El e chiar în camera de lângă. O, Doamne. Nu ştiu ce se va întâmpla cu fetele.

— Au aflat totul?

— Nu ştiu. Nu cred. A, acum înțeleg ce zici. Dacă au aflat de tine?

— Păi, da. Ce altceva?

— De fapt, a fost o mică neînțelegere. A fost — Dumnezeule mare. O să-ți spun mai încolo. N-a fost rău aşa cum îți imaginezi tu, sau cel puțin... Crezi că ar trebui să le spun?

— Nu-mi dau seama cum. Sau cum nu. Vor fi revoltate, de... le...

— Nu spune asta, zice Jean.

Nici una nu mai spune nimic, gândindu-se la copiii lor.

— Mi-e rău, spune Jean.

— Şi mie, dar într-un mod minunat.

Jean izbucneşte într-un râs scurt, nervos. Amândouă aud asta.

— La fel şi eu, spune ea. În afara fetelor, aşa simt şi eu. Doamne. Nu pot să cred.

— Ți se pare... ți se pare un lucru bun?

— Bineînțeles că da. Dragă, dragă Helena. Bineînțeles. Cum altfel?

— Nu pot... o, fir-ar.

Se aude cineva bătând la uşă.

— Ce e? întreabă Helena.

Chipul lui Jeffrey apare în uşă, roşu şi boțit de somn.

— Ce faci? întreabă el, cu sălbăticie.

— Vorbesc la telefon.

Ea îi adresează un zâmbet luminos, liniştitor, dar el nu se mişcă. Gura lui Jean e la urechea ei.

— Scuze, scuze, şopteşte ea. Nu închide.

— *Mamă*, spune Jeffrey.

— Ăăă... e... ştii ce, îi şopteşte ea lui Jean, pot să te sun eu înapoi? Avem nişte mici probleme la fața locului. Te... te sun imediat. Doar... să nu... Revin imediat.

Până ca Eve s-o găsească pe sora sa pe malul apei, noaptea s-a lăsat peste poneii din partea estică a pajiştii. Pentru a compensa parcă, fâşia de cer de deasupra canalului s-a înroşit şi mai mult, ca o tartă cu fructe. Lumina rozalie sclipeşte pe acoperişurile şi ferestrele şalupelor locuite. Râul arată de parcă ar fi luat foc.

În majoritatea iernilor, când erau mici, toată această zonă se inunda şi îngheța. În duminica următoare toată lumea îşi petrecea ziua pe gheața zgrunțuroasă, uitându-se la iarba prinsă dedesubt şi sfredelind suprafața cu lamele tocite ale patinelor aflate la a patra generație. În timp ce Eve merge pe marginea pajiştii spre locul în care, dincolo de podul Rainbow, sora ei hoață îşi aleargă poneiul sur în sus şi-n jos pe o mică porțiune de potecă, se gândeşte la metalul tocit şi la apa care curge încet, la multiplele întrebuințări ale gheții. Dacă n-ar fi furat cuțitul finlandez, ar fi trebuit să improvizeze ceva — dacă ei n-ar fi făcut-o atât de nefericită, încât să fie nevoită să-l fure. Dar au făcut-o şi, drept urmare, ea are tot ce-i trebuie în palmă.

S-a oprit din plâns. E întărită şi furioasă ca un ac ținut deasupra unei flăcări până se colorează; ca un trup care devine mai puternic, mai pur, când laşi să curgă puțin sânge. Ultima dată când s-a mai enervat atât de tare pe Phoebe, în noaptea în care l-a întâlnit pe Raymond, s-a simțit neînfricată, dar a fost o iluzie. Avea de-a face cu faptul că lui Phoebe i se cumpăra un ponei, iar *gândul* de a țipa la ea — dacă ar fi ajuns atunci la grajduri, doar să țipe la ea ar fi fost suficient. Acum nu va mai fi.

Când Phoebe îşi întoarce poneiul şi, fără şa, fără cască, goneşte înapoi pe drumul pe care a venit, Eve

i se aşază în cale. I se pare că o vede sărind. Apoi, aşa cum presupunea că va face, Phoebe continuă să galopeze cu aceeaşi viteză spre ea, iar Eve, întărită de furie, cu gândul la ultima faptă, de neiertat, a lui Phoebe, îi stă în drum, fără să clintească.

Pentru prima dată, Phoebe e cea care cedează prima. Trage cu putere de frâiele lui Bilbo pentru a-l încetini, apoi îl struneşte mai departe de sora sa, de parcă faptul că ea se află acolo nu înseamnă nimic. Bilbo încetineşte până la trap, apoi la pas. Eve ţine strâns teaca pumnalului în buzunar şi, cu cealaltă mână, pipăie piedica prin material.

— Aşteaptă.

Vocea lui Eve e înfundată şi aspră, dar destul de puternică pentru ca Phoebe să se oprească în loc. Se uită în jos la sora ei şi zâmbeşte cu superioritate, scărpinându-şi capul neacoperit. Eve nu reacţionează.

— De ce ar trebui să aştept? spune Phoebe.

— Pentru că aşa spun eu.

Phoebe opreşte poneiul. Aşteaptă, i se face din ce în ce mai frig în tricou, iar Eve aşteaptă la rândul ei, simţind cum străluceşte de parcă ar sta lângă un foc. Apoi, încet, Phoebe coboară şi se îndreaptă spre ea, conducându-l pe Bilbo ca pe un sclav.

— Ce faci aici? întreabă ea.

— Ştii tu, zice Eve. Ştii tu.

— Nu, nu ştiu. Spune-mi.

Eve vorbeşte destul de calm, conştientă de mişcările buzelor sale în timp ce vorbeşte, bucuroasă că s-a ajuns la asta. Spune:

— Ai distrus totul. N-a mai rămas nici un lucru pe care să nu-l fi stricat. Mi l-ai luat pe Raymond şi n-o să te iert niciodată. Dar ăsta-i numai începutul. Toată viaţa mea e un şir de răutăţi pe care mi le-ai făcut, călcându-mă în picioare. Amândouă faceţi asta şi nu mai suport. Nu mai suport. Nu mai...

Auzind asta, Phoebe rânjeşte.

— Vino aici, zice Eve.

Aşa că Phoebe se duce spre ea.

Totul se petrece foarte repede. Phoebe stă în faţa ei, apucând-o de braţ, iar pe Eve o cuprinde o furie criminală, pe care n-o mai poate stăpâni. Se întâmplă iute şi brusc, ca o înjunghiere la colţ de stradă, doar că aceasta chiar *este* o înjunghiere. Are în mână un cuţit.

Apoi totul s-a terminat. Cerul e străbătut de dâre violet-cenuşii, ele stau pe iarba rozalie, iar din braţul lui Phoebe curge sângele umed, de parcă n-ar avea nimic de-a face cu nici una dintre ele.

— O, zice Phoebe.

— O, Dumnezeule, spune Eve, privind lung chipul surorii sale.

— Mi se face rău, spune Phoebe.

— Ba nu ți se face, spune Eve, de parcă sângele s-ar scurge cu consimțământul lui Phoebe, apoi privește în jos și mintea i se golește.

N-a mai văzut nimic asemănător până acum. E mult mai lungă — oribilă, ca o tăietură într-o halcă de carne și, din cauza vitezei, e strâmbă, terminându-se pe partea laterală a antebrațului lui Phoebe cu... un fel de *limbă*.

Phoebe își așază mâna sănătoasă pe umărul surorii sale. Eve, neștiind dacă să o împingă sau să o tragă mai aproape, pur și simplu se cocoșează. Lumina roz o face pe Phoebe să pară o vedetă de cinema. Însă în realitate, e foarte palidă.

Eve o privește. Încearcă să se gândească ce să facă.

— O să leșini? o întreabă ea.

— Nu. Nu cred. La dracu. Ce... Cum *ai putut*...

Eve pare s-o privească de undeva foarte de sus. Își aduce aminte doar câteva fragmente din ce s-a petrecut; restul e șters de șoc și uimire. O mânecă zdrențuită, plină de sânge, atârnă de-a lungul brațului alb al lui Phoebe. Lui Eve i se întoarce stomacul pe dos.

— Ar trebui, începe ea, ar fi mai bine să... Hristoase. Nu știu unde să... o, Iisuse. Îmi pare rău...

— Chiar îți pare? zice Phoebe.

— Taci din gură. Nu începe acum. Trebuie să... rahat. Trebuie să facem ceva cu, ceva cu...

— Îți clănțănesc dinții.

— Ba nu-mi clănțănesc, spune Eve. Rahat. La dracu'. Trebuie să...

— Ei bine, ce *putem* face?

— De ce ții ochii închiși?

— Mă doare, şopteşte Phoebe.

Eve plânge, varsă lacrimi tăcute, argintii, dar lui Phoebe nu-i vine încă să plângă. Această senzație de arsură şi roşul de pe degetele ei şi de pe tricou par să nu aibă legătură între ele. Are o senzație mai puternică decât durerea: uimirea.

Eve a luat o hotărâre. Nu se va uita la Phoebe, dar îi ia brațul şi îi ține marginile tăieturii lipite. Doare, dar nu aşa cum s-ar aştepta Phoebe. Se priveşte, apoi se uită la Eve şi la tăietura imensă şi vede cum buzele lui Eve se mişcă.

— Ce?

— Eşarfa, spune Eve. La gâtul meu.

Phoebe îi desface eşarfa. E lungă, verde, din lână. N-o să fie de ajutor.

— Acum, spune Eve mai clar, dar mai agitată, trebuie să ți-o înfăşor în jurul brațului. Ajută-mă tu.

— La dracu, zice Phoebe. Doare.

— Taci din gură, spune Eve.

E ca atunci când legi o fundă la un cadou. Eve ține cu mâna pielea lui Phoebe până în ultimul moment,

apoi ia capătul eşarfei şi continuă să-l răsucească în jurul braţului. Bilbo paşte în jurul lor, nebăgat în seamă de nici una dintre ele. Ajungând la cot, Eve aranjează cu grijă înăuntru ciucurele moale.

Durerea e mai puternică. Phoebe simte cum îi dau lacrimile.

— Nu *vreau*... Nu *vreau* o nenorocită de eşarfă în jurul braţului. Ce *dracu* ai făcut? M-ai rănit. *M-ai rănit*. De ce-ai făcut-o? începe ea să strige.

Lui Eve îi clănţănesc încă dinţii; nu poate să se concentreze în acest loc ori în acest moment. În afară de asta, e îngrozită — de mărimea rănii, de furia lui Phoebe, de distanţa care trebuie străbătută pentru a traversa pajiştea şi, cel mai mult, de părinţii ei. Nu — cel mai mult, de ea însăşi.

Un clopot de biserică se aude încet bătând şi jumătate. Deasupra lor cerul se întunecă. Oricât de rău va fi acasă, şi mai rău va fi să-şi petreacă noaptea pe pajişte.

— Ar trebui să încercăm să ne întoarcem, spune ea, ştergându-şi faţa cu mâneca.

Ridică geanta lui Phoebe, apoi şi pe Phoebe.

— Ce facem cu Bilbo? întreabă Eve.

— Lasă-l aici.

Merg încet către cărarea care traversează pajiştea. În spatele lor, un cal nechează.

— N-o să păţească nimic? întreabă Eve.

Phoebe se întoarce spre ea, furioasă.

— *El* n-o să pățească nimic. Da', mulțumesc. Dă-mă dracu' pe mine, cu jumătate de braț ciopârțit.

Eve își înfige unghiile în palme, își îndeasă mâinile în buzunare și descoperă că a lăsat cuțitul finlandez pe iarbă, lângă râu.

Victor stă la birou. În fața lui se află o foaie groasă cu antetul colegiului, pe care e așezat stiloul lui, perfect paralel cu marginea colii. A măsurat spațiul dintre stilou și marginea foii, doar de curiozitate. Și-a dres glasul, a scos capacul stiloului, a umezit penița și și-a pus capacul între dinți, pentru a-l ajuta să se concentreze.

Și totuși pagina rămâne albă. Își înșurubează cu grijă capacul pe degetul mic, adulmecând mirosul reconfortant al prafului cald. Apoi îi vine o idee. Va face ce a făcut în tinerețe, în perioada lui de glorie, până să-l lase nervii și până să se lase încorsetat de falsa siguranță a planificării și a luării de notițe. Nu are nevoie de notițe: își cunoaște subiectul la perfecție. S-a întâmplat deja ce-a fost mai rău, iar acum nu-i mai e frică.

Stau nemișcate, lângă gardul grajdului. Pe șoseaua spre Jericho e întuneric. Deasupra râului cerul are nuanțe de negru și verde.

— Eşti bine? întreabă Eve.

Phoebe îşi deschide ochii.

— Mă doare tare, spune ea.

Lângă poartă e o lumină, iar Eve vede că sângele a trecut prin eşarfă.

— Simți... simți că-ți curge mult sânge? întreabă ea, cuprinsă de un fior de panică.

Lui Eve îi e neobişnuit de greu să respire, de parcă pajiştea întinsă din spatele lor ar fi un bloc compact, care se apropie din ce în ce mai mult.

— Mă simt ciudat, zice Phoebe îmbufnată.

— Sunt cu bicicleta, spune Eve, încă hotărâtă să nu intre în panică, să rămână calmă, să aibă o atitudine frățească şi înțelegătoare. Să o aducem şi pe a ta?

— Las-o.

— O să... aşteaptă puțin.

O scoate pe ai ei din noroi şi o aduce la Phoebe.

— Vrei să te sprijini de ea? Trebuie să ajungem acasă, la...

Pentru prima dată de când a ajuns la Meadow, Eve îşi aduce aminte de plecarea mamei lor.

— Ăăă, zice ea, rahat.

— Nu mă pot sprijini de ea, spune Phoebe disprețuitoare. Şi mi-e frig.

— OK.

Eve respiră cu grijă, trage aer în piept şi-l elimină încet. Parcă are plămânii găuriți.

— Atunci, hai măcar... hai să ajungem acasă cât de repede putem, spune ea şi un gând groaznic îi răsare în minte. O, Doamne. Ce-o să le spunem?

— Nu ştiu.

— Păi, ce? spune Eve, auzind cum ridică glasul. Adică, ştiu că e îngrozitor ce s-a întâmplat, ce, ştii tu, ce ți-am făcut, dar...

— Nu-mi pasă ce le spui.

— Serios?

— Da, spune Phoebe. Sincer. De ce mi-ar păsa?

— Dar... vreau să spun...

— Inventează ceva, spune Phoebe, tremurând. N-are nimic de-a face cu ei.

Un val de iubire o cuprinde pe Eve şi o face să simtă altceva decât credea. Începe din nou să plângă.

— Eşti sigură? Doamne, ce frumos din partea ta! Putem... să spunem că a fost un accident? Ceva... mă rog, nu ştiu, sticlă? Putem? O, Doamne, mulțumesc. Ce uşurare! Eu...

Nu-şi poate stăpâni lacrimile fierbinți. Toată spaima şi toată ruşinea ei sunt expuse în fața lui Phoebe, ca un dar. Acest dezastru oribil, se gândeşte ea, ne va salva. Putem să o luăm de la capăt.

— Las-o baltă, spune Phoebe, expeditiv.

— Dar, zice Eve şi ezită.

Fața lui Phoebe e impasibilă, puțin plictisită. Cuvintele ei sunt aceleaşi ca întotdeauna. Fața lui Eve e

udă de lacrimi de recunoştinţă, mâna ei se află pe braţul cald al surorii sale, dar, la auzul vocii lui Phoebe, simte că începe să clocotească de iritare. Sau nu, nu de iritare: de furie.

De la un kilometru depărtare, mama lor înşfacă telefonul.

— Eu sunt.

— În sfârşit. Slavă Domnului. Erai... N-am ştiut...

Helenei i-a luat mult mai mult decât se aşteptase să-l potolească din nou pe Jeffrey. A fost mult prea vulnerabil şi insistent ca să-l refuze, iar poveştile pe care le-a ales erau unele deosebit de lungi şi a insistat să fie ţinut în braţe până a adormit. Până să se elibereze şi s-o sune iar, pe Helena a cuprins-o teama că Jean s-a răzgândit — o teamă care ştie că e irațională. Cu toate acestea, e o mare uşurare să vorbească.

— Ce-o să facem? întreabă ea. Când poţi să vii la mine?

Urmează o pauză.

— Jean?

— Sunt aici, spune Jean.

— Ei bine? Să vin să te iau? Am putea să-ţi punem bagajele pe biciclete. Dacă...

— Helena, ascultă-mă. Nu vin la tine acasă.

— Pardon?

— Nu vin.

Helena își acoperă ochii. Totul alunecă într-o direcție greșită.

— Nu înțeleg, spune ea.

— Nu vin *la tine*, spune Jean. O, nu, asta ai crezut? Nu asta... Adică, nu asta am vrut să spun.

Helena strânge cu putere receptorul.

— Păi, da, spune ea. Chiar *asta* am crezut.

Se străduiește să nu plângă. Se gândește la înfrânarea crisalidelor, la viermi învăluiți în mătase:

— Am crezut... Am crezut.

— Dar la ce te-ai... cum te-ai gândit că ar putea *merge*? întreabă Jean. Am tot stat aici și am așteptat dar, sincer, nu m-am gândit că... Ai crezut că sunt pregătită pentru *asta*?

— Pentru ce?

— Iisuse! Jean începe să ridice tonul. Pregătită să... să trec de la bun început la un *lesbianism*... public! După șaisprezece, nu, șaptesprezece ani de căsătorie!

— Păi, eu...

— Da' cum te-ai gândit că ar fi? Tu și cu mine în patul tău de o persoană din casa socrilor tăi? Crezi că Jeffrey ne va înveli înainte de culcare? Sau poate te-ai gândit că vom găsi un apartament imediat, știi tu, ne vom ciocni de un agent imobiliar și vom găsi un loc perfect pentru mine și pentru tine și Jeffrey și Phoebe? Familii fericite? Cum, spune-mi? *Cum*?

— Şi Eve, spune Helena, ştiind că Jean o aude plângând, fără să-i mai pese câtuşi de puţin.

— Mă rog, şi Eve, dacă ar vrea, dar mă îndoiesc. Dar nu asta-i...

— Dar noi... Am crezut că...

— Avem *copii*, Helena. Nu suntem *libere*. Nu vreau un nenorocit de apartament împreună cu tine. Vreau un nenorocit de apartament care să fie al meu. Înţelegi? Înţelegi? Helena?

În timp ce ele coboară panta întunecată a şoselei Walton Well, începe să burniţeze. Dintr-odată, de parcă ar fi creveţi de apă sărată care au nevoie pur şi simplu de rehidratare, cearta începe.

— Deci, *de ce* ai făcut-o? Phoebe tot întreabă.

— Nu mă mai întreba, îi spune Eve.

Se simte neobişnuit de slăbită: oare nu este suficient aer pentru amândouă? Oare e copleşită de vinovăţie? Nu se simte vinovată.

— Am spus că-mi pare rău. *Am spus.*

— Dar... Iisuse, zice Phoebe. M-ai tăiat. *M-ai înjunghiat.* Nu poţi doar să...

Eve se gândeşte: o tăietură nu înseamnă nimic, eşti norocoasă că a fost doar atât. Nici măcar nu era atât de adâncă pe cât părea. În plus, deşi se chinuieşte din răsputeri să-i reziste, imaginea celorlalte

posibilități nu-i iese din minte: stomacul lui Phoebe, încheietura lui Phoebe.

Asfaltul se clatină. Eve se sprijină cu ambele mâini de peretele unei case și își lasă capul în jos. Dedesubtul ei, învârtindu-se din ce în ce mai sus cu fiecare răsuflare, vede o bucătărie la subsol. Pare o versiune a bucătăriei lor: lemn de pin, culori primare, panou de plută, dar mai e un copil mic care se balansează pe un tractor de jucărie pe duşumea. Închide ochii.

— *Eu* sunt cea rănită, spune Phoebe bosumflată.

Eve își încordează mintea, dinții și pumnii. Când îi deschide iar, o vede pe Phoebe în brațele lui Raymond, în biroul lui. Simte cum furia coboară asupra ei, ca un pod basculant.

— Chiar vrei să știi, spune ea răspicat și sălbatic, de ce am făcut-o?

Phoebe își mușcă buza. În lumina felinarului, eșarfa de la mâna ei pare să lucească; mai mult sânge. Deocamdată, lui Eve nu-i pasă.

— Vrei să știi, am spus.

— Da, șoptește Phoebe.

— Bine.

Jean dă telefoane. Încearcă la numărul Helenei de acasă, de la colegiu, apoi din nou acasă, dar ambele telefoane sună și sună și nimeni nu răspunde, nici măcar unul dintre socri sau vreun portar morocănos,

ca să o liniştească. Începe să-şi imagineze toate lucrurile teribile care s-ar putea întâmpla: jurămintele Helenei de a nu o mai vedea niciodată; mărturisirile, sau mai rău. Sinucidere. Ar putea Helena să se sinucidă? Dacă ea, Jean, ar fi convinsă că, după toate astea, nu ar putea să o aibă pe Helena, *ea* ce ar face?

Mâna ei pe cadranul telefonului arată atât de îmbătrânită. Mai încearcă o dată la numărul de acasă al Helenei. Cu fiecare secundă care trece, e din ce în ce mai sigură că Helena va răspunde, dar şi mai speriată că nu va ridica receptorul. Telefonul continuă să sune.

Nu e nici un motiv de îngrijorare. Întotdeauna îţi faci griji, îşi spune ea, pentru toată lumea şi toţi sunt în regulă. Nu e nici un motiv de îngrijorare, dar ea *este* îngrijorată şi, scoţând din geantă un bilet împăturit, vede că mâna ei îmbătrânită tremură. Cu o atenţie exagerată, formează numărul de telefon scris pe spate.

— Da?

— Ăăă.

Vocea ei pare un scheunat slab. Tuşeşte. Acum pare şi mai stranie:

— Bună ziua. Sunteţi... ăăă... domnul profesor Ramos?

— Da.

— Numele meu e Jean Lux... ăăă, Jean. Am stat lângă dumneavoastră la o cină de la Colegiul All Saints. Acum câteva săptămâni — trimestrul trecut, de fapt. Vă amintiți?

— A, da, spune o voce cumsecade, foarte străină, foarte bătrână. Mi-ați ținut companie în timpul acelei petreceri plictisitoare la...

— Ce... ăăă, ce mai faceți?

— Foarte bine. Foarte fericit. Dumneavoastră?

— Da, spune Jean. Păi. Ei bine... Ăăă... Despre asta voiam să vă vorbesc.

Alături, în birou, ascultând zdrăngănitul slab care se poate auzi de fiecare dată când cineva ridică sau pune în furcă receptorul din dormitor, Victor lasă să-i scape un ultim bombănit. Altceva nu poate să audă: pereții sunt prea groși, iar el e prea surd. Cu toate astea, i se pare că simte o mișcare tiptilă.

Aproape că a sosit timpul pentru susținerea prelegerii. Nu mai are nimic de făcut decât să aștepte. Își pune stiloul înapoi în buzunarul interior al hainei, în dreptul inimii. Apoi își așază mâinile pe plicul din fața lui, pe care a scris în stilul lui cursiv care i-a adus un oarecare renume: *Jean Lux*. Se poate spune că e o reflecție târzie, dar știe că-i va face plăcere lui Jean și se simte neobișnuit de ușurat de conținutul ei, chiar

dacă, pentru o scrisoare de dragoste, vine cu aproape şaptesprezece ani mai târziu.

Nu te poţi certa cu Phoebe. Armele ei sunt contestarea fără argumente şi lipsa de logică, ceea ce o lasă pe Eve fără cuvinte. Încearcă să-i dea un indiciu cât de mic despre felul în care s-a simţit, sperând să se disculpe, sau chiar — deşi ea ar respinge asta — să stârnească mila. Phoebe e însă ca un zid cu gheare. Când cotesc spre alee şi se apropie de poarta laterală, Eve vede iarăşi schiţându-se acel zâmbet batjocoritor ca atunci când sora ei mergea spre ea şi simte din nou acea furie profundă şi rapidă: autoapărare, sau opusul său.

Lângă ea, Phoebe sângerează. Eve îşi întinde degetele aşa cum o pisică îşi încovoaie labele şi se străduieşte să fie calmă. Apoi se uită în sus la casa lor şi vede o lumină în dormitorul părinţilor.

Asta este. Dacă intră acum, cu Phoebe înfăşurată în eşarfa de lână îmbibată cu sânge, vor rămâne întotdeauna prinse în acest moment unic — contrar realităţii — în care ea e rea, iar Phoebe e bună.

— Ascultă, spune ea, cuprinsă în ultimul moment de un instinct de autoconservare. O să... Hai să vorbim despre asta mai târziu. Dar vrei să mergem direct înăuntru? Eşti... Crezi că... trebuie să le arăţi? Vreunuia dintre ei? Sau putem doar să...

Phoebe scutură din cap.

— E în regulă, spune ea.

Asta îi aminteşte lui Eve de singurul lucru bun care-i trece prin cap despre sora ei: poate să fie ridicol şi anormal de egoistă, dar nu e răzbunătoare. Cel puțin deocamdată.

Trebuie să aibă grijă să o conducă pe Phoebe în casă fără să le vadă nimeni. Poate că mama lor nu a plecat, îşi spune cu încăpățânare. Nu se poate să fi plecat. Ceea ce înseamnă, pentru că va dori cu siguranță s-o vadă pe Phoebe, că trebuie să se grăbească, altfel vor da nas în nas cu ea. Tatăl lor are reacții mai lente, dar e mai puțin previzibil. Oare ar observa neapărat o spintecătură imensă în brațul fiicei lui? Eve se gândeşte amărâtă la brațul ei, dar asta-i altceva, mult mai... groaznic. Iar Phoebe poartă mânecă scurtă.

Respiră neregulat. Are gura plină de salivă; ar vrea să scuipe. Ar vrea să se întindă.

— OK, spune ea. Hai... să intrăm. Prin grădină. Ca şi cum... nu ştiu. Ca şi cum am fi fost, am fi fost la o plimbare.

— Ha ha, zice Phoebe.

— Da. Ştiu, spune Eve cu jumătate de gură. Dar încearcă. Prefă-te. Te rog.

Stă lângă ea, mai aproape decât au stat ani întregi şi încep să păşească pe iarba deasă, udă. Arată ca

nişte surori, ca şi cum dragostea le-ar uni, cu braţul lui Phoebe ascuns de umbrele dintre ele. Arată aproape firesc. Eve deschide uşa din spate şi intră în bucătăria întunecoasă.

Nu e nimeni acolo. Inima îi bate atât de tare, încât bucătăria parcă freamătă. Se uită în jos la braţul lui Phoebe; eşarfa pare şi mai închisă la culoare decât înainte, dacă este posibil. Dar nu pare să aibă nevoie de un doctor.

— Cum...? începe Eve.

— Şşş! spune Phoebe. Hai să... urcăm.

Pare prea întuneric ca să poată traversa camera, dar se simt mai în siguranţă cu lumina stinsă. Casa este ciudat de liniştită.

— OK, spune ea.

Fiecare treaptă scârţâie, iar până la etajul de sus sunt cincizeci şi una. Trec pe lângă dormitorul părinţilor şi toată lumea îşi ţine respiraţia: ea, Phoebe şi, îşi imaginează ea, chiar şi mama şi tatăl lor. Nimeni nu iese. Nimeni n-o acuză şi n-o demască. Ajung la capătul scărilor.

— Vino aici, spune ea şi deschide uşa dormitorului ei.

— Nu, spune Phoebe, la mine.

Eve se încruntă. Camera ei e o alegere evident mai bună: e destul de curată, cu excepţia gândăceilor, are

şervețele şi chiar pansament. În afară de asta, n-a mai călcat în camera lui Phoebe de ani de zile.

— De ce ți-e frică? întreabă Phoebe.

Obişnuia să se teamă de un atac; apoi nu voia să aibă nici o dovadă a răzvrătirii din ce în ce mai puternice a lui Phoebe, ca şi cum acestea erau din vina ei, dar erau şi un pericol pentru ea. Acum însă a văzut inima întunecată a lui Phoebe şi Phoebe a văzut-o pe a ei. Cât de rău poate fi un dormitor pe lângă asta?

— De ce să-mi fie frică? spune ea.

Se înşală.

Camera lui Phoebe pare a fi capătul unei alei văzut în treacăt într-un documentar. Nimic nu are culoarea originală: toate suprafețele sunt pătate, arse şi scobite, acoperite de poze sau afişe cu vedete din est obscene şi copilăreşti, presărate cu beţişoare chinezeşti sau stropi lipicioşi. Podeaua, până la înălțimea tibiei, e o scrumieră: carcase de casete împrăştiate, cărți de astrologie, tuburi turtite de gaz de brichetă, pliante tantrice, hârtie de țigări, castroane cu resturi uscate, o foarfecă de bucătărie, pahare soioase, pungi de chipsuri, hainele lui Phoebe, hainele lui Eve, o cizmă noroioasă a unui bărbat, reviste *Calul şi poneiul* fără copertă, un sac de dormit împuțit, inele şi pene şi fotografii şi tobe şi bețe de chibrit şi, deasupra tuturor, ca un briceag care străluceşte în toată această

mizerie, o plăcuță de mahon furată de la avizierul aflat la parterul unei scări cunoscute, pictată cu litere aurii: Dr. R. S. Snow.

Toată ruşinea şi ocrotirea şi recunoştința se evaporă. Se întoarce cu fața către sora ei.

— Tu, spune ea, aproape prea furioasă ca să mai poată vorbi, eşti un animal.

Apoi se năpustesc din nou una asupra celeilalte, şuierând insulte şoptite, încăierându-se şi înghiontindu-se, ca nişte pescăruşi care se luptă pe o stâncă acoperită de găinaț.

— Taci din gură, mârâie Eve, în timp ce Phoebe începe să ridice tonul.

— Nu tac. De ce dracului să tac?

Eve înşfacă plăcuța cu numele şi i-o vâră lui Phoebe sub ochi. O strânge atât de puternic, încât plăcuța tremură, iar vocea ei e sigură şi răutăcioasă.

— Pentru că...

Priveşte colțurile ascuțite ale plăcuței şi pielea minunată a lui Phoebe. Numele lui Raymond i se întipăreşte în palmă, iar Phoebe... Phoebe...

— Pentru că..., spune ea.

Se simte ca şi cum toate măruntaiele i s-au dezlipit şi s-au prăbuşit pe podea. Muşchii îi sunt parcă prea slabi ca s-o mai țină în picioare.

— Eu...

Phoebe apucă de celălalt capăt. Plăcuța tremură sub strânsoarea lor.

— Ce vreau să știu, șoptește Phoebe, e de ce ești atât de *nemernică doar* pentru chestia asta.

Eve își descleștează mâna și o lasă în jos. Forma lemnului se șterge încet de pe pielea moale. O privește mirată pe sora ei.

— Doar chestia asta? spune ea. Ești *nebună*? Doar?

— Da! spune Phoebe.

— Dar tu ai *totul*.

Phoebe, ținând încă plăcuța în mână, gesticulează furioasă spre dormitorul ei care arată ca după război.

— Prostiile astea? Nu *asta* vreau! De ce aș vrea toate astea? Totul e un gunoi! E... Nu am ceea ce *îmi trebuie*, nu?

— *Ce*? Cum poți *să spui* asta?

Furioasă, Eve își șterge lacrimile adunate în ochi și pe obraz.

— Uite că pot!

— Ce tâmpenie spui!

— *Tu* spui tâmpenii.

— Ba nu, tu! Tu ai luat ce-mi trebuie *mie*!

— Eu...

— De ce? De ce a trebuit să faci asta?

O conservă se rostogolește de pe un teanc și i se oprește de gleznă, pătându-i pantofii cu stropi maronii.

— Da, sigur, spune Phoebe, sarcastică și răutăcioasă. Că *eu* n-am nevoie de nimic. Tu...

— Nu pot să cred asta. Nu, n-ai!

— Ba am.

— Pe naiba ai. N-aveai nevoie de el. Era singurul *meu* lucru.

Se uită în jos; celălalt picior al ei se află într-o farfurioară plină de scrum, apă și mucegai. Eve îi înșfacă plăcuța.

— Dă-mi-o înapoi, spune Phoebe, trăgând de ea.

— Ia-o. Îmi face *greață*.

— Mersi.

— Toate prefăcătoriile astea prosteşti...

— Nu mă prefac, fir-ar!

— Ba da! Să nu-ndrăzneşti să te prefaci că nu *eşti* fericită! Nu fi aşa *proastă*.

— Nu mă face *pe mine* proastă. Tu eşti aia proastă. Tu nu înțelegi...

— Ba înțeleg.

— Nu înțelegi.

— Atunci ce-i?

— Las-o baltă.

— Nu, spune. Dacă eşti aşa nefericită, spune-mi. Surprinde-mă. Eşti...

— Taci din gură.

Eve își șterge scrumul de pe pantofi. Stă pe o revistă și încearcă să pară înțeleaptă, dar i s-a tăiat răsuflarea, de parcă ar fi fost târâtă pe culmea unui munte mult prea înalt, iar mânia, ca un pumn în gât, o sufocă.

— Spune-mi. Sau, mă rog, nu-mi spune. Nu-mi pa...

— Habar n-ai, spune Phoebe. Crezi că totul e...

Vocea îi tremură. Eve o privește curioasă.

— Hai, spune-mi.

— Nu-i așa de ușor.

— *N-am spus* că e ușor, zice Eve. *Am spus* că tu ai totul.

— Ei bine, n-am totul, îi spune Phoebe cu dispreț. Tu ai chestii pe care eu n-o să le am *niciodată*. Bine?

Eve trage adânc aer în piept. Plămânii ei par să se umple într-un final. Se simte înviorată. Nu va ceda.

— *Ce*? spune ea. Cum poți să spui că...?

— Las-o baltă.

— *Nu*! Nu poți pur și simplu să... ce vrei să... zi clar. Ce chestii?

— Chestii.

— Nu vorbi prostii. Te-am întrebat ce chestii?

— Nici n-are rost să începem... dacă nu știi, n-are sens să...

Eve are fața plină de lacrimi și muci; se înecă de frustrare și furie. Se șterge la nas de mâneca de lână, aproape fără să-i mai pese ce crede Phoebe.

— Nu știu, zice ea. Spune-mi.

— Chestiile pe care le primești! De la ei!

— De la cine? De la mama și tata?

— *Da*!

— Eu primesc... *Tu* ești aia care primește...

— Chestii! Asta-i tot!

— Nu-i tot!

— Îi interesează numai să vadă când o să *greșesc*. Ca să le fie milă de mine.

— Hai, fii...

— Cum crezi că mă simt, să fiu singura *proastă* din casa asta nenorocită? Nu face moaca asta scârbită, spune ea, în timp ce lacrimi i se adună în colțurile ochilor și încep să i se prelingă pe obraji.

— Nu-s scârbită... Sunt...

Eve o privește pe sora sa, cu brațul ei bandajat, cu dormitorul ei respingător, și ceva fierbinte, înspăimântat și confuz, ca o singură picătură de apă, se adună și cade. E milă.

— Dar ei nu se așteaptă să greșești, spune ea, mai blând. Nu-i adevărat. De ce ar face-o?

— De-aia, zice Phoebe. Eu sunt... nu pot... Pentru că *așa* fac eu întotdeauna.

— Ba nu.

— Ba da.

Phoebe pufneşte şi începe să tuşească, ţinându-se de piept.

— Eu... *întotdeauna*, spune ea.

— Nu..., începe Eve.

— În timp ce tu eşti o nenorocită de perfecţiune întruchipată!

— Prostii!

— Ba nu-s prostii! Uită-te la tine!

— Mă uit. Uită-te tu la tine! Io-s aia bună de nimic; dacă tu mă urăşti, gândeşte-te cât de mult mă urăsc *eu*! Mă urăsc. Nu râde!

— Nu râd...

— *Niciodată* nu-s destul de bună!

— Cum poţi să crezi asta?

— Tu... Tu eşti plină de...

— Taci din gură! spune Phoebe, începând să suspine. Dacă tu nu eşti destul de bună, dacă tu nu eşti...

— Nu sunt!

— Dacă tu nu eşti destul de bună, eu cum sunt?

— Ce tot vorbeşti? Iisuse, ce...

— Eu *niciodată* nu pot să fac ce faci tu!

— Ce tot spui? Tu nu încerci!

— Pentru că *nu-s în stare*. Sunt *rea*, asta fac eu, e *tot* ce pot să fac...

— Nu-i adevărat...

— Iar acum ai făcut şi tu asta...

— Ba n-am... Mă rog, eu...

— Şi-acum ce crezi că-mi mai rămâne mie? Ce mai *sunt* eu, dacă nu rea?

— Dar...

— Da, bine. Iar acum nici nu mai... nici măcar mama nu mai observă...

— Zău?

— *Da*! Şi măcar *tu* îţi făceai griji pentru mine, iar acum nici...

— Ba îmi fac! zice Eve. *Încă*-mi fac griji... Doamne, tu nici... Şi oricum, nu-ţi păsa că-mi făceam griji. Mă credeai o proastă...

— Cine spune asta? N-am crezut asta niciodată.

— Nu minţi! Mă minţi.

— Erai..., începe Phoebe, dar Eve trebuie s-o oprească, pentru că a început să-şi desfacă eşarfa verde de la mână.

— Las-o în pace, spune ea.

Dar Phoebe nu vrea s-o lase. Eşarfa e pătată de sânge, fiecare strat mai mânjit decât anteriorul. Icneşte când îndepărtează ultimul strat. O rană din ce în ce mai închisă la culoare, lungă cât palma, se întinde pe pielea înroşită a braţului ei.

La vederea ei, Eve cedează.

— O, Doamne, îmi pare rău, spune ea. N-am vrut... eu...

— Da, dar ai făcut-o, nu-i aşa? ţipă Phoebe.

— Ştiu...

— Deci ai vrut s-o faci!

Eve înghite în sec.

— Păi, spune ea. Eu...

— Tocmai asta-i! Nu te preface că n-ai vrut!

— Nu mă...

— E mai bine dacă *ai vrut*.

— De ce? Iisuse, asta...

— Vreau să-ţi fi dorit să faci asta, îngaimă ea.

— Nu fi ridicolă! zice Eve.

Phoebe îşi fereşte privirea.

— Las-o baltă.

— Vorbeşti serios?

— Nu.

— Spune-mi de ce.

— Pentru că... pentru că, începe Phoebe, dar plânge prea tare ca să mai poată vorbi.

Eve întinde o mână nesigură şi, spre mirarea ei, Phoebe se strecoară pe sub şi se aşază lângă ea pe pat.

— Pentru că? spune Eve, mângâind-o pe spate cu prudenţă.

— Pentru că, suspină Phoebe, pentru că atunci... îmi dau seama... că nu crezi... că sunt *proastă*. Şi *inutilă*. Aş însemna ceva. Asta îmi doresc.

— Ce?

— Vreau să însemn ceva pentru tine.

În dormitorul lui Phoebe e un miros înțepător de antiseptic. Ea muşcă puternic arătătorul stâng al lui Eve, în timp ce aceasta îi curăță pielea din jurul tăieturii, ajutându-se de cealaltă mână şi de cocoloaşe de hârtie igienică.

— Ajunge, spune Eve, trăgându-şi degetul. Crezi că ar trebui să curăț şi rana propriu-zisă? Mi-e teamă că...

— De ce? C-o să sângerez până la moarte?

— Da.

— S-a închis prima dată. O să se închidă din nou. Nu te prea pricepi la răni fatale, nu ți se pare?

Cu ultima bucată de hârtie igienică, Eve şterge rana surorii sale până ce sângele negru începe să se înmoaie.

— La dracu. Mă doare.

Phoebe îşi ţuguie buzele şi respiră adânc.

— De ajuns. Nu pot să cred ce mi-ai spus, că te urăşti. În locul tău, m-aş iubi, ce dracu. Pe cine urăşti mai mult acum, pe mine sau pe tine?

— Pe tine. Pe mine. Nu, pe mama. Nu, după ce-ai făcut, cred că tot pe tine.

— Bine.

— Dar te şi iubesc, mormăie Eve.

— Ce mod ai să mi-o arăți!

După douăzeci de apeluri, Jean ştie că s-a întâmplat ce poate fi mai rău. Şi-a împachetat încet ultimele lucruri, pentru a lăsa timp amândurora să se calmeze, iar acum ştie că a făcut o greşeală de interpretare fatală. Oare ar trebui să se ducă direct acolo, sau să aştepte lângă telefon, în cazul în care răspunde? Cu fiecare secundă de aşteptare i se pare din ce în ce mai greu să lase telefonul din mână. Apoi, când nu mai ştie ce să facă, cineva răspunde în sfârşit.

— Alo? se aude o voce răguşită.

— Cine-i acolo? sare Jean.

Vocea pare devastată.

— Norah, tu eşti?

— Jean, eu sunt, spune Helena. Ce e?

În mintea lui Jean nu mai există decât Helena, trezită din mormânt.

— Jean?

— Scuze. Sunt aici. Nu mă aşteptam să fii tu.

— Înțeleg, spune Helena, cu o voce amară şi tăioasă. Ei bine, socrii mei au fost foarte amabili şi l-au scos pe Jeffrey la masă. Eu am de lucru. Aşa că, spune ea şi vocea ei încă furioasă începe să tremure, dacă asta-i tot...

Jean simte un junghi în piept.

— Helena, începe ea, te rog...

— Nu vreau să vorbesc cu tine. Nu vreau să mă gândesc la tine. Nu vreau să am de-a face cu tine. Lasă-mă în pace.

— Dar... Nu înțeleg. Ce s-a întâmplat?

— Nu glumi cu mine.

— *Nu glumesc*. Te rog, doar... sincer, nu știu. Ce?

— Îți spun eu, zice Helena, *ce* s-a întâmplat. S-a întâmplat că eu — nu pot să cred că vrei să-ți spun — știi ce am făcut. Ce s-a întâmplat...

— Bineînțeles că știu. Eram *acolo*. Nu mă prefac...

— Aveai totul, toată ființa mea — totul, și m-ai lăsat să cred că era... mă rog, știi tu...

— Știu. Dar *a fost*. Eu...

— Dar am fost numai un pretext! Numai asta am fost!

— Nu-i adevărat!

— Ba *am fost*! Cum crezi că mă simt?

— Dar dragostea mea, ascultă-mă...

— Nu-mi spune „dragoste". Nu sunt dragostea ta.

— Ba ești. Ești... Haide. Vorbește cu mine. Știu că mă auzi.

— Mai spune-mi o dată.

— Ești dragostea mea.

Jean stă întinsă pe pat. Auzind scârțâitul arcurilor, Victor se ridică în picioare. Ridică un pachet de pe

podea, îşi încheie nasturii de la haină şi ia din cuiul de pe spatele uşii o pălărie urâtă de lână, ţeapănă din cauza timpului şi a faptului că nu-i plăcea lui Jean. Strecoară în linişte scrisoarea pe sub uşa de la dormitor, iar apoi, fără să aibă timp să se răzgândească, pleacă în noapte.

— Ce vrei să spui? zice Helena. Cine?

Pare ceva mai veselă. Jean a calmat-o cât de mult se putea în situaţia de faţă, dar a aşteptat până acum ca să-i explice planul ei. Îi e teamă să nu pară naivă — chiar şi cu ea, după tot ce s-a întâmplat.

— Bărbatul acela, spune ea, profesorul Ramos. Ţi-l aminteşti.

— Nu. Ştiu la cine te referi, dar nu înţeleg...

— Mi-a spus tot la petrecerea aceea, la All Saints. Stăteam între voi doi.

— O... Îmi amintesc. E un om minunat.

— Este. Cel puţin aşa pare. Ideea e că... ei bine, mi-a spus că locuieşte cu îngrijitoarea lui, la ea acasă, nu în apartamentul de la colegiu. Dar eu nu-l ascultam.

Vocea Helenei se îndulceşte:

— Bine. Sper că nu.

— Păi, da. Dar ideea e că am înregistrat ceea ce-mi spunea. Ştii ceva despre îngrijitoarea lui?

— Ei bine, în mod surprinzător ştiu. Destul de tânără, nu-i aşa? Mi-a spus una dintre celelalte îngrijitoare. Crezi... o, drace. Crezi că există şi *despre noi* astfel de vorbe?

— Nu. O, nu, spune Jean. Oricum, ideea e că trăieşte cu ea, foarte frumos — deşi nu înţeleg de ce e un asemenea scandal.

— Ei, ştii că e mai tânără decât noi. Iar el are nouăzeci şi doi de ani.

— Iisuse. Oricum, cred că... cred că el a intuit ceva la cina aceea despre...ăăă... noi.

— Ce anume?

— De exemplu... Nu ştiu. Ai fi... foarte îngrijorată dacă şi-ar fi dat seama?

— Crezi că şi-a dat seama? Dumnezeule. Cum ar fi putut?

— Ne ţineam de mână. Pe sub masă, dar totuşi.

— Da, aşa era.

— Nu ştiu. Poate e... înţelegere? Adică, între el şi îngrijitoarea lui e o diferenţă de şaizeci de ani, chiar dacă sunt... mă rog, de sexe diferite. Şi ea *a fost* îngrijitoarea lui. Nu sunt tocmai un cuplu obişnuit...

— Poate. Poate. Dar...

— Oricum, a fost un moment ciudat chiar la final, cu fructele confiate, când... şi-a pus mâna peste a mea. Dar nu într-un fel respingător. Şi a spus că a fost... o plăcere să mă cunoască.

— Ei bine, chiar e o plăcere.

— Mulțumesc. Şi mi-a lăsat numărul lui, al lor, de telefon.

— Serios?

— Ideea e că l-am sunat. Chiar adineaori. Iar el... iar eu... în mare parte, i-am spus; nu chiar tot, dar ceva da. Nu m-am referit practic la tine. I-am spus doar... ştii, era pur şi simplu evident. El e în cuibuşorul lui, deci nu e în apartamentul de la colegiu, n-are nevoie de el, dar îi aparține până la sfârşitul anului. Şi el îşi doreşte ca cineva să-l folosească — îl împrumută prietenilor lui. Mi-a spus asta la cină. Şi m-am gândit, pentru că a fost atât de binevoitor şi de amabil cu mine...

— Nu pot să cred că l-ai rugat.

— Ei bine, am făcut-o. Trebuia s-o fac. Chiar dacă mai stau şi alți oameni, avem ceva pentru două luni, cel puțin... Draga mea, ştii că nu putem sta la tine sau la mine şi n-avem bani să închiriem...

— Păi, de fapt, o să avem ceva mai mulți bani...

— Serios?

— Da. Am...

— Ei, oricum, eu n-am deloc. Nu vreau să fiu *întreținută*; aş înnebuni. Şi chiar dacă ți-ai permite să pleci din casa lui Hugh şi Norah, nu e realist să te aştepți ca şi copiii să vrea să formeze un cămin

împreună cu noi — asta-mi aminteşte, nu pot să cred că nu ți-am spus, ceva groaznic...

— Ce? Noi?

— Nu, nu. O să-ți povestesc când ne vedem. Nu pot să mă confrunt cu... problema aia până nu clarificăm asta. Vreau să înțelegi.

— Înțeleg.

— Sper că da. Am nevoie numai de timp, înainte...

— Cu fetele, însă.

— Mă rog, da, cu Phoebe.

— Şi Eve?

Jean deschide gura, apoi o închide la loc gândindu-se la chipul lui Eve. Se uită la valiza ei, din imitație de piele, care e umflată de atâtea fotografii vechi: nu se aştepta să găsească atât de multe cu Eve de când era mică, sau să şi le dorească pe toate. Apoi spune:

— Are şaisprezece ani. Nu ştiu dacă pot s-o fortez.

— O să vrea să fie alături de tine.

— Nu ştiu, spune Jean, înghițind în sec. Chiar nu ştiu... S-ar putea să vrea să rămână cu tatăl ei. Se poate, să ştii.

— Măcar întreab-o.

— O s-o întreb. O s-o întreb. Hristoase, vor fi atât de multe lucruri groaznice de rezolvat, şi cu Victor...

Apoi îşi revine:

— În orice caz, cu atât mai mult dacă sunt *amândouă*, nu putem pur şi simplu să ne mutăm voioase la tine. Cum am putea? Şi nu cred că ar fi bine pentru mine: să trec direct de la el la tine. Aşa că, dacă voi sta în apartamentul lui José Ramos cu oricare dintre ele vrea să stea cu mine, asta va fi o etapă intermediară. Şi ne putem vedea în voie, mai liber. Înţelegi, nu-i aşa?

— Eu...

— Am nevoie de o nouă viaţă mai întâi, iar apoi, pe această — ştii tu — bază, aş putea să fiu cu, putem să împărtăşim...

— Ce?

— Nu mă face să spun asta.

— Va trebui să o spui, dacă facem asta.

— Nu sunt destul de curajoasă. Chiar nu sunt. Poate pentru nimic din ce se întâmplă.

— Ba eşti.

— Da, sunt, spune Jean. Să trăim împreună. Asta îmi doresc. Să trăiesc cu tine.

În aer se simte nerăbdarea. Profesorii iluştri, eminenţi, foarte vârstnici se înghesuie în bănci ca

studenții. În fața fiecărui bărbat — și chiar femeie prezentă, în ciuda formulării din discursul de acordare a prelegerii — se află o cupă înaltă de vin dulce și o farfurie cu nuci: pentru subzistență, din vremurile în care prelegerea putea dura ore întregi.

În timp ce Victor Lux păşeşte încet pe culoarul central, capetele se întorc după el. Atât el, cât și Raymond Snow erau candidați evidenți pentru prelegere; mai mult, unii dintre colegi trebuie să-și fi dat seama că discursul de introducere îi revine lui. Cu toate acestea, par puțin surprinși că e prezent. Chiar și președintele, binedispus ca de obicei, într-o minunată robă de brocart, ridică puțin din sprâncene. Însă Victor stă cu ochii ațintiți asupra unui punct negru, drept în față: Raymond Snow, care stă întors cu spatele și vorbește cu tânăra și frumoasa doamnă prim-ministru a Pakistanului, încă interesată de vechiul ei colegiu.

În sală se face liniște. Pașii lui Victor răsună în timp ce urcă cele trei trepte spre Masa de Onoare, în jurul căreia stau profesorii eminenți, ca la o ultimă cină. Raymond Snow își întoarce capul lucios, ascunzându-și mirarea. Îi aruncă lui Victor un zâmbet triumfător. Absent, Victor îi întoarce privirea, inexpresiv. Apoi, deși simte că președintele încearcă să-i întâlnească privirea, se așază la pupitru și își aranjează roba. Pentru cinci, zece, douăzeci de secunde, Victor

parcurge cu privirea întreaga încăpere: profesori cu ale căror cărți a crescut, celebrități de la universități îndepărtate, membri ai colegiului cu copiii cărora s-au jucat fetele lui. E îngrozitor de emoționat, dar asta îl incită; nu s-a mai simțit așa de ani de zile. Asta îi amintește cât de bun era în perioada lui scurtă de glorie.

Ceasul bate ora exactă. Apoi, când ultimul sunet se pierde, sala este cuprinsă de o tăcere adâncă, iar el înghite, își drege glasul, îl salută din cap pe președinte și începe.

— Prietenii mei eruditi, domnule prim-ministru, domnule președinte, cu siguranță sunteți cu toții puțin surprinși să vedeți... ăă, un candidat înfrânt la susținerea prelegerii în memoria lui Henry Spenser stând în seara aceasta în fața dumneavoastră. Cu toate acestea, eu sunt decanul senior. Și numai un decan senior *nedemn* de funcția sa ar permite ca invidia profesională să stea, ei bine, în calea îndatoririlor lui oficiale.

Ascultătorii lui dau din cap aprobator; unul sau doi zâmbesc. Încurajat, Victor încearcă o primă glumă.

— Sunt sigur că nici unul dintre noi nu are înclinație către un *astfel* de viciu.

Râsete prudente se ridică până la tribună. Victor se îndreaptă puțin.

— Da, aha, bine. În această dimineață am văzut cu mare interes anunțul cu privire la subiectul ales de către doctorul Snow pentru prelegerea lui: Crimă și pedeapsă în Italia Evului Mediu târziu. Acum, dacă-mi permiteți o scurtă observație personală pe această temă — așa cum cred că e cutuma în aceste circumstanțe — domnule președinte, îmi dați voie?

Jim Kramer ridică din sprânceană, stând cu capul aplecat într-o parte.

— Cred că suntem cu toții de acord că în orașe, state sau națiuni diferite, și crimele se presupune că diferă. Că ceea ce poate fi o crimă într-un loc s-ar putea să nu fie *considerată* o crimă în altă parte, sub incidența altor legi.

În acest moment Victor zâmbește afabil către publicul său. Câțiva profesori, bănuind că acesta ar putea fi începutul unei alte glume, chicotesc înfundat. În spatele umărului stâng al lui Victor, acolo unde sunt așezați președintele și Raymond Snow, cineva se foiește în scaun.

— Spre exemplu. În *Romeo și Julieta*, Julieta, nu trebuie să vă amintesc, are treisprezece ani. Ah!... „Fata, cum v-am spus, e cam străină-ntr-ale lumii / Încă abia-mplini patrusprezece ani". Hm. Acum, în Verona contemporană, asta era o vârstă fragedă, dar nu *prea* fragedă. Iar Romeo putea fi cu mult mai înaintat în vârstă — un bărbat de vârsta tatălui său,

de exemplu — fără să atragă asupra lui *oprobriul* de care ar avea parte cu siguranță în ziua de azi, la Oxford.

Se uită jos, în sală, la rândurile de chipuri curioase, inteligente, dar neştiutoare. Nu-i pot găsi nici o greşeală de gramatică sau vreun defect de improvizație; fără îndoială, dreptatea e de partea lui. Zâmbeşte.

— Ceea ce este, ei bine, lăsând la o parte altele, subiectul la care voiam să ajung. Hm. Aici tinerii sunt protejați nu doar de cei de vârsta lor, dar şi de cei mai în vârstă. Câteodată cei mai în vârstă nu sunt şi mai buni. Iar unii minori sunt mai norocoşi decât alții, pentru că beneficiază de protecții — protecții în afara legilor englezeşti.

La stânga lui Victor, un scaun scârțâie pe podea. După câteva şuşoteli, îl aude pe preşedinte şoptind:

— ...Vă asigur. Vă rog.

Trupul osos al lui Raymond Snow îşi găseşte locul înapoi pe scaun, dar Victor poate să simtă tensiunea pe care acesta o emană. Nu mai e mult, ticălosule, se gândeşte.

— Puțini dintre dumneavoastră cred că ați observat că, atunci când am intrat în sală, uşile din spatele meu s-au închis cu putere; eu am cerut ca ele să fie închise. De atunci, nimeni nu a mai fost primit

înăuntru. Aceasta este o prevedere din regulamentul colegiului când... ei bine, o *crimă* a fost comisă.

Victor se opreşte. Inima îi atârnă greu în piept. Se gândeşte: oare am făcut o greşeală groaznică? E prea mult? Se gândeşte la fetele lui, la fiicele lui; nu e nici o greşeală şi nimic nu e prea mult pentru ele, sau pentru bărbatul aşezat în spatele său. Pentru asta, îşi spune el, adunându-şi tot curajul şi elocvenţa şi furia care l-a măcinat în interior — pentru asta, pentru noaptea asta s-a născut.

Îşi drege glasul şi strânge cu mâinile părţile laterale ale pupitrului, simţind cum muşchii degetelor mari se întăresc la contactul cu lemnul lustruit. E un sentiment bun, puternic.

— Trebuie să vă cer iertare, spune el publicului, care se foieşte incomod în bănci, pentru, ei bine, întorsătura puţin *melodramatică* pe care o va lua această seară. Nu e în concordanţă cu tonul Prelegerii Sir Henry Spenser. Însă mă tem că foarte puţine lucruri în seara asta sunt. Am menţionat o crimă. O crimă s-a comis, ah, de curând, împotriva legilor acestei ţări şi, ah, împotriva acestui colegiu, a colegiului însuşi.

În spatele lui Victor, Raymond Snow îşi împinge scaunul în spate. Îşi drege glasul.

— Doamnelor şi domnilor, începe el, mă tem că, ăăă, emoţiile l-au copleşit pe...

— Vă rog să luați loc, domnule Snow, spune Victor, ridicând tonul cu hotărâre și jenă. În calitate de decan senior al acestui colegiu, ăă, trebuie să vă *ordon* să luați loc. Domnule președinte, dragi colegi, ăă, doamnă prim-ministru, nu vreau să vă dau detaliile, dar în aceste circumstanțe, mă simt nevoit. Două fete, surori, una în vârstă de nici șaisprezece ani, cealaltă de nici măcar paisprezece, au fost, ei bine, abuzate, sau, cel puțin, ăă, s-a profitat de ele, chiar între zidurile acestui colegiu, de către un bărbat care le este cu patruzeci de ani mai în vârstă — Raymond Snow.

Se aude un freamăt nestăpânit de robe și voci uluite; capete grizonante se apleacă înapoi pe culoare pentru a vedea mai bine Masa de Onoare; președintele se ridică în picioare; Victor se uită în ochii lui albaștri fără să se teamă. Se întoarce spre partea centrală a sălii.

— Este *datoria* mea, *obligația* mea, în calitate de decan senior, la descoperirea unei crime în interiorul colegiului și, ăă, vă asigur că ceea ce i s-a întâmplat fetei mai tinere *chiar* este o crimă — să fac două lucruri, după regulamentele colegiului și respectiv legea engleză. Trebuie mai întâi să convoc un tribunal disciplinar, ceea ce am făcut. Și mai trebuie să anunț poliția orașului, ceea ce, de asemenea, am făcut. Și credeți-mă că sunt cu adevărat îndurerat că

această, această, această *faptă* trebuie dezvăluită în seara acesta, în fața dumneavoastră, a tuturor. Şi am, chiar am dovezi.

Arată spre pachetul pe care l-a depus pe masă; în el se găseşte volumul de poezie erotică latină dedicat lui Eve, câteva scrisori netrimise de dragoste şi învinuire, clar adresate, luate de pe podeaua dormitorului fiicei lui celei mici, un şervețel de hârtie de la o pizzerie cu un mesaj scris de două mâini diferite, care se termină cu „Aminteşte-ți asta: vorbind cu un chelner cu degetele mele în tine", în scrisul inconfundabil al lui Raymond Snow.

— Din nefericire, am dovezi. Comitetul disciplinar şi poliția vor trebui să le vadă. Dar vă asigur că nu există nici un dubiu... nici un dubiu că aceste lucruri s-au petrecut. Aceste fete sunt... — tuşeşte şi apoi continuă — sunt fiicele mele. Cea mică este fina preşedintelui. Dar lucrul cel mai important din punct de vedere *legal*, dacă nu din altul, ele se află sub protecția mea în calitate de coordonator pe probleme de disciplină al acestui colegiu. Încă un argument, domnule preşedinte, dacă îmi permiteți?

Se întoarce pentru a întâlni privirea preşedintelui. Preşedintele dă din cap.

— În calitate de decan senior, am anumite capacități. Prelegerea Sir Henry Spenser trebuie acordată numai unui „om bun", după cum ştiți. Iar eu, ca

decan, trebuie să hotărăsc — în cazul în care virtutea candidatului ales este sub semnul întrebării — dacă acesta este sau nu un om bun. Iar el nu este.

Victor trage adânc aer în piept.

— Am descoperit că, dacă dețin dovezi ale acestor fapte, pot să-i retrag dreptul de a susține prelegerea. Pot face asta. Şi... este singurul lucru pe care îl fac cu plăcere în seara aceasta.

Coboară cu grijă de la pupitru. Raymond Snow, palid la față, începe să le explice vecinilor circumstanțele în care...

Nimeni însă nu se uită la el. Victor trece de el şi se îndreaptă spre preşedinte, care stă singur la capătul mesei.

— Îmi pare rău, Jim, şopteşte el.

Jim Kramer dă din cap. Solemn, încet, îşi freacă mâinile una de alta, apoi şi le afundă cu putere în poală atât cât îi permit coatele.

— Hmm, spune el. O mică încurcătură.

— Da.

— Şi e adevărat totul? Bineînțeles că e. Ştiu că n-ai... Trebuie să fie, dacă s-a ajuns la asta.

Victor dă din cap. Ochii îi ard.

— Ia scaunul meu.

Victor se aşază pe scaun. Îşi odihneşte capul greu pe lemnul cioplit. Lacrimi pe care nu le poate

reprima încep să i se adune între gene. Totuşi zâmbeşte. Misiunea lui e îndeplinită.

— Nu-ți face griji, bătrâne, spune preşedintele. O să rezolv eu situația.

Braţul lui Phoebe e dezinfectat şi legat din nou cu unul din bandajele surorii sale. Stau împreună pe marginea patului lui Eve.

— Ai un gândac, spune Phoebe.

Eve se uită urât la ea, apoi vede, pe vârful degetului rozaliu, de copil, al surorii sale, un mic gândac de culoarea bronzului, plimbându-se în jurul pieliței.

— Îhh! face Eve.

Sare în picioare, dând din mâini:

— Scutură-l de pe tine! Scutură-l pe geam! Îhh! Scapă de el!

Phoebe se uită lung la ea, cu o surprindere blajină.

— E doar un gândac.

— Ar putea fi murdar! O să ne contamineze — nu suport să-l văd. Scapă de el!

— Doamne, liniştește-te. Eşti *cu adevărat* crispată, aşa-i?

Eve forțează fereastra înțepenită până reuşeşte să o deschidă, apucă brutal mâna cu unghiile roase ale surorii ei şi o scutură peste parapet.

— Calmează-te, spune Phoebe. N-o să te mănânce. Doar dacă eşti cumva o plantă agăţătoare.

Eve cercetează pătura să nu mai fie şi alţi gândaci.

— Ce tot vorbeşti?

— E un gândac de iederă. Aşa a spus tata. Ştii, iedera de Virginia. Acolo trăieşte.

— Fii serioasă.

— E adevărat. Sunt peste tot. Sunt şi la tata la colegiu. De ce? Ce credeai? Ai ceva cu ei, nu-i aşa?

— Nu.

— Ba da. Tu ai ceva cu toate lucrurile. Nici măcar nu atingi clanţele uşilor.

— Ba da.

— Minţi, spune Phoebe. Clanţa mea n-o atingi, te-am văzut. Ţi-e frică să nu te molipseşti de prostia mea?

Eve se uită spre partea de pătură unde stă Phoebe.

— Nu! spune ea.

— Ţi se pare că eu contaminez lucrurile, nu-i aşa? Ai idee ce *rahat* mă face să mă simt asta? Câteodată te urăsc — nu doar eu te scot *pe tine* din sărite, în caz că n-ai observat.

— O!

— Da, mă rog. Şi mai e ceva — OK dacă vrei să-ţi plângi de milă în legătură cu mama tot timpul, dar ea nu face decât să-mi *cumpere* diverse lucruri. Nu se *gândeşte* la mine. Tu eşti cea la care se gândeşte.

— Prostii. Ce prostii tot spui?

— Tot timpul se gândeşte la tine. Altfel n-ai enerva-o.

— Crezi?

— Da, cred. Doar că acum nu se mai gândeşte la nimeni. Ne părăseşte, nu-i aşa?

Se uită lung una la cealaltă.

— Ce-o să ne facem? spune Phoebe.

— Pe tine o să te ia cu ea.

— Ştiu. Şi pe tine.

— Mă-ndoiesc.

— Sper că da.

Pune receptorul înapoi în furca de plastic. Trupul ei, pe care-l simțea uscat şi zbârcit, înfloreşte din nou. Se simte plină de dragoste.

Au luat o decizie. Jean va lua un taxi şi se va muta în seara asta în apartamentul profesorului Ramos, după ce le va fi explicat situația ambelor ei fiice. Fetele vor veni şi ele într-o zi, două, dacă vor. Helena, care nu-şi poate imagina că Jean şi Eve pot trăi împreună mai mult de o oră, într-un apartament înghesuit de colegiu, sau că ea însăşi s-ar putea înțelege cu Phoebe oriunde ar fi, are de gând să găsească un apartament îndeajuns de mare pentru ei toți, de îndată ce Jean se va simți pregătită. Totuşi, încă nu-i dezvăluie asta.

Stă dreaptă pe scaun, de parcă e pe cale să înceapă un examen. Pe biroul ei sunt împrăştiate cărţi, hârtii şi fişe de indexare, mii şi mii de cuvinte care nu înseamnă încă nimic. Tema ei e foarte vastă; poate, s-a gândit ea în ultima vreme, prea vastă şi prea periculoasă. Prea publică. Acum însă a depăşit toate astea.

Îşi aşază mâinile peste teancurile de hârtii, cu degetele răsfirate, de parcă ar vrea să cuprindă notiţele ei nesfârşite, sau fericirea ei. E imposibil. E mult prea emoţionată ca să poată lucra, dar trebuie. Ia o foaie albă de hârtie şi începe de sus:

IUBIREA: O ANATOMIE
Helena Potter

Iar apoi dedicaţia, pentru ca toată lumea să vadă:

Lui Jean Lux, din toată inima

— Mi-e teamă.

Buza de jos a lui Phoebe începe să tremure. Eve priveşte fascinată, fără să remarce că braţele surorii sale sunt întinse, până când Phoebe începe să mârâie nerăbdătoare şi să-i facă semne cu mâinile. Eve o ia în braţe cu delicateţe. Închide ochii. Îşi sprijină bărbia de spatele lui Phoebe şi îi inspiră mirosul. E un amestec de parfum de mosc, fum de ţigară, beţişoare parfumate cu tămâie şi păr nespălat, iar apoi, când

îndrăzneşte să se apropie mai mult, un miros pe care Phoebe l-a avut dintotdeauna — acolo, în spatele gâtului, ca un semn din naştere: de lapte.

— Încă te urăsc, bombăne Phoebe cu faţa afundată în umărul ei.

Eve o mângâie pe spate.

— Şşş. Şşş-şş. Ştiu, şopteşte ea. Şi eu te urăsc.

Cuprins

Prolog
Octombrie 1979 9

Săptămâna zero 11

Partea întâi
Trimestrul Michaelmas
Octombrie 1986 25

Prima săptămână 27

A doua săptămână 58

A treia săptămână 99

A patra săptămână 173

A cincea săptămână 193

A şasea săptămână 217

A şaptea săptămână 233

A opta săptămână 242

Partea a doua
Trimestrul Hilary
Ianuarie 1987 249

Prima săptămână 251

A doua săptămână 275

A treia săptămână 285

A patra săptămână 289

A cincea săptămână 299

A şasea săptămână 303

A şaptea săptămână 307

A opta săptămână 317

Partea a treia
Trimestrul Trinity
Aprilie 1987 323

Prima săptămână 325

A doua săptămână 331

A treia săptămână 358

A patra săptămână 366

Format: 16/54x84
Coli tipo: 28
Tipărit la:

Tiparul executat la *Graficprint Industries*
Tel: 0752 754 147

„O FICŢIUNE INTELIGENTĂ ŞI CAPTIVANTĂ... SURPRINZĂTOARE ŞI CONVINGĂTOARE."
Times Literary Supplement

„UN ROMAN DE UN UMOR NEGRU ÎNDRĂZNEŢ."
Daily Mail

Din spatele unei fațade obișnuite de aparentă normalitate, secretele încep să iasă la iveală în satul liniștit Lux. Jean Lux, soția unui profesor universitar și mamă vinovată, așteaptă o aventură în viața ei plină de constrângeri — și aceasta va veni dintr-o direcție neașteptată. Între timp, Eve, fiica ei cea mare și deșteaptă, își savurează golănia, până când dezgustul față de mama ei o va aduce la un pas de crimă.

În acest climat de reprimare și amăgiri pătrunde Raymond Snow, rivalul de moarte al soțului lui Jean, care profită de vulnerabila Eve. Între timp, prietena cea mai bună a lui Jean, Helena, tânjește și mărturisește ceva — o confesiune care le poate schimba viața tuturor.

Minunat scrisă și amuzantă, *Fructe fermentate* este o poveste palpitantă despre dragoste și ură ascunse, despre dorința de a aparține cuiva și nevoia de a evada.

LEDA
GRUPUL EDITORIAL CORINT
www.ledabooks.ro
www.edituracorint.ro

ISBN: 978-973-102-171-3